

VINTILĂ CORBUL ȘI EUGEN BURADA CENUȘĂ ȘI ORHIDEE LA NEW YORK

MOARTE ȘI PORTOCALÉ LA PALERMO

— ATENȚIUNE ! Atențiune ! Trenul rapid eu direcția Roma — Neapoli — Messina — Palermo pleacă peste cinci minute de pe linia șapte. Persoanele care i-au condus pe pasageri sînt rugate să coboare din vagoane. Vă dorim călătorie plăcută !

Difuzorul gării își încetă emisia.

Mircea Paltin continua să străbată peronul cu același pas vioi, dar măsurat, atît de deosebit de graba dezordonată a celorlalți călători întîrziți, care alergau să nu piardă trenul. Toate îl încîntau. Și lumea pestriță și zgo- motoasă din jur, și vagoanele înșiruite ca niște mărgele pe liniile de oțel, și ploaia de lumini fluorescente, și afișele multicolore ale agențiilor de voiaj, și slalomul vagonetelor electrice care se strecurau prin mulțime, cărînd bagaje cu cele mai variate forme geometrice. O ciocnire neașteptată cu o matroană planturoasă, care dezlănțui un adevărat potop de invective, în cel mai pur dialect napolitan, îi făcu să pufnească în rîs. „Ce ghinion ! Nu putea să fie una tânără și frumoasă ?”

Hamalul care-l urma cu valizele îi atrase atenția,

— Iată vagonul dumneavoastră, domnule !

— Mulțumesc.

întinse biletele sale însoțitorului de vagon.

— Cabina șase, cușeta doi, citi cu glas tare însoțitorul. Ii restitui biletele și-l invită să se urce în vagon. Urmat de hamal, Mircea își făcu loc pe culoar, printre călătorii care se agitau înaintea plecării. Intră în cabină. Hamalul îi instala valizele în plasă.

— Călătorie frumoasă, domnule ! salută el, ducînd mina la cozoroc.

Rămas singur, Mircea deschise geamul. Vacarmul mulțimii animate de pe peron răbufni în cabină. Spectacolul forfotei din gară îi absorbi iarăși. Călătoria și literatura erau marile sale pasiuni. Romanele-i picarești oglin- deau dragostea pentru viața de aventură, pentru spațiile largi, pentru senzațiile tari. Mircea Paltin răspundea cu prisosință la ceea ce Jack London numea *The call of the wild*. Visul lui era să creeze un erou pe măsura lui Si- món Templar, a lui Lemmy Cautioh sau a lui James Bond. Admira aceste personaje bătaioase, plin de vigoare și de forță, cu pumnii de fier, umerii pătrați și mușchii tari ca vîna de bou, care chemau parcă primejdiile în jurul lor. Se încăierau cu zece adversari deodată și ieșeau victorioși din luptă, fără ca hainele lor să fi căpătat: o cută. Acești eroi ai secolului XX erau idoli ai unui anumit tineret, care reducea arta cinematografică la filmele polițiste, literatura la romanele lui Leslie Charteris, muzica la quartetul Beatles și arta vestimentară la bluzoanele negre. Proaspăta, dar colosal a-lor celebritate zdrobea gloria ruginită a lui Hercule, Samson, ori Milon din Crotona.

Mircea Paltin avea înfățișare de sportiv, de actor de cinema, de manechin desprins dintr-un jurnal de modă masculină, dar nu de cărturar. Numai ochii săi scăpărători de inteligență, expresia de un umor fin, ușor ironic îi trădau înclinările spre visare, posibilitățile de gîndire profundă, de trăire interioară. îl singulariza mai ales âmbetul său de un farmec comunicativ, care-i lumina uneori fața.

Trenul se puse în mișcare. Peronul începu să alunece prin fața ferestrelor vagonului. Batiste fluturau deasupra capetelor mulțimii.

Cadranul luminos al ceasului gării indica ora opt și șis minut. Instinctiv

Mircea își verifică ceasul-brățară.

în aceeași clipă, își făcu apariția în pragul cabinei urs bărbat nu prea înalt, bine făcut, îmbrăcat într-un costum *gris-fer* impecabil. Să tot fi avut treizeci de ani. Obrazul neted, nasul

grecesc, trăsăturile regulate, dar ele o rigiditate ciudată, bărbia rotundă păreau modelate din ceară. Numai ochii erau de o mobilitate impresionantă. Cenușii, vioi, duri, iscoditori, se străduiau să nu le scape nimic din ceea ce apărea în câmpul lor vizual.

Noul venit salută cu d înclinare scurtă a capului. Privirea lui întîrzie cîteva clipe asupra lui Mircea, care încercă o senzație dezagreabilă. Avu impresia că se află în fața unei reptile.

— *Buona sera*, rosti în sfîrșit străinul. Avea un vag accent american.

— *Buona sera*, replică Mircea.

Acestea fură de altfel singurele cuvinte pe care le schimbară.

Cu un gest neglijent străinul își aruncă servieta diplomat în plasă. Însoțitorul vagonului îi aduse valizele, în schimbul acestui serviciu se alese cu un bacșiș care-l făcu să se ploconească pînă la pămînt.

— Cina se servește peste un sfert de oră, anunță el, apoi se retrase.

Mircea se întoarse spre fereastră. Trenul cîștiga viteză. Se întunecase. Luminile cartierelor mărginașe ale orașului se pierdeau ca niște stele căzătoare undeva, în urmă.

Mircea era foarte înrîntat de ușurința cu care vorbea italienește. Își însușise accentul unui autentic cetățean al Romei. O italiancă tînără și zglobie, ca argintul viu, dansatoare la un bar din București, îl familiarizase cu limba italiană vorbită, desăvîrșindu-i în acest chip cunoștințele lingvistice dobîndite la Facultatea de filologie. În cursul scurtei sale șederi la Roma fusese luat drept italian și asta îl umpluse de înfîntare.

Mircea anticipa bucuria pe care o va simți cînd va păși pe pămîntul Siciliei. De mult plănuiise o călătorie în sudul Italiei, dar nu hotărîse să treacă la fapte, decît în ziua în care colecția *Aventura* îi solicitase un roman cu acțiune trepidantă. Se gîndise atunci să scrie o carte cu pirați, cu comori ascunse în insule stîncoase, pîrjolite de arșița soarelui, cu corăbii zvelte și rapide, cu abordaje spectaculoase și lupte epice. Citise odată o cronică a cu- ceririi Siciliei de către pirații normanzi. Ar fi fost interesant să dezvolte un episod din această epocă frămîntată. Știa că la Palermo va găsi documente prețioase, care i-ar putea folosi la elaborarea romanului. Și fiindcă era ope- rativ, plecase la drum.

Căzuse însă într-un sezon nu tocmai potrivit. Era în plină vară. Iar verile în sudul Italiei sînt toride.

Și în compartiment domnea o căldură sufocantă. Prin fereastra deschisă năvălea un aer fierbinte. Mircea avea senzația că se afla într-o etuvă. Cămașa umedă de sudoare i se lipise de corp. Moleșit de zăpușeală, își scoase haina și o agăță într-un cuier.

Străinul nu părea să sufere de căldură. Își aprinsese tacticos o havană și pufăia alene.

Deodată, ușa fu deschisă cu putere. Surprins, Mircea întoarse capul într- acolo. În aceeași clipă, străinul își duse fulgerător mîna spre buzunarul dinăuntru al hainei.

În deschizătura ușii apăru un cap roșcovan, rotund ca un dovleac. Se auzi un glas afectat rostind în englezește :

— Pardon ! Am greșit compartimentul.

Apoi ușa fu închisă la loc, de data aceasta eu menajamente.

Străinul care se încordase ca un arc se destinse. Scoase mîna de sub haină și se lăsă pe spătarul banchetei.

Privirile lui și ale lui Mircea se întîlniră o secundă. Străinul schiță un zîmbet, apoi începu să urmărească din ochi arabescurile fumului de havană, pe care curentul le destrăma, repezindu-le apoi spre fereastră.

Mircea se așeză pe fotoliul din cabină. Luă o revistă din vrafal de ziare și. reviste cumpărate la chioșcul gării. Privirile parcurgeau paginile încărcate cu fotografii colorate, însă gîndurile îi fugeau la tovarășul de cabină. Comportarea acestuia era ciudată. Trecerea aceea fără tranzacție de la nepăsarea pe care o afectase la început. Ia starea de încordare provocată de apariția roșcovanului, apoi relaxarea tot atît de bruscă nu scăpaseră spiritului de observație al lui Mircea.

Clinchetul unui clopoțel plimbat pe culoar vesti cina. Mircea își aminti brusc că îi e foame. Dacă nu se grăbea să ajungă la vagonul-restaurant, risca să nu mai găsească locuri libere.

Renunță să-și mai îmbrace haina. Văzuse pe culoar pasageri numai în cămașă. Ieși din cabină, lăsîndu-l pe străin să-și fumeze în liniște havana.

La vagonul-restaurant avu norocul să găsească un i scaun liber la o masă de două persoane. În fața lui se afla un preot catolic rubicond, cu obrajii rotunzi și trandafirii de nouă-născut și cu o

chelie respectabilă. Inspi-rîndu- se după meniul convivului său, Mircea comandă nisetru la grătar, *spaghetti alia arabiata*, mușchi *alia florentina*, o porție de *gorgonzola*, și o cassata siciliana. Toate stropite cu o sticlă de Chianti.

Un proverb din bătrîni spune că ochii sînt mai mari decît burta. Porțiile, deși apetisante, erau atît de mari și de sățioase, încît Mircea nu mai fu în stare să ataca și mușchiul *alia florentina*. Simțea că stomacul, întins ca o tobă, stătea gata să-i plesnească. Brînza îi făcea cu ochiul. Cassata de asemenea.

În spațiul dintre mese se îmbulzeau înfometații, care așteptau să ia locul primei serii de consumatori.

Mircea ciuguli ca o pasăre din delicioasa porție de brînză *gorgonzola*. Îl copleșea jalea la gîndul că va trebui să renunțe la asemenea bunătăți.

Își muia tocmai buzele în paharul cu vin, cînd fu martorul unei scene stranii. Pasagerul din compartimentul său apăruse în ușa vagonului- restaurant. Calm, căuta din ochi un loc liber. Deodată, privirea lui rămase fixata asupra unui punct din celălalt capăt al vagonului. Se crispa brusc. Mușchii fâlcilor îi jucară nervos sub obrazul neted,

Urmărindu-i curios direcția privirii, Mircea zări ua bărbat de statură herculeană, îmbrăcat într-un costum sport, cenușiu, cu carouri verzi, care-l fixa cu aceeași intensitate pe străin. Bărbatul în haine cu carouri verzi mută cu limba în colțul gurii chiștocul pe care-l frămîntase pînă atunci între buze și fără să-l piardă din ochi pe străin, întoarse pe jumătate capul și spuse ceva unui individ bondoc cu mutră de boxer, care se afla în urma sa. Dinții acestuia se dezgolică într-un rînjet.

Fără grabă, străinul se răsuci pe călcîie și ieși din vagonul-restaurant. Bărbatul în haine cu carouri mai trase un fum din țigare, o azvîrli jos și,

după ce o strivi cu piciorul, porni legănat în urma străinului. În drum, înghionti cîtiva țipi, care renunțară să mai protesteze cînd văzură cu cine. au de-a face.

Individul cu mutră de boxer vru să vină după el. Un chelner care purta pe brațul stîng un pîntecos castron cu supă îi ieși întâmplător în cale. În ciocnire, castronul se răsturnă, împrôșcînd cu supă și pe tipul cu mutră de boxer și pe alți trei consumatori de la o masă din apropiere. Se iscă tumult. Între timp, individul în haine cu carouri dispăruse din vagonul-restartunt...

*

* *

Străinul străbătea agil coridorul vagonului cu paturi, îndreptîndu-se spre cabina sa. Bărbatul în haine cu carouri iuți pasul. Nu voia să-i scape vîntul. Zări pe străin strecurîndu-se în cabină și închizînd ușa în urma sa. Se uită în jur. Culoarul era gol. Se apropie de ușa cabinei și scoase din tocul de piele de sub haină un pistol *Parabellum* cu amortizor...

În cabină, străinul stinse lumina. Cu gesturi repezi, lăsă jos geamul, care pînă atunci fusese deschis numai pe jumătate.

Vîntul năvăli în compartiment, făcând să se zbată perdelele de pluș.

Străinul scoase de sub haină un *Browning* cu șase focuri. Se adăposti apoi în intrîndul pe care-l făcea cabina lavaboului, ținînd sub observație ușa compartimentului.

Bărbatul în haine cu carouri deschise brusc ușa. Mișcarea furioasă a perdelelor îl derută. Trase trei focuri într-acolo. Silueta lui se contura precis pe fondul luminos al culoarului.

Străinul zîmbi. Nu se putea o țintă mai precisă. Apăsă pe trăgaci. *Browning-ul* scuipe patru gloanțe care nimeriră. Bărbatul în haine cu carouri scăpă revolverul din mină, se frînse de mijloc și se prăbuși cu capul înainte pe covorul albastru din cabină.

Străinul îl apucă de gulerul hainei și-l trase înăuntru. Luă și pistolul

Parabellum căzut pe prag, apoi închise ușa.

Avu grijă să pună zăvorul.

Aprinse lumina mică de la căpătâiul cușetei. Fără să facă vreun efort deosebit, prinse cadavrul de subțiori și-l aruncă pe fereastră în beznă. Pistolul avu aceeași soartă.

Respiră adînc, apoi cu gesturi repezi, dar metodice, se așternu pe lucru. Puse *Browning-ul* pe fotoliu. Își scoase haina și o aruncă pe cușetă. Luă din cui vestonul lui Mircea și îl îmbrăcă în grabă. Își scoase din haina *gris-fer* pașaportul, dar cînd vru să-l bage în buzunarul dinăuntru al vestonului, dădu peste pașaportul lui Mircea. îl scoase și pe acesta. În aceeași clipă, cineva

încercă clanța.

Străinul tresări. Cu mâna dreaptă apucă revolverul și se întoarse brusc spre ușă. Abia atunci își aminti că o încuiase. Cu stîngă aruncă pe geam unul din pașapoarte, iar pe celălalt îl strecură în buzunar. Se apropie de ușă și își lipi urechea de tăblie. Nu auzi nimic.

Trenul își încetini mersul. Intra într-o stație unde avea probabil oprire. Străinul smulse din plasă servieta-diplomat și după dteva clipe de așteptare, ridică zăvorul și deschise brusc ușa. Pe culoar nu se afla nimeni.

Respiră ușurat. Avea drumul liber. Ieși pe coridor și se îndreptă spre ușa vagonului. Frînele scrișniră. Cînd trenul opri în sfîrșit în stație, străinul coborî prin partea opusă peronului, gîndindu-se că va scăpa neobservat.

Dădu să traverseze linia. Din stînga apăru ca un bolid botul uriaș al unei locomotive. Îngrozit, străinul întoarse brusc capul. Lumina orbitoare a farurilor, duduital namilei de fier, șuieratul strident al sirenei îl zăpăciră. Într-o frîntură de secundă, locomotiva îl hăpăi sub roți...

*

* *

Mircea goli paharul de Chanti, apoi ceru nota de plată.

Preotul catolic își continua netulburat cina. Tumultul din celălalt capăt al vagonului sporea. Invectivele plouau. Italienii nu-și dezmințeau reputația. Erau mai guralivi decît un stol de vrăbii.

Chelnerul de la masa lui Mircea își făcu solemn apariția purtînd pe farfurie — ca pe niște moaște — nota de plată, adăpostită sub un șervet scrobit.

Mircea achită consumația, încîntat că putea scăpa din îmbulzeala vagonului-restaurant. Mîncase împărătește. Vinul tare și aromat îi crease o stare de euforie, înainte de a se ridica de la masă, salută pe preotul catolic, care-i răspunse cu o onctuoasă binecuvîntare.

Porni spre vagonul său. Se gîndea cu plăcere la lectura pe care o va face înainte de culcare. În valiză îl aștepta un volum de istorie a pirateriei, achiziționat într-un anticariat din Roma.

Ajuns pe culoarul vagonului de dormit, vru să-și aprindă'o țigară, dar se răzgîndi. Împinse ușa cabinei și intră. Îl izbi numaidecît vîntul care intra val- vîrtej pe fereastra deschisă. La lumina mică a veiozei, văzu că patul străinului era neatins. Aprinse plafoniera și ridică geamul.

..... Deodată, încreți mirat sprîncenele. În partea de sus, geamul era găurit în două locuri. Evident, urme de gloanțe. Intrigat aruncă o privire în jur. Abia acum observă că îi dispăruse vestonul. Haina *gris-fer* a stăinului era aruncată pe cușeta de jos. În plasă, toate valizele — și ale lui și ale străinului — erau la locul lor. Lipsea doar servieta-diplomat.

Simți cum i se ridică sîngele în obraji. Își aminti că pașaportul și biletele de tren se aflau în veston. Asta complica serios lucrurile.

Făcu o legătură între scena la care asistase în vagonul-restaurant, urmele gloanțelor, dispariția străinului, și dispariția vestonul încercînd să reconstituie faptele care se petrecuseră în absența sa.

Existau trei variante :

Prima : distrat, străinul îmbrăcase din greșeală vestonul și ieșise din cabină. Această alternativă cădea de la început. Nu se puteau explica urmele gloanțelor și lipsa servietei-diplomat.

A doua variantă : străinul fusese asasinat, cadavrul aruncat pe geam, iar servieta-diplomat furată. Și această explicație cădea. Ce rost avea dispariția vestonului ?

A treia variantă : știindu-se urmărit, străinul schimbase haina sa cu vestonul, își luase servieta-diplomat și se făcuse nevăzut. Această variantă

— de altfel cea mai plauzibilă — explica și existența urmelor din geam. În cabină avusese loc o luptă, din care străinul ieșise învingător.

Înainte de toate, trebuia să anunțe pe însoțitorul vagonului. Sună.

În aștetarea însoțitorului care întîrzia, luă haina străinului și începu să caute prin buzunar.

Nu găsi decît o batistă albă în buzunarul de la piept, iar în buzunarul de jos, din dreapta, cheile valizelor și o fisă. Fisa era neagră și avea gravat pe avers o portocală, iar pe revers un cap de mort.

Capul de mort făcu să-i revină în minte figura stranie a tovarășului său de cabină : obrazul ca

de ceară, trăsăturile nefiresc de rigide, în contrast cu ochii de o mobilitate obositoare.

Fisa părea să fie una din acele reclame în imagini și fără cuvinte care se distribuie prin anumite localuri de noapte.

În orice caz, împerecherea dintre portocale și capul de mort părea cel puțin ciudată.

Contrariat de întârzierea însoțitorului de vagon, aruncă haina pe cușetă și ieși din cabină să-l caute...

*

* *

Tipul cu mutră de boxer ieși din vagonul restaurant, ștergându-și cu batista pantalonii.

Străbătu culoarul vagonului de dormit și ajunsese în vagonul următor. Se opri în dreptul unui individ subțire, cu părul negru, care stătea la fereastră și fuma o țigară,

— Nino, nu l-ai văzut pe Jack ?

— Nu.

— Atunci s-a oprit în vagonul cu paturi. Cheamă-l pe Tony și veniți cu mine.

— O.K., Luis.

Tipul cu mutră de boxer se întoarse în vagonul cu paturi. Cercetă dintr-o aruncătură de ochi culoarul gol.

Ușa unei cabine se deschise. Un bărbat în cămașă ieși pe culoar, trânti ușa și se îndreptă spre capătul opus al vagonului. După ce-l văzu că o cotește spre toaletă, tipul cu mutră de boxer se repezi la ușa cabinei, care rămăsese întredeschisă. Dintr-o privire cuprinse haina *gris-fer* de pe cușetă și geamul perforat de două gloanțe.

— Genovese. Și-a' scos haina ca să nu-l recunosc... Bietul Jack !

Închise ușa și se înapoie la capătul vagonului în așteptarea lui Nino. Nino sosi însoțit de un ins solid, în haine albe de șantung.

— L-ai găsit ? întrebă el.

Luis făcu mâna dreaptă pumn și arătă cu degetul mare în jos. Insul în haine de șantung rîse ironic :

— Era de așteptat. Nu te joci cu Vincenzo Genovese. O să ne *felicite* Don

Cirro.

— Gura ! scrîșni Luis. Îi vin eu de hac lui Genovese, Uite-l.

Mircea era iritat. Nu-l găsisese pe însoțitor în cabina sa. Îl căutase și în vagonul-restaurant. Nu era nici acolo. Hotărîse atunci să plece după șeful de tren. Un chelner îl îndrumase spre celălalt capăt al trenului. Când se înapoie pe culoarul vagonului de dormit, văzu pe tipul cu mutră de boxer stînd rezemat de ultima cabină și discutînd cu doi indivizi sprijiniți cu coatele de bara ferestrei din față.

Cînd Mircea se apropie de ei, tipul cu mutră de boxer se trase spre ușă pentru a-i face loc. Ajuns vîn dreptul primului ins rezemat de bară, Mircea se pomeni catapultat de acesta în tipul cu mutră de boxer, care, în aceeași secundă, deschise fulgerător ușa și-l îmbrînci în gol...

*

* *

Mircea se răsuci prin aer, ca într-un fantastic salt cu prăjina. Avea senzația că se prăbușește într-un hau negru, fără fund. Trăia un coșmar îngrozitor, care dura însă numai o frîntură de secundă. Mîna lui dreapta apucă — printr-un adevărat miracol. — o bară de fier, de care se încleșta cu disperare. Simți că brațul îi este aproape smuls din umăr. În același timp, se izbi cu picioarele de o scară. Găsisese însă un punct de sprijin. Se agăță instinctiv și cu cealaltă mîna de bară. Stătu spînzurat cîteva momente în aer, apoi cu un efort supraomenesc reuși să se cațere pe treptele scării vagonului. Era salvat.

Mai bine de un minut stătu încleștat de bară. "Vîntul aprig, stîrnit de mersul vertiginos al trenului, îi înghețase sudoarea de pe spinare.

În fluierul piciorului stîng simțea o durere surdă din ce în ce mai puternică. Se lovise zdravăn. Esențial era însă că scăpase cu viață. Abia acum se uită în jos. Cînd văzu sub el, în lumina proiectată de fereastră, terasa-mentul cenușiu deplasîndu-se cu viteză amețitoare, i se făcu părul măciucă. Înghiți în sec, apoi fluieră a mare mirare :

— Era să mă ia dracu ! își aruncă privirile în sus, spre geamul luminat al ușii. Au vrut să mă curețe ! Bandiții !...

Gîndul că ar putea să cadă iarăși în mîna agresorilor îl făcu să se ghemuiască pe scară, astfel încît să nu fie observat dinăuntru.

Abia într-un tîrziu, ridică încet capul și se uită cu precauție pe geam. Pe culoar nu mai era nimeni. Împinse încet ușa și intră în vagon.

În același timp trenul începu să-și încetinească mersul. Frînele scrișniră. Cînd se văzu în siguranță pe culoar îi reveni curajul.

— Dacă-i prind îi omor, zise Mircea bătaios.

Picioarele îi mai tremurau, dar asta n-avea importanță. Sîngele îi zvîcnea în artere, sporindu-i cu fiecare pulsație mînia.

— Dacă-i găsesc în compartiment, scotocindu-mi prin lucruri, îi omor.

Se îndreptă spre cabină. Deodată avu senzația că este urmărit. Cineva se apropia tiptil de el. Mai făcu cîțiva pași. Se încorda gata de luptă. Se întoarse brusc. Tipul cu mutră de boxer se repezea tocmai asupra sa cu un stilet în mîină.

Mircea pară cu stînga, iar cu dreapta îi apucă brațul și i-l răsuci, dîndu-i-l peste cap. Apoi îi aplică un croșeu magistral, culcîndu-l la podea.

Atunci apăru și individul în haine de șantung, care se repezi la atac. Cînd acesta ajunse cam la doi pași, Mircea îl izbi fulgerător cu piciorul sub pîntece. Tipul icni, se învineți de durere și se încovoie, prăbușindu-se pe covor.

În aceeași clipă trenul se opri.

Mircea auzi o mișcare înapoia lui. Dădu să se răsucescă pe călcîie, cînd simți o lovitură cumplită în creștet. Se prăvăli printr-o mișcare helicoidală și leșină...

*

* *

Mircea se trezi în huruit de motoare. Capul îl dorea îngrozitor. Simțea în creștet un fel de arsură și o pulsație puternică, aprigă, ca niște lovituri de ciocan. Gemu și își duse mîna la cap. Dădu peste o pungă de gheață. Deschise anevoie ochii. Întuneric. Era întins pe o cușetă. Îl miră huruitul motoarelor. Cușeta se legăna parcă. Atribui senzația aceasta ameteții. Îl loviseră groaznic.

Legănările cușetei se accentuau, sporea parcă și vuietul motoarelor. Căută din ochi fereastra. După un timp reuși să deslușească o ferăstruică rotundă. Mîntea lui Mircea începu să lucreze febril. Ar fi jurat că se află pe un vas. Auzea zgomotul valurilor lovindu-se de bord.

— Unde dracu sînt ?

Auzi de undeva un șuierat de sirenă. Apoi încă unul. Nu mai încăpea nici o îndoială. Se afla pe mare.

Se întrebă cum de ajunsese acolo.

Deodată îl trecu un fior. „Îl răpiseră”.

Întîmplările uluitoare din tren îi reveniră fugitiv în minte. Se desfășurau în secvențe rapide ca la cinematograf. Defilă și străinul din compartiment cu atitudinea lui bizară, și individul cu haine în carouri, și tipul cu mutră de boxer, insul cu haine albe de șantung... plonjonul în abisul nopții îl făcu iar să se cutremure. Bătaia de pe culoar îi oferise o satisfacție de scurtă durată. Îl scosese din luptă pe tipul cu mutră de boxer, dar...

Se deschise o ușă, lăsînd să pătrundă în cabină o lumină puternică. În prag se conturau două siluete.

Mircea închise ochii, prefacîndu-se că nu și-a revenit încă din leșin. Era o măsură prudentă. Poate că în acest mod va putea afla mai multe în legătură cu situația lui.

Cineva aprinse lumina din cabină. Auzi un glas de bas dogit.

— L-au pâlît rău. Nu vezi, nici pînă acum nu și-a revenit în fire.

Mircea simți o mîină aspră, care-l apucă de încheietură și-i luă pulsul.

— Normal ! rosti oarecum mirat glasul dogit. Ar trebui să-și revină.

— Dacă nu-l curățați pe Nino, se termina cu Vincenzo.

— Don Vincenzo, țîncule.

— Eh, ar trebui să-ți fie recunoscător. Nino era gata să-l înjunghie. Și atunci adio *Don*

Vincenzo. Toarnă-i în cap o găleată cu apă, să vezi cum se trezește.

— Dacă n-aș ține la tine, te-aș lăsa s-o faci. A mai încercat unul să-l stropească în glumă cu apă rece... A fost ultima lui glumă, Ugo, mititelule.

Cîteva clipe cei doi bărbați tăcură.

În mintea lui Mircea începu să se facă lumină. Era luat drept altul. Intrase într-o încurcătură din care nu știa cum avea să mai iasă. Dacă cei doi ar descoperi că nu el era Don Vincenzo, ar fi capabili să-l omoare. Asta cu atît mai mult cu cît ar putea să presupună că el îl ucisese pe adevăratul Don Vincenzo. Pînă să se lămurească lucrurile l-ar fi lichidat.

— Mă uit la el și nu-mi vine să cred, rosti iarăși glasul dogit. Nici urmă de bisturiu.

— Dacă n-o fi el ?

— Cum să nu fie el ? Trenul, numărul cabinei, *port-bonheur-ul*, prezența oamenilor lui Cirro, brațul dislocat al lui Luis...

— Tot i-a venit unul de hac.

— Mă, ție ți s-a făcut de scărmaneală. Tu nu-l cunoști pe Vincenzo. Dacă nu l-ar fi trădat Jack...

— Să aduc niște amoniac, spuse tînărul.

— Da, nu e rea ideea. Să-i dăm puțin pe la nas, glăsui bătrînul.

Mircea fu cuprins de panică. Trebuia să intre în rol mai înainte ca tînărul să vină cu amoniacul. Afară de asta situația începuse să-l intereseze. Nu venise el aici în căutarea aventurii ? Era servit pe tavă.

Începu deci să geamă ușor. Făcu o mișcare, apos deschise ochii, li închise iarăși, ca și cînd l-ar fi orbit lumina, după care clipi, prefăcîndu-se încă buimac.

— Vincenzo, băiatule !

Asupra lui se plecă un om vîrstnic, corpolent, nervos, cu șapcă neagră.

Zimbea cu gura pînă la urechi, arătîndu-și dinții înnegriți de tutun.

— Te mai doare ?

Mircea bolborosi, abia inteligibil.

— Apă... apă...

— Imediat, Vincenzo. Ugo ! strigă bătrînul. Ugo ! Ugo sosi cu o sticlă de amoniac.

— Lasă amoniacul și adu puțină apă.

Ugo se execută și reapăru cu un pahar cu apă.

— Și-a venit în fire, unchiule ? întrebă Ugo de astă dată cu oarecare respect.

Don Vincenzo treaz impunea altă considerație.

Cu gesturi blînde, unchiul dădu lui Mircea să bea.

Mircea sorbi puțină apă.

Inima îi bătea să se spargă. Începea *marea aventură*.

— Îți mai aduci aminte de mine ? spuse bătrînul. Eu sînt unchiul Gino !

Cînd erai mic te țineam pe genunchi.

Mircea murmură cu prefăcută bucurie.

— Unchiul Gino !... Au, au ! se vaită el, ducînd mîna la cap. închise iarăși ochii.

— Adu amoniac, Ugo ! strigă unchiul Gino. Mircea îi redeschise.

— Nu. Nu-i nevoie. Mă simt mai bine. Unchiul Gino își frecă voios palmele.

— Bine că te vîd iarăși zdravăn. M-am temut că ți-au făcut de petrecanie oamenii lui Cirro. Nino Zanotti te-a pocnit în creștet cu atîta sete, încît mi-am zis că ți-a zdrobit țeasta. Dar și eu l-am achitat. I-am găurit foale cu trei gloanțe.

— Nu zău ? ! bîigui Mircea.

— Am picat la țanc. Tocmai cînd Nino te trăsnea în noalele capului... Era bine să ne fi urcat în tren de la Roma. Te-am fi apărat de oamenii lui Cirro.

Tu ai ținut morțiș să nu ne urcăm decît la Formio. Ti-am înțeles în-•r un fel calculul. N-ai vrut să fii văzut în tovărășia noastră, ca să nu atragi atenția asupra ta. Dar te-ai bizuit prea mult pe noua ta mutră. Jack te-a vîndut.

— Canalia ! făcu Mircea.

— Altfel cum credeai că te-ar fi identificat Luis ? Nu semeni deloc cu vechile tale fotografii. Îl privi îndelung, analizîndu-i fiecare trăsătură a feței.

Mă, dar bine li-a mai aranjat doctorul mutra. La un moment dat începusem să mă întreb dacă

ești într-adevăr tu. Numai *l'ort-bonlieur-ul* ăsta pe care l- am găsit asupra ta mi-a risipit bănuielele, zise el, săltînd în palmă fisa cu cap de mort și portocală. I-o întinse. Poftim. Mă bucur că ai ;>ăstrat-o.

Mircea o luă să se uite la ea cu prefăcută emoție.

— Se putea să nu o păstrez ? Aruncă o nadă, îți mai iduci aminte de vremurile acelea ?

Unchiul Gino zîmbi nostalgic.

— Eu să nu-mi aduc aminte ? Erai un năpîrstoc. Mă mapoiasem cu taică-tău de la Messina.

Făcusem treabă bună acolo. Ca să sărbătorim succesul ne-am dus la un bar. De acolo m-am ales cu fisa cu cap de mort. Tu cum îi văzut-o mi-ai și luat-o. Al naibii copil mai erai. Apucă-tor. încă de pe atunci promiteai. îl contemplă iarăși : Măi, dar frumos te-a mai făcut doctorul. Nici maică-ta, dacă ar mai trăi, nu te-ar recunoaște.

— Biata de ea, suspină Mircea. Ce femeie !

— Minunată, băiete... Și, zi, l-ai plătit scump pe doctor ca să te facă atît de arătos ?

— Zece mii de dolari, spuse Mircea la întîmplare.

— Scump al dracului, dar face. Pe Dillinger nu l-a reușit tot atît de bine. D-aia l-au și curățat oamenii din F.B.I. E adevărat că în ultima vreme chirurgia estetică a progresat mult. Servesc la ceva și doctorii ăștia, pe care eu îi socoteam buni numai să întindă obrajii căzuți ai femeilor bătrîne... Uite, să ți-l prezint pe Ugo. Sînteți puțin neamuri.

— Bună ziua, Don Vincenzo, rosti cu deferentă tânărul. Mătușa mea dinspre mamă, Genoveffa, a fost măritată cu vărul unchiului dumitale dinspre tată, Tommaso.

— Ah, da ! exclamă Mircea cu afectată voioșie. Grozav om unchiul

Tommaso.

— Bravo, Vincenzo, interveni unchiul Gino. Ai o memorie ! Cînd părinții tăi au plecat la New York abia dacă împlinisei patru anișori... Bietul taică-tău ! Ce moarte groaznică !

„Haiti, dacă îmi cere amănunte, am dat de dracu", reflectă alarmat Mircea.

— Auzi să-l ucidă pe scaunul electric ! continuă unchiul Gino. Ce sfîrșit

!... Și maică-ta să piară arsă! Adevărul e că trăgea cam mult la măsea. Mi-a spus mie Taddeo. Și mai obișnuia să și fumeze în pat...

Mircea oftă plin de compasiune.

— Dacă ai ști cit m-am strădui să o dezbar...

— Și fratele tău ? întrebă iarăși Gino.

— Cu el e o poveste lungă.

— Să nu-mi spui că te-ai certat cu Spiridone. Era un băiat tare blajin. Tu ai fost încă de mic un bătăuș și jumătate. Dar Silvia, Sisto. Simone, Pamfilo ce mai fac ?

— M-am cam rupt de ei, spuse Mircea cu jumătate de glas.

— Rău, băiatule, îl dojeni unchiul Gino. Nu trebuie să dai cu piciorul neamurilor, oricît ai ajunge de sus. Ehe, ți s-a cam urcat succesul la cap.

într-un rînd, Don Serafino spunea că nu mai vrea să mai aibă de-a face cu tine. Dar i-a trecut... Unchiul Gino scoase din buzunarul hainei negre o pipă și o pungă cu tutun. Cu gesturi dorn oale, începu să înfunde tutun în pipă. Tutun sicilian, rosti el. Cel mai aromat din lume. Alții rîd de mine. Cică nu mă pricep. Dar eu știu mai bine. Ugo, poți să pleci. Am ceva de discutat cu Vincenzo.

Ugo ieși de-a-ndaratelea. Nu reușea să-și desprindă privirile de chipul lui Mircea. Se împiedică de prag și abia scăpă să nu se întindă pe podea cît era de lung.

închise cu grijă ușa în urma lui.

— Ai văzut cum se uită la tine ? zîmbi unchiul Gino. Te invidiază. în lume nu sînt doi Vincenzo.

IVIicea surise palid.

— Nu e chiar așa. Unchiul Gino își aprinse pipa.

— Lasă, nu mai face pe modestul. Se aplecă la urechea lui Mircea și îl întrebă confidențial : Ia zi, Vincenzo, cîți oameni ai căsăpît cu mîna ta ?

Mircea tuși încurcat.

— N-aș putea să spun...

— De mine te ferești ? întrebă unchiul Gino cu mîh-nire. Numai în jurnale s-a scris de cinci inși. Pe Diamond nu l-ai curățat tu ?

Mircea încercă să recapituleze tot ce citise în presă despre lumea gangsterilor din America. Bătrînul îi vorbise despre New York, despre o execuție pe scaunul electric ; asta însemna că teatrul isprăvilor personajului pe care-l întrupa se situa desigur, în Statele Unite. își aminti brusc că citise demult despre un oarecare Vincenzo Genovese, unul dintre capii traficului internațional de stupefiante. Inclus de F.B.I. într-un grup de gangsteri notorii de origine italiană care urmau să fie expulzați în Statele Unite, Genovese avusese ghinionul să fie implicat între timp, în asasinarea unor agenți ai Biroului Narcoticelor. Ca să scape de scaunul electric, se făcuse nevăzut. De atunci îl căutau toate polițiile din emisfera occidentală. Mircea regreta că nu se documentase mai temeinic în acest domeniu. Dacă-l întruchipa pe Vincenzo Genovese trebuia să joace tare. Operația chirurgicală estetică la care se supusese acest gangster pentru a-și schimba înfățișarea cu scopul de a scăpa de urmărirea autorităților și probabil și de răzbunarea vreunei bande rivale stătea la baza unui truc care putea să aibă consecințe tragice. Ce se va întâmpla dacă Vincenzo Genovese va apărea pe neașteptate dezvăluindu-i astfel impostura ? Ori dacă se va ivi vreun ins care cunoștea noul chip al gangsterului ?

îndată ce se va vedea pe uscat va profita de ocazie spre a-și lua tălpășița. Nu știa încă unde îl ducea unchiul Gino, dar nu va întârzia să afle.

— Diamond Joe și-a meritat soarta, declară el cu prudență.

— Dar Slim Keyes ? îl iscodi unchiul Gino.

— Slim s-a ales cu ceea ce trebuia să se aleagă.

— Știu. Zece gloanțe în burtă ! Întotdeauna am spus că violența îți va cauza neplăceri. Vezi ce-ai pățit ? Dacă nici *Onorata Familie* n-a mai putut să te ajute...

— Nu mă plîng, zise Mircea străduindu-se să nu spună prea mult.

Onorata Familie era desigur, o expresie care ascundea o organizație puternică. M-am aflat adesea în situații grele, continuă Mircea, fără să fiu ajutat cum ar fi trebuit...

— Nu cîrți, Vincenzo, îl dojeni unchiul Gino. Ai noștri au făcut tot ce-au putut. Vrei să spui că nu-i așa ?

Mircea încercă să se ridice într-un cot. ,

— Prefer să tac. Au! Iar mă doare !

— Te las să te odihnești, spuse unchiul Gino. Avem tot timpul să mai stăm de vorbă. Vrei un pahar de *Marsala* sau de *Etna* ? O să te pună pe picioare !

— Aș prefera un *whisky*, zise Mircea. în America m-am învățat cu băutura asta.

Bluful era mai mult decît necesar în actuala situație.

— *Whisky* ? Unchiul Gino se scarpîră în cap. Să-l întreb pe Ugo dacă are puțin *whisky* pe bord. Tinerii aștia se topesc după băuturile străine. Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă. Se opri cu mîna pe clanță. Mîine seară, la Palermo.

Mircea înregistra astfel încă un amănunt. Mergeau la Palermo. în lumea *Mafiei*. Deoarece înghiți în sec. *Mafia*. Nu cumva intrase în mijlocul oamenilor Mafiei ? Cunoștea reputația acestei organizații.

Unchiul Gino ieșea tocmai pe ușă, cînd Mircea se simți ispitit să-l strige înapoi și să-i destăinuie totul. Ușa se închise. Mircea supină adînc. Pierduse o ocazie.

Peste puțin timp își făcu apariția Ugo. Un Ugo domesticit care aducea o sticlă de *whisky*.

— Unchiul Gino mi-a vorbit mult despre dumneata, spuse el destupînd sticla.

— Cu apă ? întrebă el.

Sec replică Mircea cu emfază, î i plăcea să-l impresioneze pe tinerelul acesta imberb. Ți-am urmărit activitatea la New York, Don Vincenzo spuse Ugo, în vreme ce-i turna băutura în pahar.

Am auzit și despre isprăvile dumitale la Chicago, și la S a n Francisco. Matarella ți-a dat mult de lucru ? Hm ! replică Mircea cu nepăsare. Nu prea. Ugo făcu ochii mari. Se spune că și Capone i-a știut de frică lui Maia rella.

Mircea rîse cu afectată modestie,

— Capone, Matarella reprezintă trecutul.

— N-ai vrea să mă iei cu dumneata. Don Vincenzo ? întrebă sfios Ugo.

Mircea își încreți sprîncenele,

— Unde să te iau ?

— La New York. Cînd ai să te întorci la New York. I Yod că ai să te întorci în Statele Unite, nu-i așa ?

— Da, desigur, răspunse Mircea. Îndată ce-mi aranjez treburile.;

— Am auzit că numai dumitale îți știe de frică Don Ctrro. Și *Piesele de 90* se tem de sosirea dumitale la Palermo. Cică ai să te dedai la violențe...

— Depinde, replică Mircea, întrebându-se ce însemn a u acele *Piese de 90*.

„Sînt un mare personaj, își zise el, de vreme ce atîtea *Piese* sînt îngrijorate...”

Ugo se uită spre hublou.

— A început să se lumineze. Pînă diseară sîntem la Lipari.

„Deci nu mergem direct la Palermo”, reflectă Mircea. Ugo ieși din cabină. Rămas singur, Mircea se ridică în coate. Durerea de cap îl lăsase, în schimb se simțea încă amețit. Se pipăi în creștet. Îi crescuse un cucui cît un ou de porumbel, dureros la atingere. Se uită în jur. Se afla într-o cabină strimtă, cu patru cușete, cu un dulăpior și cu două hublouri, unul în dreapta și altul în stînga. Deduse că se alia pe un vas de mic tonaj, probabil o navă pescărească.

În cabină stăruia miros de pește, de cauciuc încins și de benzină.

La capătul cușetei văzu agățată într-un cui haina *gris-fer* a adevăratului

Vincenzo Genovese. Toate valizele — și ale lui și ale lui Genovese — erau orînduite după mărime pe cușeta din față. Bagajele pe care le moștenise fără voie cereau a fi cercetate. Trebuia să se deprindă cu ele ca și cînd ar fi fost ale lui.

Coborî de pe cușetă. Amețeala îl făcu să se sprijine cîteva clipe de perete.

După ce-și reveni, se apropie de valizele lui Genovese. Erau trei la număr. Scoase cheile din buzunarul hainei *gris-fer* și le deschise pe rînd. În primele două găsi cîte un costum de lustrin, unul alb și altul gri închis, cămăși, cravate, pijamale și o trusă de toaletă. Nici unul din aceste obiecte nu avea monogramă sau marca furnizorului. În a treia valiza se aflau pantofi — vreo opt perechi — de calitate excepțională și cu o linie foarte modernă. Genovese fusese desigur un mare amator de încălțăminte frumoasă. Și pantofii erau fără marcă.

Mircea închise valizele, vîrî cheile în buzunarul pantalonilor, alături de cheile lui și se întinse pe cușetă. Cabina valsa parcă în jurul său. Stătuse prea mult timp în picioare. Urmările loviturii din ajun se făceau încă simțite.

Ațipi...

Cînd se trezi, soarele pătrundea potop prin hublouri, în cabină era înăbușitor de cald. Ar fi deschis hublourile dacă nu s-ar fi temut că jerbele de apă stîrnite de mersul vasului ar fi pătruns înăuntru.

Își consultă ceasul de mîină. Zece și jumătate.

Capul nu-l mai dorea. I se făcuse în schimb o foame strașnică.

Parcă la comandă, Ugo intră cu o tavă încărcată cu un mic dejun. Ouă, șuncă, *pasta con sarde*, *catolii* și o sticlă de Moscato.

Mircea goli la repezeală farfuriile, sub plivirile admirative ale tînărului. Dădea tocmai peste cap un pahar cu vin, cînd unchiul Gino își făcu apariția.

— Ei te simți mai bine, Vincenzo ? îl întrebă el jovial.

— Sînt încă buimac, minți Mircea. Am momente în care nici nu știu unde mă aflu, continuă el, ducîndu-și mîna la frunte.

Adoptase această linie de conduită, spre a-și justifica eventualele scăpări de memorie. Va evita astfel multe încurcături.

Ar fi bine să ieși pe punte, îl povățui unchiul Gino. Aerul curat are să-ți mai limpezească puțin capul.

— M-au pocnit zdravăn, stăruia Mircea să brodeze pe aceeași temă. E de mirare că nu mi-au zdrobit țeasta.

Cînd să iasă din cabină, Ugo îi puse pe umeri haina.

— Bate tare vîntul. Să nu răcești.

Mircea îi mulțumi, zîmbindu-i condescendent.

Ajuns pe punte, aspiră adînc aerul proaspăt și sărat al mării. Se simți înviorat. Ugo avusese dreptate. Sufla un Vînt năprasnic. Mersul vijelios al vasului sporea curentul.

Mircea își aruncă privirile în jur.

Pretutindeni se desfășura marea violetă, zebrată de valuri cu creste înspumate. Vasul înainta cu mare viteză, lasînd în urmă o dîră albă, dantelată.

— Dacă n-ar fi trebuit să facem un scurt popas la Li pari, în noaptea asta am fi luat masa la

Palermo, zise unchiul Gino.

Mircea se feri să ceară explicații. Înțelepciunea proverbului „tăcerea e de aur” își găsea în cazul ăsta cea mai deplină ilustrare. Trebuia să descopere singur cheia enigmelor, asemenea unui modern Perseu în luptă cu Meduza. De data asta Meduza se identifica, pare-se, cu Mafia.

Curentul stîrnit de mersul vasului era atît de puternic, încît Mircea își trase pe mînci haina, care îi venea foarte bine. Își înfundă mîinile în buzunar.

— Gonește frumos, nu-i așa ? zîmbi unchiul Gino. Motoare *Rolls-Royce*.

Mircea ciuli urechile. Motoare *Rolls-Royce* pe un vas, aparent, atît de vetust ! Ciudățeniile se țineau lanț...

Curînd după lăsatul serii, trecură prin preajma insulei Stromboli.

Vulcanul aflat într-una din erupțiile sale periodice arunca pe cer o lumină purpurie. Căderea materialelor vulcanice în mare, la Sciara del Fuoco, oferea un spectacol dantesc.

Mircea stătea rezemat de parapetul de lemn și se uita cu nesaț la creasta muntelui împodobit cu o cunună roșiatică.

Apoi vulcanul Stromboli rămase în urmă.

Pe învelișul mării se fugăreau jucăuș scînteieri fosforescente. S-ar fi zis că miriade de licurici se așternuseră peste leagănul valurilor.

Trecură și pe lîngă stîncă bazaltică abruptă a lui Strombolichio și după o jumătate de oră de mers, vasul își încetini viteza. La prova apăruse-o masă neagră, cu povîrnișuri repezi, argintate pe alocuri de ploaia razelor lunii.

Motoarele încetară brusc să mai huruie. Se așternu o liniște adîncă, întreruptă doar de lipăi tul valurilor ce se loveau de pîntecele vasului.

Deși se aflau în largul mării, sufla de undeva o boare ușoară, încărcată cu miresme de flori și de... portocale. Da. De portocale.

Unchiul Gino se apropie de Mir cea. Pufăia din pipa lui marinărească și se uita atent spre masa întunecată de la prova.

Apăru și Ugo, urmat de doi inși din echipajul vasului.

— Cît e ceasul, Ugo ? întrebă unchiul Gino.

La lumina unei lanterne electrice, Ugo se uită la ceasul său brățară.

— Nouăți șaptesprezece, zise el. Unchiul Gino pufăi și mai tare din pipă.

— La nouă și zece Michelotto trebuia să fie aici.

— Să nu se fi întîmplat ceva, opina Ugo. Unchiul Gino îl privi fără să-i răspundă. În afară de faptul că pufăia des din pipă, nimic nu-i trăda neliniștea.

— O fi întîrziat cu descărcatul, zise unul din însoțitorii lui Ugo, un bărbos cu ceafă de taur.

— Să ne apropiem de golf uleț ? întrebă Ugo. — Nu, răspunse scurt unchiul Gino.

Așteptarea se prelungea. Abia după vreun sfert de oră se auzi în depărtare bîzîitul unui motor. — Michelotto ! zise bărbosul.

Unchiul Gino făcu semn cu capul spre bărbos, care duse un deget la șapcă și coborî la motoare. Al doilea insotitor al lui Ugo, un tip scund și vînjos eu brațe lungi ca de urangutan și picioare îndoite în afară, ca două paranteze, trecu la timonă.

Bîzîitul bărcii cu motor creștea în intensitate. După o coastă stîncoasă a insulei apăru silueta neagră a unui vas.

Ugo scoase din buzunar un emițător cu tranzistori,

— Semnalizează ! rosti sec unchiul Gino. Ugo trecu aparatul pe emisie.

— Taormina, Taormina ! Te caută Tibru ! Spune dacă i i prezent. Parola. Trec pe recepție !

Gata.

Cornută aparatul pe recepție și așteptă, În difuzorul aparatului se auzi replica.

— Aici - Taormina, aici Taormina. Sînt prezent, Tih n i Ic. Șapte stele de argint. Trec pe recepție.

— Aici Tibru, aici Tibru ! Șapte sfeșnice de aur. Apropie-te ! Gata.

Ugo își agăță de gît cureaua aparatului, apoi scoase clin buzunar un pachet de țigări *Camei*.

— Serviți-vă, Don Vincenzo, zise el întinzîndu-i pachetul pe care-l izbi în fund cu un bobîrnac, făcînd să iasă pe jumătate o țigară.

Mircea luă țigara. Cu o mișcare iute Ugo scoase un pistol îndreptîndu-l spre pieptul lui Mircea, care tresări, simțînd în tot corpul un fior rece. Ugo apăsă pe trăgaci. Din pistolul-

brichetă țîșni o flacăra.

Mircea își aprinse țigara. Fiorul de gheață lăsa locul unei nădușeli fierbinți, abundente, care-i umezi în câteva clipe cămașa.

— *Grazie !* zise el stăpînindu-și emoția.

Avusese un moment de slăbiciune care ar fi putut trezi bănuiele. Nu era. deprins cu asemenea situații. Simți instinctiv privirile nedumerite ale lui Gino ațintite asupra sa. Trebuia să găsească la repezeală o justificare a tre- săririi sale în fața pistolului-brichetă. Simula o nouă tresărire și își duse mîna la cap, făcînd o schimă de durere.

— Ce ai ?" întrebă unchiul Gino.

— Mă trec niște junghiuri prin cap...

Vasul lui Michelotto se apropiase simțitor. Deodată o lumină albă se aprinse pe catarg.

— Idiotul ! Ce l-o fi apucat ? exclamă furios unchiul Gino. Ugo, spune-i să stingă imediat lumina.

Ugo dădu să manipuleze aparatul.

Calm, Mircea întinse mîna stingă oprindu-l pe Ugo să treacă pe transmisie, iar cu dreapta făcu un gest elocvent. — Pistolul ! rosti el grav.

Uluit de tonul lui Mircea, Ugo se execută. Scoase din buzunar un pistol cu surdină și i-l întinse.

Mircea luă pistolul și mai înainte ca Gino să fi putut schița un gest de împotrivire, trase un foc în direcția vasului. Lumina albă se stinse.

Simți o mare satisfacție. Tot a fost bun la ceva și stagiul militar. Nu luase el pe degeaba insigna celui mai bun trăgător la țintă pe divizie.

Unchiul Gino se uită admirativ la Mircea, apoi întoarse capul spre Ugo.

— Ei ! Te mai îndoiești ? Numai Vincenzo putea să facă una ca asta. Apoi se adresă lui Mircea : Măi, băiatule, aici nu sîntem în America.

— Nici o grijă, spuse Mircea cu calm, înapoind pistolul lui Ugo. De obicei nu port arme de foc. Am vrut numai să văd dacă mai sînt în stare de ceva după lovitura aia păcătoasă.

între timp nava lui Michelotto se apropiase. Cele două vase abordară. Un bărbat subțire sări cu agilitate de maimuță peste cele două parapete, oprindu-se lîngă unchiul Gino.

— Nu trebuia să tragi, Don Gino. S-a aprins din greșeală, se scuză noul venit.

— Bine, bine, Michelotto, zise unchiul Gino aspru. Ce-a fost întîrzierea asta ?

— Transbordarea. Iar au lipsit zece lăzi. Șase de *Camei* și patru de *Philip Morris*.

Unchiul Gino încreți din sprîncene, apoi se întoarse spre Mircea.

— Americanii tăi. Vincenzo, au cam început să-și facă de cap. E a doua oară că lipsesc lăzi. Și din ultimul transport trimis de tine au lipsit. Cîte au lipsit, Michelotto, din transportul Genovese ?

Michelotto își frecă bărbia.

— O p t . Șapte *Chesterfield* și una *Corona-Coronas*.

— Și havanele sînt scumpe, Vincenzo, zise unchiul fino. O ladă cu havane face cît zece de *Chesterfield*.

— Nu se poate să fi lipsit, ripostă Mircea cu gravi-late.

— Ba se poate, replică bățos Michelotto. Eu le-am luat în primire.

Unchiul Gino zîmbi ciudat.

— Să vă fac prezentările : Michelotto Perenze, Vincenzo Genovese. Michelotto cunoștea faima lui Vincenzo Genovese, sup r a numit în cercurile mafiate din New York și Chicago V i n c e n t the Killer.

— îmi pare foarte rău, dar ăsta e adevărul, Mister Genovese.

Se uită fix la Mircea. Fotografia lui Genovese pe care o văzuse într-atîtea ziare nu se potrivea deloc cu mutra interlocutorului.

Unchiul Gino îi citi în ochi nedumerirea.

— Ai de a face cu adevăratul Vincenzo Genovese. Pot Bă te asigur, rosti el sec, punînd capăt discuției.

— Mă supără chestia cu lăzile, zise Mircea, adoptînd un aer înțepat.

— Fii liniștit, nu e vina ta, băiatule, spuse unchiul Gino. Pe drum se întîmplă multe. Dar îi

dibuim noi pe hoți. în sînul *Onoratei Familii* n-au ce căuta indivizii necinstiți.

„Omul ăsta nu e lipsit de umor”, cugetă amuzat Mircea.

— Michelotto ne însoțești la Palermo, spuse unchiul Gino. Michelotto se încruntă.

— Și treburile de aici...

— Le lași pe seama lui Albanese. Porunca lui Don Scrafino.

— Bine, dar...

— Nici un dar...

— Atunci, mă duc să-mi iau lucrurile.

— Bine. însă într-o jumătate de oră să fii înapoi. Unchiul, Gino îi întoarse spatele. Se adresă apoi lui Mircea : Vincenzo, în noaptea asta tragem un chef la Li pari cu cel mai bun vin. Am să văd dacă renumele tău se confirmă. Calo Vessalone îmi spunea deunăzi că ești în stare să golești o sticlă de vin dintr-o singură sorbitură... Iar mâine în zori, ne continuăm drumul spre Palermo...

în dimineața următoare, Mircea zăcu în cușeta sa pînă la ora prinzului.

încercase să țină vitejește piept unchiului Gino, un băutor de înaltă clasă și- să-și păstreze totodată neștirbită reputația pe care i-o atribuiseră Calo Vessalone. Nu era el novice ia băutură, dar printre campioni nu se putea în nici un caz număra. Golise două sticle de *Lipari* și o sticlă de *Marsala*, apoi pretextase o recidivă a durerilor de cap.

Drumul de la circiumă și pînă la barcă îl făcuse spri-jinindu-se de brațul lui Ugo și blestemîndu-și junghiurile din creștet.

Dormise adînc. Fără vise. Se trezise mahmur, cu gura amară și capul greu.

Cînd își aminti de isprăvile pe care le făcuseră cu toții la chef, îl trecură nădușelile. Nu cumva scăpase vreo vorbă care să-l dea de gol ? La beție omul spune vrute și nevrute. Mircea își controlase fiecare gest, fiecare cuvînt. Nu-si amintea să fi făcut vreo prostie. Totuși... Bău-seră și mîncaseră pe întrecute... Cîntaseră, trăsaseră cu pistoalele... Cu zece focuri, Mircea decapitase zece sticle de *Marsala*, spre entuziasmul comensalilor.

Tot gîndindu-se la vitejiile lui bachice, adormi iarăși.

Se deșteptă din nou abia după-amiază. îi trecuse capul. Avea însă gura iască. Bău ca un căpcăun, pe nerăsuflăte, o cană mare cu apă. Apoi ieși pe punte.

Coastele stîlcoase ale Siciliei se profilau la orizont. Soarele le învăluia într-o lumină trandafirie.

Unchiul Gino ieși. jovial în întîmpinarea lui Mircea.

— Ei, ai dormit bine ? Te-ai trezit la timp. Peste un sfert de oră debarcăm la Castellamare. Iar diseară sîntem la Palermo. Don Serafino te așteaptă cu masa.

Mircea își umflă pieptul cu aer.

— Ah, de aici simț miremele Siciliei ! exclamă el cu patos. Chemarea pămîntului natal e mai puternică decît orice...

Cînd vasul acostă la Castellamare, cerul în asfințit s e împurpurase ca o mantie imperială.

Pe chei îi așteptau trei bărbați în haine închise la culoare. Chipurile lor erau impasibile ca niște măști.

— Totul e în regulă, Alfano ? întrebă unchiul Gino, îndată ce puse piciorul pe pămînt.

Unul dintre cei trei făcu un pas.

— Da ! răspunse el monosilabic.

— Ia-o înainte ! zise unchiul Gino.

Mircea era încadrat de Ugo și de Michelotto. însoțitorii lui Alfano trecuseră în urma grupului.

Se îndreptară cu toții spre o străduță care se deschidea între două antrepozite dărăpănate. Intrară în primul antrepozit, printr-o ușă cu tocul lăsat într-o parte, dar care se deschidea foarte ușor, în ciuda aspectului ei ve-l ust. în hala întunecoasă, pardosită cu ciment și transformată în garaj, așteptau două automobile negre. Un *Buick Electra* și Im *Fial 2300*.

Alfano deschise ușa Bmck-ului.

— Pofțiți !

Unchiul Gino se opri în dreptul celeilalte mașini.

— Nu, Ugo, tu o iei înainte cu *Buick-ul*. Lucio și Giu-seppe merg cu tine. Alfano ne însoțește pe noi.

Unchiul Gino, Mircea și Michelotto se așezară pe bancheta din spate a Fiat-ului. Alfano trecu lângă șofer.

Buick-ul semnaliza cu farurile. Portarul garajului apăru din cabina sa cu pereți de sticlă și apăsă pe butonul fixat în dreapta unor porți înalte cât peretele. Canturile se deschiseră ușor prin culisare.

Mașinile demarară.

Buick-ul ieși cel dintâi, legănându-se pe amortizoarele elastice. Fiái-ul îl urmă la vreo cincizeci de metri.

Mircea era nedumerit. De ce preferase unchiul Gino să folosească Fiái-ul ? Se feri însă a pune vreo întrebare.

Tot unchiul Gino îi dădu o explicație pe ton de glumă:

— Nu-mi plac *Buick*-urile. Întâmplarea a făcut să am două accidente pe mașini de astea. De atunci, să nu le mai văd.

Explicația era evident trasă de păr. Michelotto și Alfano rîseră ca de o glumă bună. Mircea își dădea seama că adevăratul ei înțeles era altul. îl va afla el mai târziu.

Străbătura o stradă îngustă, pavată cu bolovani jde rîu și mărginită cu case albe dărăpănate, proptite parcă unele de altele.

Ieșiră într-o șosea pietruită, care se orienta, spre șiruri de dealuri stîncoase dinspre miazăzi.

Fiat-ul gonia cu peste optzeci de kilometri pe oră. În urma *Buick-ului* se ridica un vârtej de praf, pe care din fericire vîntul îl repezea spre stînga șoselei.

Cu gesturi domoale, unchiul Gino scosese din buzunarul portierei din partea sa un pistol-mitralieră *Para-bellum*, cu treizeci și două de focuri, pe care-l examina pe toate fețele.

— Bine uns, rosti laconic.

Din buzunarul celeilalte portiere, Michelotto trase un pistol-mitralieră pe care Mircea nu reuși să-l identifice. Părea de proveniență englezească.

Și Alfano făcu aceeași operație. Scoase o pușcă-mitralieră *Browning* și o puse pe genunchi.

„Te pomenești căăștia vor să mă curețe după ce ieșim în plin cîmp”, își zise Mircea ușor alarmat. îl liniștea oarecum gîndul că indivizii ar fi putut să scape de el pe mare, și încă fără nici un risc, dacă ar fi avut de gînd s-o facă.

Unchiul Gino îi întinse pistolul.

— Poate îți va fi de folos. Don Cirro se ține iarășide capul nostru. Speră să-și recîștigate supremația. Idiotul !

— Și dumneata ? întrebă Mircea.

— Eu am arma mea, zîmbi unchiul Gino, bătîndu-se ușor cu palma peste umflătura pe care o făcea haina în partea stîngă a pieptului.

Mircea simți o furnicare prin șira spinării. Aventura începuse să-l captiveze, era ca într-un film cu gangsteri.

După vreo douăzeci de minute de mers, ajunseră într-o șosea largă. Cotiră spre stînga.

Peisajul era oarecum arid. Stînci și pietre golașe străpungeau parcă scoarța dealurilor bine acoperite pe alocuri cu vii.

Unchiul Gino, atît de volubil pe mare, păstra acum o tăcere mohorîtă.

Își aprinsese iarășide pipa și pușca alene. Privirile sale reușeau să scruteze însă fiecare colț de stîncă pe lângă care treceau cu mașina. Tot atît de atenți erau și Michelotto Alfano.

— Peste zece minute sîntem la Alcamo, spuse în .Tușit unchiul Gino, peste o jumătate de oră la Partinico, iar peste o oră la Palermo. Se izbi cu palmele peste genunchi. Peste o oră noi o să ne înfruptăm cu fazan și caviar la Don Serafino, iar Ugo o să-și strîngă la piept logodnica. Izbucni în rîs. S-a logodit cu o scoabă. O pocitanie slabă și sfrijită, în loc să-și aleagă o faită durdulie. Eh, tineretul de azi...

Michelotto rîdea în colțul gurii.

Alfano și șoferul nu schițau nici sun zâmbet. Alfano stătea încordat ca un animal la pîndă.

Pe dreapta șoselei se ^ărea în depărtare, printre două culmi de deal, o coloană de fum negru, care se înălța vâlătucindu-se spre văzduh.

— La Calatafimi !... Arde ! spuse Alfano laconic Clăile lui Don Albano.

— Aha ! mormăi unchiul Gino.

— Alaltăieri și-a găsit vitele moarte pe câmp, reluă Alfano, cu același glas egal.

— Aha !

— Pun rămășag că pînă la sfârșitul săptămînii ine vinde moșia. La prețul fixat de noi...

— Aha !

Mircea simți un fior. își dădea seama încă o dată că avea de-a face cu oameni cari nu se dădeau înapoi de la nimic.

Mașinile trecură ca o trombă prin Alcamo.

— Pe aici cum mai merg treburile ? întrebă unchiul Gino.

— Bine, zise Alfano. Toți negustorii și-au achitat *pizzu*. Numai Girolamo a fost mai nărăvaș.

— Care Girolamo ?

— Măcelarul. Dar l-am potolit noi. Două zile a turbat căutîndu-și copilul. Nu l-a găsit decît după ce și-a plătit *pizzu*. Și cu dobîndă. Pentru întîrziere...

— Aha !

Lui Mircea nu-i fu greu să înțeleagă sensul cuvîntului *pizzu*. Oamenii plăteau ca să-și asigure „protecția”... Soarele se cufundase dincolo de orizont. Era încă lumină.

Imensa cupolă a cerului vioriu se sprijinea pe coloane nevăzute.

Coline ondulate, cu pante acoperite de vii, se desfășurau de o parte și de alta a drumului.

Cînd intrară în Partinico, reclamele luminoase începuseră să se aprindă. Oamenii ieșiseră la plimbare pe strada principală. În fața unei case cu storurile lăsate, atîrna un drapel negru. Bărbați și femei în haine cernite stăteau în dreptul porții.

— Cine a murit ? întrebă unchiul Gino, scoțîndu-și pipa din gură.

Alvaro Mannara, spuse Alfano calm. Suferea de o boală fără leac. Avea mîneărime la limbă...

Lui Mircea i se ridicase un nod în gîtlej. îl strangula emoția. Unchiul Gino se întoarse spre el :

— Ei, ce zici de oamenii noștri, Vincenzo ?

— Îmi plac, zise Mircea, silindu-se să pară cît mai jovial. Sînt operativi.

De la Partinico șoseaua porni să urce șerpuitoare împlîntîndu-se în masivul muntos, pe care trebuia să-l străbată spre a coborî la Palermo.

Distanța dintre *Fiat* și mașina dinainte se menținea constantă. Lăsară în dreapta vîrfurile, în stînga muntele Gibilforni și se avîntară în jos pe serpentinele care coborau spre Castellano. În depărtare se zărea orașul palermo, încadrat de munții Pelleregrino și Grifone. Golful Palermo își desfășura pînă la orizont apele violete.

Mircea admiră cu nesăț mareața priveliște.

Mai aveau vreo doi kilometri pînă la Passo di Rigona. Șoseaua se depăna acum dreaptă. Înainte *Buick-ul* gonea

OU aproape o sută de kilometri pe oră. *Fiat-ul* îl urma i idei ca o umbră. Deodată, dintr-un drum care se deschidea spre stînga,

lîșni o mașină albastră, care taie drumul *Bmfcf*-ului. Se iuzi un răpăit de mitralieră.

Mircea asistă uluit la scena care se desfășură cu *vi-icza* fulgerului. *Buick-ul* scăpat de sub control, porni spre Ireapta; părăsi șoseaua și se rostogoli de cîteva ori. Se auzi o explozie, apoi o limbă de foc se avîntă spre cer.

Mașina albastră își mări viteza îndreptîndu-se spre Passo di Rigona. Silueta ei se micșoră în zare.

Alfano și Michelotto ridicară instinctiv armele.

— Nu ! porunci sec unchiul Gino.

— îi lăsăm să ne scape ? strigă furios Michelotto. Cînd *Fiat-ul* ajunsese în dreptul automobilului care ardea ca o torcă, unchiul Gino ordonă scurt.

— Oprește !

Fiat-ul stopa în scrișnet de frîne.

Cu agilitate surprinzătoare pentru vîrsta lui, unchiul Gino sări din mașină și se îndreptă în fugă spre carcasă incandescentă a *Bwicfc*-ului.

Mircea, Michelotto și Alfano îl urmară.

Unchiul Gino se opri la cîteva pași de rugul care răs-pîndea miros de benzină și de cauciuc

ars. Se auziră o serie de pocnete. Exploda muniția din mașina incendiată.

— Sau dus cu toții, murmură unchiul Gino. Soarta asta ar fi trebuit s-o avem noi, adăugă el după câteva clipe. Se întoarse spre Mircea. Ar fi fost al treilea accident... Și ultimul... Se scarpină în bărbie. Primirea asta ia pentru tine, Vincenzo. Aș putea să jur. Se îndreptă spre

Fiat. Michelotto bolborosi indignat.

— I-am lăsat să ne scape...

Alfano își încleștase fălcile și nu scoase o vorbă. Mircea simți că i se îngustează brusc gulerul. Aventura începea să ia o întorsătură puțin plăcută. Unchiul Gino se uită crunt la Michelotto :

— Ce-ai fi vrut ? Să ne fi bătut cu mitralierele pe străzile orașului ? Să ne fi urcat toată poliția în cap ?

— Te-ai făcut prea prudent, Don Gino, zise Michelotto, dându-se la o parte astfel încât Mircea să se urce to *F i a t* . Ar fi fost mai bine...

— Gura ! i-o reteză unchiul: Gino.

Michelotto mirii ca un dulău; pus pe hartă, dar *nm* mai stăruia să-și continue fraza. Se urcară cu toții în mașini.

— E bine să dispărem cit mai repede de aici,, zise lanehiul Gino. Curioșii și carabinierii nu vor întârzia să; «feai năvală...

Fiat-ul se puse în mișcare*. Traversă cu mare viteză Passo di Eigona și se avîntă pe șoseaua care ducea la Palermo. '

— îmi lasă gura apă cînd mă gîndesc la caviarul de fi* Don.- Serafino, zise imchiul Gino, aprinzîndu-și dini nou pipa, care apucase să se stingă,..

*

* *

Mîna fină și îngrijită a lui Don Serafino ridică paharul eu șampanie. Flăcărurile sfeșnicelor de argint de pe masă se reflectau în cristalele bizatate și în porțelarmrițe fine.

— În cinstea lui Vincenzo Genovese, fiu rătăcitor al Siciliei, întors printre ai săi.

Toți convivii se ridicară în picioare, înălțînd ca la poruncă paharele.

Mircea imrîfumi rnefinrindu-se ceremonios. Se eon-forma- protocolului stoet, impus de prezența lui. Pa» Serafinoi

Don Serafino își muie buzele subțiri și vinete în șampania acidulată. Paharele fură golite pînă la fund.. Convivii se așezară din nou pe scaune.

— Vincenzo, zise Don Serafino, ești un om abiî nu numai în afaceri, dar și în folosirea forței.

Un bărbat foarte elegant, eu o expresie iromeă în oehi-i cenușii, iscoditori și plini de îndrăzneală, zîmbi enigmatic. Avea silueta și gesturile unui actor de cinema eare se știe punctul de atracție al tuturor.

— Te felicit, Vincenzi pentru modul discret în eare fc-ai. lichidat pe Jack îtea. I s-a găsit cadavrul pe terasamentul căii ferate, ciuruit de gloanțe... Dar cu bietul român ce-ai avut ?

Mircea încreți din sprîncene. Simți că i se taie respirația. Românul? Ce complicații interveniseră! Reuși t o t u s i să- și i păstreze calmul.

—Adică ? rosti el cu afectată impertinență.

— Dragă Vincenzo, interveni Don Serafino cu tact, departe de noi să-ți cerem socoteala. Remarcăm numai c ă moartea românului ar putea să atragă după sine o pub l i c i l a t e cam supărătoare. Mai era și scriitor.

— Probabil că a fost silit să-l suprime și pe român, .I N C unchiul Gino sărindu-i în ajutor. Martorii inoportuni...

— în Italia e recomandabil să fii mai prudent și mai... temperat, zise bărbatul cel elegant.

— Nu am venit în Italia ca să primesc lecții, replică JVİireea bătaios.

Se impunea să-și susțină rolul pînă la capăt. Intransigența era obligatorie.

Orice slăbiciune putea să-l coste scump. Făcuse o experiență în acest sens pe vas și nu mai voia s-o repete...

— Joe, Vincenzo, basta, basta ! rosti Don Serafino, autoritar. Nu-mi plac certurile. Joe îți este prieten. în sarcina lui se află paza dumitale.

— Am văzut cit e de eficientă paza asta. Numai grație lui Don Gino mai sînt'acum în viață.

— Don Cirro își va primi pedeapsa, zise Joe cu răceală.

își umplu paharul cu șampanie și-l dădu peste cap.

Toată discuția fusese urmărită în tăcere de un al cincilea personaj, care își revărsa pe scaun corpolența ele-fantină. Ochii îi erau îngropați în osînză. În partea dreaptă a gîtului diform atîrna o protuberanță care-i acoperea în parte gulerul hainei. Mîinile-i semănau cu niște pernițe. Mesteca domol caviarul amintind o rumegătoare.

Din masa aceasta de carne ieși un glas subțire ca un falset de eunuc.

— Lasă laudele, Joe. De mult ne tot ameninți cu pedepsirea lui Cirro. Și pe el îl doare în fund de tine. Scuzăți expresia, Don Serafino. Să vorbim mai bine de lucruri serioase. Cînd sosesc țigările, Gino ?

Gino se scarpină în creștet.

— Ce e azi ? Marți ? Vineri le ai la Castellamare. Ah! Tot în legătură cu țigările. Nu sînt mulțumit de Mi-chelotto. Pretinde „cam des” că lipsesc lăzi cu țigări.

Don Serafino se servi cu o pulpă de fazan.

— Vincenzo, crezi că pînă la sfîrșitul săptămîinii sosește și transportul tău cu stupefiante ? întrebă el.

— Nu m-ar bucura deloc să sosească atît de repede, zise elefantinul, întrerupîndu-și rumegatul. Aș vrea să dispun de tot efectivul pentru stupefiante.

— Ai destui oameni, Don Calo, la Castellamare, zise Joe.

— Vezi-ți de sectorul tău, replică Don Calo, servin-du-se cu o nouă porție de caviar.

— La nevoie îți trimit întăriri de la Trapani, zise unchiul Gino.

În clipa aceea se deschise ușa. Intră o fată de vreo optsprezece ani, o drăcoaică vioaie cu păr și ochi de cărbune, cu sîni obraznici, corp ispititor și picioare lungi de balerină. Purta o rochie învoaltă, de muselină albă, stropită cu paiete. Sandalele aurii cu tocuri înalte, se armonizau cu o geantă mică de fir, pe care noua venită o rotea asemenea unei sfîrleze, pe degetul arătător.

Fata îl sărută pe Don Serafino pe obraz, făcu un semn voios cu mîna spre ceilalți convivi, se uită plăcut surprinsă la Mircea, apoi se așeză pe unul din cele două scaune rămase libere.

— La ora asta se vine la masă ? o dojeni cu o umbră de asprime Don Serafino.

— Croitoreasa e de vină, ciripi fata. Mi-a adus rochia abia acum zece minute. Cum era să vin ? Goală ?

Don Serafino clătină din cap, manifestîndu-și în acest chip inofensiv contrarietatea.

— Ce limbaj, Lucia, ce limbaj ! Ce și-or fi închipuind prietenii despre tine

? Lucia ridică din umeri, cu drăgălașă nepăsare. Ai dulapurile pline cu rochii, stăruie Don Serafino.

— Sînt demodate, toate sînt demodate, tată. Vrei să spună lumea că fiica lui Don Serafino nu știe să se îmbrace ?

Fata acceptă puțin caviar și o felie de piept de fazan.

Don Serafino o privea cu încîntare. Fiica lui nu avea asemănare în întreaga Sicilie.

— Ah, am uitat să ți—l prezint pe Vincenzo, zise el. Băiat simpatic, nu-i așa ?

Lucia aruncă o privire expertă asupra lui Mircea, care se înclină cu amabilitate. Îl plăcuse din prima clipă.

— Joci tenis ? întrebă ea.

— Mă descurc...

— Am să te invit la un meci. Vreau să te bat. Mircea zîmbi.

— Să mă bați ? Te-am supărat cu ceva, *signorina* Lucia ?

Fata rîse, arătîndu-și dinții albi, superbi.

Mircea observă că Joe îl privea cu o expresie învenir nată. Nu cumva era gelos ? Asta ar complica și mai mult lucrurile.

Restul cinei, conversația se învîrți numai în jurul Luciei care turuia cu nesecată vervă despre modă, filme, sporturi nautice și în special despre muzica de jaz, marea ei pasiune.

Înainte de a se desprinde de la masă, Lucia se ridică de la masă.

— Tată, am plecat. La zece mă așteaptă Caria. Trec să o iau cu mașina. Sîntem invitate la o

serată.

— Ce serată? întrebă Don Serafino.

— Eu te întreb pe dumneata când ieși în oraș ? rosti ea cu adorabilă impertinență.

Salută fluturându-și mâna, apoi părăsi în fugă încăperea.

Don Serafino oftă și se întoarse spre Joe, căruia îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nici o grijă, zise Joe, sigur de sine. Am dat dispoziție să fie păzită de opt oameni.

— Numai să nu observe. Ar face un scandal... Ar spune că o spionez.

Elefantinul se înfrupta pofticios dintr-o piersică uriașă, zemoasă și înmiresmată.

— Ar trebui să fiți mai energic, Don Serafino, spuse el ridicînd sentențios mâna.

— Dacă ai fi în locul meu..., oftă iarăși amfitrionul. Dar tu nu știi ce înseamnă să ai copii.

— Slavă Domnului ! exclamă Don Calo.

— Mîine să-mi spui ce localuri a mai cutreierat Lucia, se adresă lui Joe

Don Serafino.

— O.K.

Don Serafino se uită la ceas.

— Tîrziu. Trebuie să vă părăsesc, prieteni. Medicii mi-au recomandat odihnă, liniște... Nu am parte însă nici de una, nici de alta.

Strînse mina oaspeților săi, apoi părăsi sufrageria. Joe se apropie de Mircea.

— Nu vrei să ne încheiem seara la un bar ? Vorbea atît de prietenos, încît trezea bănuieli.

— Dacă îți face plăcere...

— Hai cu noi, unchiule Gino. Pe dumneata nu te invit, Don Calo. Știu că nu-ți plac dancingurile. Păcat! Dacă ai dansa, ți-ai mai remedia silueta.

Don Calo își aprinse o havană :

— Mă simt foarte bine așa cum sînt. Am plecat.

— Venim și noi, zise unchiul Gino.

Cînd ieșiră din casă, Don Calo aruncă o privire lungă asupra cerului învăpăiat de stele.

— Care e steaua dumitaie, Vincenzo ? Mircea ridică din umeri ;

— Nu m-am fixat încă.

Don Calo arătă cu degetul unul din miriadele de aștri care împodobeau văzduhul :

— Aia de colo e steaua dumitale. O vezi ? Alături de steaua lui Joe... Ei drăcie, Joe ! Steaua ta e îngrijorător de palidă...

Joe își strînse eu cochetație nodul de la cravată.

— Crezi ? Pe a dumitaie nu o mai văd de loc. Don Calo rîse, săltîndu-și abdomenul.

Coborî scările late de piatră și se urcă în *Pontiac-ul* său care se lăsă pe o parte. Lîngă șofer stătea Lueky Balestrere, omul de încredere a lui Don Calo.

Pontiac-ul plecă încet, urmat îndeaproape de o mașină ocupată de trei indivizi cu mutre patibulare.

Automobilul lui Joe, un *Chrysler Imperiul*, opri în dreptul scării.

Joe, Mircea și unchiul Gino se așezară pe bancheta din fund. în față, alături de șofer, se afla un tip în haine închise, cu o mitralieră pe genunchi.

în clipa cînd *Chrysler-ul* se puse în mișcare apărură alte două automobile,

care îl încadrară. Unul înainte, celălalt în urmă.

„Ce lux de precauțiune”, cugetă Mircea.

Chrysler-ul părăsi cu mersul său lent și maiestuos grădina vilei lui Don

Serafino și se angaja pe strada liniștită, rezidențială, străjuită de copaci seculari.

Dintr-o alee luminată slab de cîteva lampadare învăluite în iedera apăru brusc o limuzină neagră, cu faruri puternice, orbitoare, care tăie drumul Chrysler-ului, silindu-l să stopeze.

Mircea tresări.

Șoferul limuzinei negre răsuci fulgerător volanul, evî-lînd în ultimul moment ciocnirea. Apoi se pierdu cu aceeași viteză pe o stradă lăturalnică.

— Neînsemnat trebuie să-ți pară orașul ăsta după ce ți-ai petrecut mai toată viața la New-York, spuse calm unchiul Gino. Ai să te deprînzei anevoie eu atmosfera asta patriarhală.

„Patriarhală ?” reflectă Mircea. Nu s-ar spune că era tocmai patriarhală. Incidentul de la

Passo di Rigona, care-l costase viața pe bietul Ugo, dovedea tocmai contrariul.

Joe scoase din buzunar niște documente.

— Poftim, Vincenzo, zise el. Noile dumitaie acte. De acum înainte ai să te numești Vincenzo Scaccia.

Mircea le luă nepăsător și le vârî în buzunar, fără să le privească. S-ar fi zis că toată viața umblase cu acte false.

— Tot timpul șederii dumitaie la Palermo, adăugă Joe, ai să locuiești la hotelul Miramar. E plasat într-o poziție avantajoasă. Ți-am rezervat un apartament. Patru oameni vor fade de pază cu schimbul, zi și noapte.

— Mulțumesc, rosti Mircea, ca și când aceste măsuri nu l-ar fi impresionat deloc.

În realitate supravegherea aceasta permanentă începuse să-l indispună.

Chrysler-ul străbătu cîteva străzi întunecoase, traversă un bulevard luminat *a giorno*, cu trotuarele tixite de noctambuli și după ce trecu printr-o piață cu un monument de marmură albă, coti pe o stradă strîmtă, cu cîrciumi și dancinguri de o categorie nu tocmai selectă.

Opri în dreptul unei case cu aspect burghez. O scară cu vreo zece trepte urca pînă la o,, ușă de stejar masiv, deasupra căreia scria cu litere albastre de neon *Ricardo*.

— Aici se poate bea cel mai bun *scotch*, spuse Joe, co-borînd din mașină. Mircea și unchiul Gino îl urmară.

Doi oameni dintre cei care le asigurau paza îi excor-tară pînă la intrare. Unul din ei ciocăni în ușă, desigur după un cod. Două lovituri scurte — pauză — trei lovituri scurte.

— Localul se deschide pentru public doar cu o oră înainte de miezul nopții, explică Joe.

Le deschise un individ masiv, cu nasul strivit și care purta cu sîngăcie un smoching prea strîmt. Cerberul salută cu respect pe Joe și pe unchiul Gino. Lui Mircea nu-i dădu decît o atenție moderată. Nu-l cunoștea.

Joe își conduse invitații de-a lungul unui culoar acoperit cu un covor roșu, pînă într-o încăpere de proporții mijlocii, cu măsute mici, lămpi cu abajur și lumini difuze. Un platou de dans, estrada orchestrei și un bar amenajat lîngă intrare contribuiau să creeze o atmosferă boemă.

— Ce zici ? exclamă Joe, frecîndu-și mîinile. Uite, pînă și pe ziduri nu sînt aninate decît reclame cu băuturi americane.

Numai două mese erau ocupate de obișnuiți ai localului.

La pian, un grăsun cu o havană în colțul gurii cin ta un *blues* din New-Orleans. Chelnerii, asistați de picolițe tinere, cu fuste scurte, care le dădeau înfățișarea unor balerine, stăteau pe lîngă mese, așteptînd clienții. *Maitre d'hotel-ii*, grav, impozant, în frac, cu vestă și papion negru, se grăbi să iasă în întîmpinarea lui Joe și a însoțitorilor acestuia. Zîmbind servil, îi conduse la o masă lîngă platoul de dans. Sosi și chelnerul cu picolița sa. Fata să tot fi avut șaptesprezece ani. — era foarte d r a g u t a și mai ales apetisant-de proaspătă.

Joe o bătu peste șolduri.

Fata îi zîmbi cu silită amabilitate.

— *Whisky*, comandă el. Valuri de *tohiskey*. De care *vrei*, Vincenzo? *White Horse*, *House of Lords*, *Häig*, *lohunny Walker* ?

— *Bourbon*, zise Mircea.

— *Whisky* american, oftă nostalgic Joe. Nu poți uita *The States*. Te cred. Nici eu nu le pot uita. Proastă idee n i avut cretinii din F.B.I. cînd ne-au expediat în Europa.

Picolița aduse paharele.

Joe îi făcu ștregar cu ochiul, apoi se plecă la ure-i lira lui Vincenzo.

— Ce zici ? în Liberia ar face senzație. Și la Bahia

0 avea succes.

Mircea simți că i se încrețește pielea. înțelesese sensul orbelor lui Joe. Chelnerul sosi cu sticla de *whisky*.

— Pentru mine *Marsala*, porunci unchiul Gino.

Joe era cu chef. Arăta lui Mircea o prietenie deosebită. Băuse zdravăn la cină și acum golea pahar după pahar.

In vino veritas, părea el să spună. Mircea era însă mai neîncrezător decît

Sfîntul Toma. Bănuia că Joe facerea să-l cîștige pentru a-l folosi, probabil, împotriva lui don Calo. Și presupunerile lui nu erau greșite.

Joe rezista zdravăn la băutura. Ar fi putut să consume încă o dată pe atît, fără să-și piardă controlul asupra sa.

Și unchiul Gino făcuse de petrecanie la două sticle de *Marsala* și acum o ataca pe a treia.

Între timp localul se umpluse de clienți. Orchestra cînta un *twist* antrenant. Perechile se îmbulzeau pe platou de dans. Instalația de aer condiționat nu reușea să elimine fumul de țigară din încăperea.

După miezul nopții, unchiul Gino se duse la toaletă.

Profitînd de ocazie că rămăsese singur cu Mircea, Joe îl apucă prietenos pe după umeri.

— Află că îmi ești grozav de simpatic, Vincenzo... Poate fiindcă sîntem americani... Chiar dacă ne-au expulzat din America, noi tot americani am rămas. Nu-i așa ?

Mai goli un pahar. Termină-ți *whisky-ul*, Vincenzo, că se încălzește. Ciocniră paharele. Succes la Palermo, Vincenzo !

— Succes, Joe !

Joe îl privi cu dragoste.

— Dragă Vincenzo, noi am putea face treabă bună împreună. Să fim ca frații...

„Cain și Abel”, reflectă Mircea.

— Dacă ne-am uni forțele, continuă Joe, am ajunge în scurt timp stăpînii

Siciliei. De Don Cirro și de șleahța lui am eu grijă. Don Serafino n-o mai duce mult. Se spune că are cancer. Don Calo vrea să-i ia locul. Dar îi lipsește dinamismul. E priceput la socoteli. Are însă cap de intendent, nu de șef al Mafiei. Mai sînt vreo doi-trei candidați. Dar îi înlătur eu. Joe îl bătuse pe umăr. Vîno alături de mine, Vincenzo, și-ți făgăduiesc un viitor cum n-a cunoscut alt fiu al Siciliei.

Unchiul Gino apăruse legănîndu-se printre mese. Se așeză greoi pe scaunul său. Vru să-și toarne vin în pahar, dar din sticla de *Marsala* nu curseră decît cîteva picături.

— Joe, zise el cu mustrare. De mine n-ai grijă. Bine c-a venit Vincenzo.

Paharul lui e plin. Dar de al meu nici că-ți pasă. Pot să mor de sete.

— Gaspare ! strigă Joe, împleticindu-se ușor în limbă.

Chelnerul se apropie în grabă. .. — Gaspare... adu două...

— Taci, Joe !... îi tăie vorba unchiul Gino. O duzină de sticle, Gaspare.

— Imediat, Don Gino, rosti chelnerul, plecînd să execute comanda.

În cîteva clipe se înapoie cu sticlele de *Marsala*. Picolița îl urma cu o nouă frapieră plină cu gheață. Joe suflă la urechea lui Mircea :

— Ca să vezi cît țin la tine, Vincenzo... Da, da, simpatiile și antipatiile sînt instinctive... Îți pun la dispoziție un *Masseratti* blindat. Cu care umblam numai eu. Are numere șanjabile, mitraliere de 20 mm la bord, stație Radar pentru ceață, post de emisie-recepție, post de televiziune și aruncătoare de fum...

Pe la orele trei din noapte, unchiul Gino se uită la ceas :

— Haidem la culcare. Mîine avem treabă. Eu trebuie să pregătesc transportul țigarilor. Și tu, Joe, știi cîte ai de făcut.

Joe achită nota de plată.

Ieșiră din local, salutați pînă la pămînt de chelneri și de *maître d'hotel*. Străbătură din nou culoarul. Bărbatul în smoching le deschise ușa, ploconindu-se.

Porniră pe scări în jos.

Unchiul Gino se uită la cer :

— Peste un sfert de oră începe să se lumineze. Șoferul lui Joe coborî din mașină și deschise portiera din spate.

În clipa aceea Mircea avu impresia că se dezlănțuie infernul.

Un foc violent de mitralieră răbufni din dreapta și din stînga. Alte mitraliere începură să tragă de undeva, de sus.

Joe și unchiul Gino se aruncară la pămînt. Uluit, Mircea le urmă pilda.

Oamenii din garda lui Joe ripostară, punîndu-și mitralierele în funcție. Adăpostiți după propriile lor mașini, porniră să tragă în cele două automobile, care îi copleșeau cu foc din flancuri.

Mircea simți sub obrazul său răceala asfaltului. Gloanțele îi șuierau pe la ureche. O bucată de tencuială îi căzu pe ceafă.

— În mașină ! strigă Joe. E blindată.

De la etajul trei al casei din față, mitralierele măturau trotuarul.

Joe se ridică de jos și dădu să se arunce în mașină. Deodată se roti și se prăbuși la pământ. Înjură.

— M-au atins ! scrișni el, ducându-și mâna la picior. Un om căzu horcăind lângă Mircea. Mitraliera îi scăpase din mână.

— Te-au lovit, unchiule Gino ?

— în braț, ripostă el și începu să se târască spre au-, tomobil. Șoferul lui Joe încremenise cu capul pe rigolă. Din tâmplă i se scurgea un fir de sânge.

Mircea apucă instinctiv mitraliera căzută alături de el. Tîrîndu-se pe burtă ca o șopîrlă, reuși să ajungă la adăpostul mașinii. De acolo începu să tragă spre ferestrele casei din față. Lupta acum pentru a-și apăra pielea. Schimbul de rafale dură cîteva secunde. Apoi răpăitul mitralierelor de sus încetă să se mai audă.

Mircea zîmbi triumfător. Făcuse treabă bună. Se repezi la Joe, pe care îl ridică de jos. îl tîrî pînă la mașină. Izbuti să-l urce înăuntru fără a fi nimeriți de gloanțele care plouau lateral.

Apoi tot atît de brusc pe cît se dezlănțuise, răpăitul mitralierelor încetă. Mașinile atacanților demarară în trombă, îndepărtîndu-se una spre un capăt al străzii, cealaltă în direcția opusă.

La uri semn al lui Joe, un om din gardă se apropie în fugă :

— Ștergeți-o !... Imediat !... rosti el aproape într-un geamăt.

în cîteva clipe, supraviețuitorii urcară în cele două mașini de escortă pe morți și pe răniți. Numărătoarea urma să se facă mai tîrziu. Apoi automobilele porniră cu mare viteză.

Joe rămăsese să supravegheze întreaga operație.

La volanul automobilului său trecuse însoțitorul șoferului ucis.

Se auziră din depărtare sirenele mașinilor poliției.

— Dă-i drumul, zise Joe printre dinți. Rana de la picior îl dorea îngrozitor. Se întoarse spre Mircea și zîmbi.

— Se pare că îți datorez viața, Vincenzo.

— I-o datorezi. Joe, întări unchiul Gino. Automobilul porni.

La Miramar, mai ordonă Joe noului conducător al mașinii. Să-l lăsăm pe Don Vincenzo.

*

* *

Carabinierii sosiți la fața locului nu găsiră decît băltoace de sânge, geamuri făcute țandări, urme de gloanțe pe ziduri...

Nu reușiră să obțină nici o mărturie. Locatarii clădirilor din jur, fiind interogați, declarară că dormiseră și nu auziseră nimic. Localul *Ricardo* era închis. Clienții și personalul de serviciu ieșiseră printr-o ușă flin dos, care răspundea într-o alee laterală.

*

* *

Tonino Rindone își aprinse nervos un *Luky Strike*. Strivi între degete pachetul gol și-l aruncă furios pe fereastra portierei.

— Al cincilea pachet ? întrebă flegmatic Paulo Ga-i'iano, rezemîndu-și brațele de volan.

Rindone se mulțumi să înjure impersonal.

Camillo Pisciota, care stătea răstignit pe bancheta din spate și mesteca alene un *chewing gum*, răspunse în locul lui Rindone.

— Eu am desfăcut al doilea pachet de gumă... Au început să-mi amorțească fălcile.

Tonino se uită la vila somptuoasă de pe cealaltă parte a străzii, apoi își aruncă ochii pe ceasul de bord. Rîse teatral și făcu un gest larg, ca și cînd s- ar fi aflat pe scenă.

— Tonino Rindone, paznicul unei fetișcane, exclamă el cu falsă dezinvoltură. Apoi se încruntă iarăși. Sună frumos, nu-i așa ?

— Ehe, cînd fetișcana e fiica lui Don Serafino, se schimbă chestia, zise Camillo Pisciota.

— Două mașini și opt oameni imobilizați pentru capriciile domnișoarei

Lucia, reluă Tonino Rindone pe același ton arțăgos.

— Ce-or fi făcînd confrății din mașina cealaltă? se întrebă Camillo Pisciota, scuișindu-și guma de mestecat pe geam. Ia dă-mi telefonul, să-i mai trezesc puțin.

Lasă-i în pace. Sau nu te-a înjurat nimeni azi ? Crezi că ei sînt mai veseli

? zise Gariano. Hei, pare că se sparge petrecerea. Invitații au început să plece.

Mașinile parcate în fața vilei plecau una cîte una. După o jumătate de oră de așteptare nu mai rămase decît un *Mercury* alb decapotabil.

— Ce ziceți, fraților ? Asta nu se grăbește deloc să plece, zise Paulo, uitîndu-se la intrarea luminată a vilei.

Mai așteptară o jumătate de oră. Luminile de la ferestre începură să se stingă. Se stinseră și aplicile de fier forjat de la intrare.

Tonino Camillo și Paulo se priviră vag îngrijați.

Domenico Massara, care se plimbase pînă atunci pe trotuar, băgă capul pe geam. Avea nasul coroiat ca un papagal.

— Ce facem fraților ? Are de gînd să doarmă aici ? Telefonul de bord zbîrnîi scurt.

— Ptiu, fir-ar al dracului m-am speriat, făcu Paulo și ridică receptorul.

— Ce-o fi cu fata ? se auzi în aparat un glas răgușit. Mai așteptăm mult ?

Să se ducă Tonino să vadă ce este. Să nu se fi întîmplat ceva.

Paulo se întoarse spre Tonino.

— Auzi ce spune Corado. Du-te și vezi ce-i cu fata.

Tonino coborî din mașină, aruncă țigarea, apoi își ridică brăcinarul. Cu pas legănat se îndreptă spre intrarea vilei. Urcă cele patru trepte de piatră și sună.

Trecură cîteva minute. Auzi dinăuntru zgomot de pași. Ferăstruica zăbreliată încadrată în ușă se deschise.

— Pe cine căutați ?

— *Signorina* Lucia di Mauro, vă rog.

— *Signorina* Lucia a plecat de mult, răspunse glasul din dosul ușii. Tonino simți că i se taie picioarele și că tot sîngele i se suie în cap.

— A plecat ? Nu se poate. Mașina dînzei e aici, bolborosi el arătînd cu mîna spre *Mercury*-ul decapotabil.

— Asta nu mai pot să știu, răspunse glasul. Mai doriți ceva ?

— Mîni ! E înăuntru, se răsti Tonino. Deschide ușa;

— Toată lumea doarme. N-aveți cu cine vorbi.

— Cheamă pe stăpîna casei.

— Marchessina Giullia s-a culcat. Nu pot s-o trezesc.

— Deschide ușa, dacă nu vrei s-o sparg, zise Tonino scoțînd pistolul de sub haină.

— Așteptați s-o chem pe Marchessina Giullia.

— Te sfătuiesc să te grăbești.

Camillo și cu Domenico se apropiară de Tonino. Apăru și Nico Gentile care coborî din cealaltă mașină.

— Ce s-a întîmplat, Tonino ? întrebă Nico.

— Mi se pare că a zburat păsărică.

— Se îngroașă gluma, mormăi Camillo. Ferăstruica ușii se deschise iarăși.

De data asta se auzi un glas cîntat de femeie.

— Ce doriți ?

— *Signorina* Lucia, repetă Tonino.

— A plecat de vreo două ore cu un tînăr.

— Ce tînăr ? vorbi repezit Tonino.

— Un student.

— Cum îl cheamă ?

— Nu sînt la interogatoriu, replică aspru glasul de femeie. Ferăstruica fu trîntită zgomotos.

— *Signorina*, vă rog, *signorina*, interveni politicos Nico.

Nu mai primiră nici un răspuns.

— Eh ! Cum o scoatem la capăt ? întrebă Camillo în-cepînd să mestece o nouă gumă. Dacă n-o găsim, dăm de dracu.

— Nu mai lungiți vorba, zise Nico. Haideți să răscolim orașul. Altceva mai bun nu avem de făcut.

— Pe unde dracu a ieșit ? exclamă Tonino.

— Ce te miri ? Palatul ăsta trebuie să aibă o duzină de ieșiri...

*

* *

În apartamentul său de la Miramar, Mircea se plimba furios, ca un tigru în cușcă.

De trei zile, de cînd se afla la Palermo și se bucura de ospitalitatea lui Don

Serafino, era în mod practic prizonierul oamenilor lui Joe Mar cucei. Ori de cîte ori ieșea în oraș cu mașina pe care i-o pusese Joe la dispoziție, era urmat de un *Alfa-Romeo* negru cu patru oameni înarmați, care se schimbau în ture de cîte opt ore.

Dacă se ducea la restaurant, doi din aceștia se așezau la o masă alăturată. Dacă se plimba pe jos, ori intra prin magazine, aceiași oameni îl urmau ca niște umbre.

În condițiile acestea era cu neputință să fugă sau să ia legătură cu poliția, așa cum își pusese în gînd.

Cînd citise în ziare despre presupusă sa moarte, rîsesse acru.

„Gata. M-au și înmormîntat... Trebuie să intru în contact eu legația, noastră... Cu poliția... Să le dau de veste că sînt viu... Cum să ajung însă la poliție ?... Telefonul ? Convorbirile mele telefonice sînt desigur interceptate... Dacă aș scăpa pentru cîteva momente de supraveghere și aș folosi un telefon public, aș putea să iau legătura cu poliția... Ar mai fi o soluție. Să mă opresc în fața primului agent de poliție sau să intru în primul, comisariat. Să-mi declin numele și calitatea și să le solicit protecția. Sînt însă inconveniente... Oamenii lui Joe n-ar ezita să mă extermin. Mijloacele sînt destule. De la împușcarea în plină stradă și pînă la otrăvirea în celulă... Pe de altă parte, am intrat într-o horă care a început să mă pasioneze... Beneficiez de un complex de împrejurări atît de formidabile, încît ar părea de necrezut. Totuși corespund realității. Am intrat aproape fără nici o dificultate în bîr-logul lupilor. Ca să obțină un asemenea rezultat, detectivii și agenții acoperiți ai poliției trebuie să treacă prin încercări grele și să înfrunte mari primejdii... Noblesse oblige, spun francezii. Nu pot și de altfel nici nu mai vreau să mai dau înapoi. Sînt pe punctul de a dezvălui secrete pe care Interpolul se străduiește zadarnic să le pătrundă. Interpolul nu a reușit pînă acum să pună nuna decît pe cîteva peștișori. Rechinii stau la adăpost, în adîncuri. Eu am ajuns la rechini. Dacă reușesc să-i demasc, să le zădărnicesc loviturile înseamnă, că sînt cineva. Mai tare decît James Bond. Iar după ce voi ieși viu și nevătămat din această tevdatură, să-mi scriu romanul de aventuri. Un roman trăit... Pirații îi las pentru altă dată... Iii definitiv am de-a face tot cu un soi de pirați. Pirați ai secolului douăzeci. Măi interesanți poate decît...”

Un ciocănit în ușa îl făcu pe Mircea să pună capăt gîndurilor.

— Intră !

Unchiul Gino intră pufăind tacticos din pipă. Șapca lui neagră era lăsată mai pe o parte ca de obi-i ei. Părea bine dispus. Își duse degetul la cozoroc.

— Salut, Vincenzo. Se cufundă în pernele canapelei de lîngă fereastră. Un pahar cu *Mar sala*, băiatule, continuă el. Sînt mai uscat decît Sahara.

Mircea scoase din dulăpiorul-bar o sticlă cu vin și două pahare. Le puse pe o măsută, la îndemîna unchiului Gino.

— Ce-ți mai face brațul ? întrebă el.

— Mi-a trecut. N-a fost decît o zgîrietură. Și Joe e pe vindecate.

Unchiul Gino dădu peste cap trei pahare la rînd. Cu dosul palmei se șterse la gură.

— Cît e ceasul, Vincenzo ? Mircea își consultă ceasul de mînă.

— Opt patruzeci.

Unchiul Gino rîse, apoi își turnă încă un pahar.

— La opt patruzeci și cinci de minute, exact, garajul central al lui Don

Cirro va sări în aer... Cisternei cu benzină care alimentează rezervorul subteran de carburanți al garajului i s-a atașat în noaptea asta — de către oamenii noștri — o ventuză prevăzută cu un mecanism cu întârziere, care va face să explodeze o încărcătură cu trotil.

— Și n-o s-o observe nimeni ?

— Ventuza e prinsă pe șasiu. Încărcătura poate arunca în aer o clădire cu cinci etaje.

Lovitura este dublă. Concentrez atenția bandei lui Don Cirro cît și a poliției asupra garajului și

degajează în același timp pe oamenii noștri care operează la Castellamare...

— Țigările...

— Țigările...

— Exact. La noapte le debarc.

Unchiul Gino își bău vinul. Când vru să-și umple din nou paharul, constată că sticla se golise.

— încă unu, băiatule, dacă nu vrei să mor de uscăciune. Mircea îi aduse altă sticlă. O destupă. Umplu paharele. Temperat mai ești, -băiatule, spuse unchiul Gino după ce-și sorbi vinul. Tu n-ai luat decît două pahare... Ei, da, poate că e mai bine. În seara asta Don Serafino vrea să discute cu tine.

Mircea își muie buzele în pahar.

— Despre ?

— Despre afaceri... Cenușă...

Mircea se întrebă ce o fi însemnînd „cenușă”.

— Bietul Don Serafino ! zise unchiul Gino, cu adîncă și amară compătimire.

— Bietul ? De ce „bietul” ? întrebă Mircea.

— E bolnav. Bolnav ca un cîine. Și Lucia îi face niște mizerii...

— Lucia ! rosti Mircea. Frumoasă fată...

— Îți place, nu-i așa ? chicoti unchiul Gino. Cui nu-î place ? E însă o diavoliță și jumătate. Știi ce ispravă a făcut ? Acum cîteva seri s-a dus la o petrecere. În vreme ce oamenii noștri făceau de pază la intrare, șerpoaica a părăsit casa pe o ușă laterală.

— Singură ?

— Gelosule ! zîmbi unchiul Gino. Și-a luat valea cu tm student.

— Frumos, n-am ce zice.

— Și s-a întors acasă dimineața la șapte.

— Tot e bine.

— Nu e bine. Don Serafino a trecut prin toate spaimetele. Și în starea lui actuală emoțiile... Sorbi ultimele picături din pahar, apoi se ridică de pe canapea. Să mergem, Ne așteaptă Don Serafino.

Mircea își pipăi buzunarele hainei, apoi începu să scotocească prin dulap.

— Ce cauți ? întrebă unchiul Gino.

— Bricheța, zise Mircea. Nu știu unde am pus-o.

O căută prin toate hainele. O găsi în sfîrșit în vestonul *gris-fer* al adevăratului Vincenzo Genovese. Când s-o scoată, dădu peste fisa cu cap de mort. Se uită la fisă și o puse împreună cu bricheta în buzunarul hainei lui albe.

Coborîră în holul hotelului.

Pasageri și vizitatori stăteau pe fotolii și conversau cu voce joasă. La biroul de informații o englezoaică bă-trîină, cu o pană de struț la pălărie, reclama ceva cu voce ascutită, ca de papagal.

Intrarea biroului era blocată de un grup de tineri care rîdeau cu hohote de glumele unuia dintre ei.

Cei doi oameni din garda lui Mircea, care stăteau pe o canapea și fumau plictisiți, săriră în picioare cînd îl văzură pe unchiul Gino coborînd din ascensor cu falsul Vincenzo. Unchiul Gino le făcu semn să rămîină pe loc.

Se îndreptau spre ieșire, cînd se pomeniră înconjurați de tinerii care stătuseră pînă atunci în ușa biroului. Obiectivele unor aparate fotografice fură ațintite asupra lui Mircea. Fulgerele orbitoare ale flash-urilor se succe- dară în cîteva fracțiuni de secundă.

— *Andante all inferno* ! zbieră unchiul Gino, înșfăcînd aparatul primului fotograf, care-i ieși în cale și trin-tindu-l de pămînt.

Făcu același lucru și cu al doilea aparat.

Oamenii din gardă interveniră. Se stîrni mare tărăboi. Pumnii începură să plouă. Un fotograf se alese cu nasul însîngerat de o directă bine plasată.

Altul ateriza pe covor, adormit ca prin farmec de un upercut năpraznic.

Oamenii din gardă reușiră în mai puțin de un minut să-i îndepărteze pe inoportuni.

Mircea și unchiul Gino ieșiră în stradă.

— Neobrăzați mai sînt și fotografiile ăștia ! exclamă unchiul Gino. Dar au primit o lecție s-o

țină minte...

Un *Mercedes* albastru îi aștepta la trotuar. Alături de șofer se afla un băiețandru cu pălăria pe ochi.

— Mi-am schimbat mașina, zise unchiul Gino.

— Am observat, spuse Marcea, Schimbi mașinile ca pe cravate. : Se îndreptară spre automobil. Pe trotuarul tixit cu pietoni, firma de neon a hotelului arunca o lumină albă, puternică, ce se revărsa și peste mașinile care fișiau pe asfaltul muiat de căldură.

Deodată, din dreapta apăru o limuzină *Chevrolet* albastră, care trase lângă rigolă. Ușile limuzinei se deschiseră brusc și dinăuntru fură împinse două corpuri omenești care se prăvăliră pe asfalt. Apoi *Chevrolet-u* fișni din loc, ca o rachetă, pierzându-se în mulțimea mașinilor.

În jurul celor două trupuri nemișcate, se făcu deodată un mare gol. Mircea avu astfel prilejul să constate că pe străzile orașului Palermo curiozitatea publicului era un fenomen aproape necunoscut. Lumea se ferea de complicații, în Sicilia circulă o zicală : „Cine e orb, surd și iace trăiește o mie de ani în pace”.

Unchiul Gino se apropie de cele două corpuri. Buzele i-se; strînseră într- un rictus. Din *Alfa-Romeo* eborîră ceilalți doi oameni din garda lui Mircea.

Avură însă grijă să rămînă la distanță. Ochiul lor sfredelea strada în lung și în lat. Vegheau să nu se dezlănțuie vreun atac al oamenilor lui Don Cirro.

— Gaelano și Talu, rosti încet unchiul Gino. Bieții băieți..

Abia acum observă Mircea un amănunt care-i scăpase la prima vedere. Cadavrele care zăceau la picioarele unchiului Gino erau strangulate cu cîte o bucată de cablu telefonic.

— Asta însemnează că lovitura noastră a eșuat, zise unchiul Gino, încleștîndu-și pumnii.

— Garajul ? întrebă Mircea.

— Da. A eșuat.

Unchiul Gino își scoase pipa și punga de tutun.

— Haidem, Vincenzo, zise el. Lui Don Serafino nu-5 place să aștepte.

Se urcară în *Mercedes*-ul care porni. Unchiul Gino își aprinse pipa, apoi rupse tăcerea grea care se lăsase.

— Ciudat! Foarte ciudat ! Eșecul ăsta îmi dă de gîndit.

Apăsă pe un buton. Geamul dintre ei și bancheta șoferului se ridică automat.

— Acum putem vorbi fără să fim auziți. De operația asta nu știau decît Don Serafino, Joe, Calo, Michelotto și cu mine. Unul dintre noi a săvîrșit o indiscreție. Poate mai mult decît atît. A trădat.

— Și pe cine bănuiești ? întrebă Mircea.

Unchiul Gino aspiră un fum, apoi îl azvîrli pe nas în două șuvoaie cenușii...

— Don Serafino este scos din cauză, zise el. Ceilalți însă...

Nu-și termină fraza.

— Cine a dirijat operația ?

— Joe.

— Atunci și Joe trebuie scos din cauză. Era direct interesat în succesul acțiunii, spuse Mircea. .

— Don Calo e devotat lui Don Serafino. Iar ideea operației a fost a mea...

— Mai rămîne Michelotto, zise Mircea.

Unchiul Gino aspiră iarăși un fum. îl expiră după cî-teva clipe, sub formă de colaci.

— Nu pot să spun încă nimic, rosti el aproape în șoaptă...

*

* *

Don Serafino îi primi în bibliotecă. Stătea la biroul său masiv, cu sculpturi măiestrite.

Pereții erau acoperiți cu rafturi încărcate cu cărți legate somptuos.

Don Serafino semăna cu un sfînt bizantin. Fața-i prelungă era lipsită parcă de sînge. Ochii

adânciți în fundul capului sclipeau febril. Mîna-i uscată bătea darabana în brațul jețului.

— Ați auzit ce s-a întîmplat ? zise el în loc de bun venit.

— Am auzit, rosti unchiul Gino mohorît,

— într-o săptămînă am pierdut unsprezece oameni. Frumos bilanț, n-am ce zice. Don Cirro își bate joc de noi.

Deodată începu să tușească. O tuse seacă, prelungită, care-i zguduia tot corpul firav.

Ușa se deschise. Don Calo Castiglione intră, purtîndu-și anevoie corpul obez. Joe Marcucci îl urma posomorit.

— Felicitările mele, Calo, felicitările mele, Joe, zise Don Serafino după ce-l mai slăbi tușea. Să nu pățiți la fel și cu țigările.

Don Calo se așază neinvitat într-un fotoliu. Era un canon să stea în picioare. Don Serafino — care se arăta foarte strict cu subalternii în ceea ce privește protocolul — era mai îngăduitor cu Don Calo, de care-l apropiau și vîrsta și condiția socială. Amîndoi făceau parte din aceeași lume. Erau supraviețuitorii unei clase odinioară atît de puternice, care tindea să dispară. Alianța cu Mafia le oferea posibilități nelimitate și bogății pe care pe altă cale nu le-ar fi putut dobîndi.

— Mîine, la miezul nopții, transportul va fi debarcat.

— Unde ? La Castellamare ? întrebă Don Serafino.

— Nu. Lîngă San Vito lo Capo.

— Destinația ?

— Trapani. La patru dimineată camioanele vor fi la Trapani.

Don Serafino își duse mîna la piept. Simțea în dreptul inimii o gheară care-l strîngea, tăindu-i respirația.

— Cine conduce operația ? întrebă el.

— Giuliano secundat de Michelotto. Unchiul Gino rîse în colțul gurii :

— Din nou Michelotto. Mircea se uită brusc la Gino.

— Ce vrei să spui ? întrebă Don Serafino. Unchiul Gino se întoarse spre Joe și zîmbi ironic.

— De la un timp, mai toate operațiile la care participă Michelotto dau greș. Și Michelotto, mi se pare, e omul dumitale, Joe.

Joe își încreți sprîncenele.

— Nu te înțeleg. Fii mai explicit. Don Calo își scarpină gușa trandafirie.

— Ce să zic, mie vorbele lui Gino îmi par foarte explicite. Unchiul Gino îl! privi pe Joe în ochi :

— Nu insinuez nimic. Aștept. În curînd însă, am să-mi spun euvîntul.

Cînd voi avea certitudinea.

Obrazul lui Joe se împurpura de mînie. Se repezi asupra unchiului Gino și-l înșfacă de reverul hainei.

— Spune tot, scrîșni el. Că de nu...

— Joe ! strigă Don Serafino, ridicîndu-se în picioare. Joe !

Dominat de tonul poruncitor al șefului său, Joe dădu drumul hainei unchiului Gino. Ironic, unchiul Gino suflă peste rever, ca și cînd ar fi vrut să-și scuture un fir de praf, apoi îl scutură cu degetele.

Gestul său de autoritate îl costase pe Don Serafino un efort considerabil. Gheara din piept se strînse și mai mult. Gîfiind se lăsă în jeț.

— Și transportul de stupefiante ? întrebă el după ce își mai reveni. Don Calo se întoarse spre Mircea :

— Sper, Vîncenzo, că și transportul acesta va fi tot atît de bo^at ca și cel de luna trecută.

— Știți bine eă îmi place să lucrez în stil mare, zise Mircea.

Don Calo scoase din buzunar o batistă în care scui pă fără jenă.

— Banii îi primești după ce sosește transportul. Cred că nu mai e nevoie sa discutăm prețul...

Mircea zîmbi condescendent :

— Intenționez să-l majorez. Dar pentru Don Serafino rămîne același.

— întotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu Vîncenzo, zise obezul. Nu e deloc meschin.

— Vincenzo este un adevărat sicilian, spuse unchiul Gino privindu-l cu simpatie.

Don Serafino surise palid.

Deodată gheara din piept porni să-i sfișie inima. își încleșta mâinile și își lăsă capul pe birou.

— Mi-e rău ! bâigui el. Mi-e rău.

— Joe, cheamă servitorul ! porunci Don Calo. Să aducă valeriana.

Joe se execută fără să stea la gânduri. în altă situație n-ar fi îngăduit să i se dea ordin. Apărură servitorii. Don Calo se smulse din fotoliul său și chemă pe medicul casei. Transportară pe Don Serafino în dormitor. îl culcară în pat și îl dezbrăcară. Sosi și doctorul Giuseppe Mangano, li administrară o injecție cu digitalină.

— Lucia ! bolborosi Don Serafino. Lucia ! Să vină Lucia !

— Aduceți-o, zise doctorul Mangano. Să-l liniștim.

— Nicolo, unde e *signorina* Lucia ? întrebă Don Calo pe unul din servitori.

Nicolo ridică din umeri :

— N-aș putea să vă spun, Don Calo. Poate Nina să știe.

— Cheam-o, porunci obezul.

Nina, camerista și confidenta Luciei, sosi degrabă. Era tânără. Avea ochi șireți și vioi, ca de vulpe. După o scurtă șovăială, spuse că *signorina* Lucia se află la barul Kit-Kat cu un grup de prieteni.

— Cine se duce după ea ? întrebă Don Calo. Joe se scutură cu teamă :

— Nu vreau să am de-a face cu Lucia.

— Mă vedeți pe mine umblînd prin baruri ? zise obezul iritat.

— Mă duc eu, se oferi atunci unchiul Gino. Vincenzo, hai cu mine. Cred că numai dumneata ai să fii în stare s-o convingi.

— De ce tocmai eu ? se apără Mircea.

— Nu te mai codi, zise unchiul Gino. O faci pentru Don Serafino. În mașină unchiul Gino îi spuse confidențial

— Don Serafino n-o mai duce mult. Suferă și de cancer și de cord. Mă întreb cine are să-i urmeze...

— Poate Joe, opina Mircea. Este tânăr, dinamic, autoritar.

— Aș ! Foc de paie ! Nici Don Calo nu e mai breaz. Nu vezi ? Se îneacă în osînză. într-o zi are să-l lovească damblaua. Rîse semnificativ. Cred că dumneata ai fi cel mai nimerit, continuă el.

Mircea făcu un gest negativ

—Nu aspir încă la cinstea asta.

— De ce nu ? Moartea lui Don Serafino are să dezlănțuie niște lupte interne îngrozitoare... Mulți îi jinduiesc locul. Numai cîte *Piese d e 90* știi eu... Legăturile tale, Vincenzo, cu Orientul Mijlociu și cu Statele Unite, te îndreptățesc să aspiți la conducerea *Onoratei Familii*... Fiindcă veni vorba de Orientul Mijlociu, Calypso și-a anunțat sosirea la începutul săptămînii viitoare. îmi permit să-ți dau o povață, Vincenzo. Mărește-ți pretențiile. Urcă kilogramul de opiu la 5 500 de dolari. Și să mai ceri ceva. Participarea directă la beneficiile rezultate din pre-. lucrarea opiului. Elimină intermediarii, Vincenzo. Nu va fi greu să monopolizezi traficul de stupefiante europene. Știu că ai legături cu Franța și cu Elveția. Admcește-le. Și dacă ai nevoie de colaboratori, gîndește-te la mine... îmi plăci, Vincenzo. Vreau să lucrăm împreună... ... Mircea îi mulțumi și îl asigură că-i va analiza su- gestiile.

— Am de gînd să-mi reorganizez rețeaua europeană, spuse el luîndu-și rolul în serios. Regret că am fost nevoit să părăsesc Statele Unite...

— Nimic nu e imposibil, zîmbi unchiul Gino, strîn-gîndu-l afectuos de braț.

Cîteva minute mai tîrziu sosiră la Kit-Kat. Un portar galonat îi salută deferent.

Intrară într-un vestibul căptușit cu oglinzi, coborîră o scară strîmtă, acoperită cu mochetă roșie și ajunseră într-un hol în care o fată cu fustă foarte scurtă vindea țigări americane unei cete de băiețandri cu păr lung și haine scurte.

Apariția lui Don Gino și a lui Mircea, urmați de un individ cu mutră fioroasă și cu mâinile afundate suspect în buzunarele vestonului, făcu mare impresie. Tinerii se dădură la o parte.

Unchiul Gino și însoțitorii săi intrară într-o încăpere joasă, luminată discret de lămpi multicolore. Un jaz de cinci persoane executa un swing în ritm infernal. Toate mesele erau

ocupate de tineri. Un bărbat între două vârste însoțit de o fată acoperită cu bijuterii făceau o notă discordantă. Pe platoul strimt se frecau pînă la exasperare perechi amețite de muzica gălăgioasă, de *whisky* și de *marijuana*.

— Uite-o, zise unchiul Gino, arătînd cu degetul spre marginea din stingă a platoului.

Lucia dansa strîns îmbrățișată de un tînăr cu o chică neagră și creață ca de zulus. Fata îl ținea cu amîndouă mîinile pe după gît.

Unchiul Gino și Mircea se strecurară printre mese, apropiindu-se de platou.

Lucia nu-i observă decît în clipa cînd ajunseră lîngă eă.

— Lucia, vino acasă, zise unchiul Gino, cu voce tare. Don Serafino are nevoie de tine.

— Serios ? Nu mai spune ! replică ea obraznic, continuînd să danseze. Partenerul ei aruncă o privire neagră unchiului Gino. Era mijlociu de statură, dar avea umerii lați și brațele vînjoase.

— Haidem, Lucia *i* stăruie unchiul Gino, apnacînd-o de încheietura mîinii. Tînărul care o ținea de mijloc îl izbi zdravăn cu cotul în coastă. Unchiul

Gino icni și își trase mina, ducînd-o în locul în care fusese lovit.

Lucia izbucni în rîs :

T— Vezi dacă nu-ți ții mîinile acasă, unchiule Gino ? Rîse și tînărul.

în clipa aceea interveni Mircea.

— Lucia, Don Serafino se simtă rău, vrea să te vadă, spuse el domol.

— Nu ține ! ripostă ea. Și nu mă mai plictisiți.

— Bă... bastardule, vezi-ți de treabă sau vrei s-o încasezi si tu... Mircea îl ignoră.

— Lucia, reluă el cu același ton blajin. O singură dată vorbesc cu frumosul. A doua oară te iau pe sus.

Lucia se strînse și mai tare de tînăr.

— Ce spui, Mărio ?

— Să încerce, zise tînărul cu sfidare.

— Cu plăcere, rosti Mircea; apucînd-o fulgerător de mîină și smulgînd-o din brațele tînărului.

Luat prin surprindere, acesta rămase uluit pe platou.

— Dă-mi drumul ! protestă Lucia. Mărio !

Precedat de unchiul Gino, Mircea o trăgea de mîină, îndreptîndu-se spre ieșire.

Mărio făcu o grimasă de ciudă. Dintr-un salt de pisică sălbatică ajunse în spatele lui Mircea. Cu stînga îl înșfacă de braț, răsucindu-l cu fața spre el, iar cu dreapta îi proiectă un pumn. În aceeași clipă Mircea dădu drumul Luciei, prinse rapid cu mîna stingă pumnul tînărului, iar cu mîna cealaltă îl apucă zdravăn de încheietura brațului. Se răsuci instantaneu cu spatele spre Mărio și-i făcu un tur de umăr, răsturnîndu-l peste cap. Tînărul se prăbuși cu spinarea pe parchet. Vru să se ridice, gemu și căzu iarăși.

Dansatorii se opriră.

Cîțiva tipi de la mese se sculară în picioare. Mircea aruncă o privire circulară.

— Mai poftește careva ? întrebă agresiv.

Privirile lui dîrze, care iau prevesteau nimic bun, îi țmură la respect.

Fără să țină seama de protestările Luciei, Mircea o apucă iarăși de mîină și o trase afară din local.

În mașină Lucia nu scoase un cuvînt. încruntată, se uita pe geam. își dădea seama că mîlînise un om care o domina.

— Pe mine mă lași la hotel, unchiule Gino, spuse Mircea. Bătrânii îl privi cu simpatie.

— Bine, Vincenzo... Știi, vreau să te felicit pentru figura de la bar. Arta asta de a te bate aș pune rămășag că ai învățat-o la Saint Louis.

Mircea zîmbi. Gîndul îi zbură însă în altă parte...

A doua zi de dimineață, Mircea primi la Miramar vizita hii Salvatore

Sehira, secretarul personal al lui Don Serafino.

Sehira îl anunță că era așteptat neîntârziat la Palazzo Mauro, .

—Don Serafino se simte mai bine ? întrebă Mircea cu prefăcută sollicitudine.

— Și-a revenit slavă Domnului, spuse secretarul, fă-cîndu-și un discret semn al crucii. Vrea

să vă vorbească.

— În câteva clipe sînt gata.

Se îmbracă la repezeală. Douăzeci de minute mai tîrziu ajunseră la Palazzo Mauro.

Don Serafino îi aștepta în bibliotecă. Stătea adîncit într-un fotoliu. Picioarele îi erau acoperite cu un pled.

Mircea avu impresia că are în față o mumie descarnată, care printr-o împrejurare stranie își găsisese suflul vieții.

Salută protocolar.

— Ești omul miracolelor, Vincenzo, îl întîmpină Don Serafino, vorbind gîfîit și uneori cu întreruperi. Șezi pe scaunul ăsta... lîngă mine. Salvatore; poți pleca.

Secretarul se retrase. Mircea se așeză lîngă bătrîn.

— Vincenzo, ești primul bărbat care... a reușit s-o îm-blînzească pe Lucia. Știi ce mi-a spus azi de dimineață?.., Că îi ești simpatic... foarte simpatic.

Don Serafino își lăsă capul în piept. Respiră anevoie, tuși. Închise ochii și avu o schimă ca și cînd l-ar fi săgetat o bruscă durere lăuntrică. Apoi ridică iarăși privirile asupra interlocutorului.

— Vă simțiți rău, Don Serafino ? întrebă Mircea.

— Nu. Nu-i nimic. Ceva trecător... Și cum îi spuneam...

Izbucni iarăși într-o tuse seacă, pe care abia reuși să o zăgăzuiască.

— Despre ce vorbeam... Ah, da, despre Lucia... E fată bună Lucia, dacă știi cum s-o iei. Eu nu m-am prea putut ocupa de ea. A rămas de mică fără mamă și urmările educației primite de la guvernante se văd și azi... E voluntară, încăpățînată aș putea să zic... I-a intrat în cap că e îndrăgostită de un student... de un *ascalzone*. Nu știu cum s-o scap de el.

Mircea rămase gînditor câteva clipe, apoi rosti simplu

— O scap eu, Don Serafino.

în ochii bătrînului licări o speranță.

— Crezi că ai să reușești?

— Sînt sigur.

— Cum ai să procedezi ? Lucia e învățată să iasă în fiecare seară... să petreacă, să danseze. Tu ești prea ocupat.

— Am să-mi gălesc timp. : Don Serafino zîmbi.

— Vincenzo, nu pot decît să-ți mulțumesc. Ai îngăduința mea s-o însoțești peste tot. Te rog chiar...; îmi faci un serviciu inapreciabil. Îmi redai liniștea sufletească... Și de această liniște sufletească am nevoie acum mai mult ca oricînd...

*

* *

Maserati-ul supersport al lui Mircea gonea pe Via Ca-vour îndreptîndu-se spre Via Roma. Acul kilometrajului oscila între șaizeci și optzeci de kilometri pe oră. Cele două mașini conduse de Paulo Gariano și Nico Gentile, în care se aflau oamenii din garda Luciei, urmăreau îndeaproape *Maserati-ul*.

La volanul automobilului supersport, Mircea se simțea în elementul său. Conducea cu o adevărată voluptate. Joe Marcucci îi pusese la dispoziție o mașină extraordinară.

Lucia stătea pe bancheta din față, alături de Mircea și-l îndemna surescitată:

— Mai repede ! Mai repede !

La gît îi strălucea o rivieră de diamante. Rochia presărată cu paiete reflecta toate reclamele luminoase care se fugăreau prin fața ferestrelor.

Se auzi un nou fluierat. Mircea îl ignoră și pe acesta, micșoră viteza.

— Ia-o la stînga, porunci Lucia.

Mircea viră la stîngape Via Roma, în ciuda opreliștilor circulației. Se auzi un nou fluierat. Mircea îl ignoră și pe acesta.

Maserati-vil se angaja apoi pe Via Schioppettieri, o străduță îngustă cu case vechi și coti la stingă pe Via Calderai.

— Asta se crede la New York, mîrîi' Paulo Gariano, care abia reușea să se țină d e supersportul lui Mircea.

— Pe străduțele astea întortocheate riscăm să ne frîngem gîtul, bodogăni Tonino Rindone, scuișind pe covorul mașinii.

Luciei îi scăpărau ochii de plăcere.

— Îmi place cum conduci, Vincenzo. ador primejdiile, senzațiile tari...

Mircea se uită în retrovizor. Încercările sale de a scăpa de cele două mașini ale gărzii se dovediseră infructuoase.

— Pe corso Turkey știi un local fără seamăn în Palermo. Și are un jaz...

— Cum ajungem acolo ?

— O iei pe prima la stînga, apoi pe a doua la dreapta.

— Perfect, zise Mircea. Dar mai întîi să scăpăm de cozile astea. Nu îmi face nici o plăcere să dansez sub ochii lor.

Lucia bătu din palme:

— Bravo ! Nici eu nu-i pot suferi. Scapă de ei. De cîte ori pot, le fac festa. Mircea accelără.

Acul kilometrajului sări la o sută pe oră. Pe străduța strimță cauciucurile sfîrșiau.

Mircea apăsă pe levierul aruncătoarelor de fum. Din două țevi plasate în stînga și în dreapta eșapamentului țîșni un fum negru compact, care inundă aproape toată stăduța.

Maseratt-ul vira apoi la stînga. Mircea deconecta aruncătoarele.

Intrat în norul de fum care îi împiedica brusc vizibilitatea, Paulo Gariano opri în scrîșnet de frîne. Mașina lui Nico Gentile stopa la cîțiva centimetri de primul automobil.

Paulo scăpă o înjurătură. Tonino Rindone rîse indecent.

— Pun mîna în foc că ea i-a dat ideea ca să rămînă singură cu el. Cățeaua. Ieri cu studentul, azi cu Don

Vincenzo.

— Acum iar va trebui să răscolim orașul după ei... Lucia ridea cu hohote de stratagema încununată de succes a lui Mircea.

— Am să-mi instalez și eu aruncătoare de fum la mașină. Apoi chiui voioasă : Trăiască libertatea !

Peste cîteva minute, Mircea opri în fața barului *Alhambra*.

Deasupra intrării luminoase se apnnea și se stingo-a o reclamă luminoasă.

Intrară în localul arhiplin. Zeci de perechi se striveau pe ringul de dans în ritmul unui *turist* urlat din două saxo-foane și două trompete. Bateria răpăia asurzitor.

Un chelner care o cunoștea pe Lucia le instala o masă lîngă orchestră.

— Nu vrei să mergem pînă la toaletă. Lucia, să te aranjezi puțin ? propuse

Mircea.

— Bună idee, zise ea.

Mircea o luă înainte spre a-i face loc prin mulțime.

Fata pătrunse în salonașul rezervat femeilor iar ei se îndreptă spre o cabină telefonică, instalată aproape de intrarea în bucătărie. Trase ușa după el. Răsfoi la repezeală anuarul telefonic, apoi formă un număr.

În timp ce aștepta să i se răspundă vîrî instinctiv mîna dreaptă în buzunar. Dădu peste fisa cu cap de mort. O scoase și o privi.

— Alo ! rosti Mircea. Rețineți parola ! Moarte și portocale...

*

* *

Camioanele înaintau cu precauție pe drumul de țară pietros care șerpuia printre dealurile cu povîrnișuri abrupte.

Sub prelatele trase, lăzile cu țigări de contrabandă erau zdravăn amaratate. Cînd camioanele treceau peste hîrtoape, lăzile scîrțiau legănîndu-se.

Șoferii conduceau cu mare atenție. Deși noaptea era adîncă, foloseau cu zgîrcenie farurile. Cele mai excesive măsuri de prudență nu erau de prisos.

Giani Alessi, șeful transportului, stătea în primul camion lângă șofer și scruta bezna, pe care faza mică a farurilor abia izbutea să o risipească pe câțiva metri.

Fuma calm. I se recomandase să fie cu ochii în patru. Carabinierii dădeau dovadă de la o vreme de o vigilență sporită. Procurorul șef Vittorio Ruggeri, numit de curînd la Palermo, se arăta a nu fi tocmai îngăduitor cu Mafia. Nici presiunile politice pe care anumite cercuri le făceau asupra sa nu-i schimbaseră atitudinea.

Giani Alessi nu se prea sinchisea de intransigența noului procuror general. Mai văzuse el oameni de calibrul lui Ruggeri, care nu reușiseră să facă mare ispravă.

Unii muriseră victime ale unor providențiale crize de cord sau ale unor accidente tot atît de providențiale ; alții fuseseră transferați din Sicila, mai înainte ca să fi putut lua măsuri contrarii intereselor Mafiei, majoritatea deveniseră treptat concilianți, datorită unor intervenții oculte, irezistibile.

Giani Alessi efectuase numeroase transporturi, fără să întîmpine neplăceri. Mai multe griji îi făceau oamenii lui Don Cirro, care în ultima vreme se arătau foarte agresivi.

Mai aveau de parcurs zece kilometri pînă la Trapani. Intr-o casă albă de pe Viale Margherita îl aștepta Aura, o femeie cu corp de Venera. Giani n-ar mai fi avut nici un rost. Aura...

Deodată în fața camionului apărură niște mogîldețe cenușii.

— Carabinierii! rosti șoferul.

— Ce ? exclamă Giani trezit din visuri.

Cînd îi văzu barînd șoseaua, porunci scurt șoferului i

— Dă-i drumul ! La nevoie treci peste ei ! Conducătorul automobilului apăsă pe accelerator.

Mașina se repezi printre carabinierii care se l răsără la o parte spre a nu fi striviți. Se auziră somații. Apoi cîteva focuri de armă.

— înainte ! înainte ! strigă Giani.

Deodată, scăpă o înjurătură. în mijlocul drumului apăru un camion al poliției așezat de-a curmezișul. în stînga se ridica o stîncă alburie. în dreapta se deschidea o vîgăună. Șoferul frînă...

Giani își încleșta pumnii pînă la sînge.

în noaptea aceea nu avea să mai doarmă în brațele Aurei.

*

**

Soarele se apropia de zenit, cînd Mircea se trezi din somn. Dormise puțin și prost. Toată noaptea o petrecuse cutreierînd localurile împreună cu Lucia. Zorile îi găsiseră într-o cameră de hotel din cartierul portului. Lucia se arătase extrem de calină, de drăgăstoasă. îl asigurase că e ultima ei pasiune. Despre student, nu mai suflase un cuvînt.

O conduse la Palazzo Mauro, apoi se înapoiase la Mi-ramar, dornic să se cufunde într-un somn adine, reparator.

Coșmaruri oribile îi tulburaseră însă somnul. Șe deșteptase leoarcă de sudoare. în camera domnea o zăpușeală sufocantă.

îndată ce coborî din pat, deschise larg ferestrele, puse în funcție cele două ventilatoare din dormitor, apoi se vîrî sub un duș rece.

Un ciocănit brutal în ușă îl făcu să-și întrerupă brusc ocupația.

Ieși de sub duș și își aruncă pe umeri un halat de baie. Se înapoie în dormitor și din sertarul noptierei scoase un pistol automat. îi desfăcu piedica, apoi îl strecură în buzunarul halatului. De-cînd se afla la Palermo, luase obiceiul să umble înarmat. Era mai cuminte și mai sigur.

Bătăile în ușă fură reluate cu violență sporită. Se auzi vocea unchiului

Gino.

— Vincenzo ! Vincenzo, băiatule ! Ce-i cu tine ? Mircea respiră ușurat. Descuie ușa apartamentului.

Unchiul Gino dădea semne de mare agitație.

— Ce e cu dumneata, unchiule ? Poftește înăuntru. Bătrînul nu așteptă a doua invitație. Intră grăbit.

— Vincenzo, mi-ai făcut-o!

Pe Mircea îl trecu un fior. își aminti brusc de conversația telefonică din ajun. Aflaseră ceva oamenii lui Don Serafino ?

Rosti cu cel mai nevinovat aer :

— Ce-am făcut, unchiule Gino ?

— De ce m-ai lăsat să aștept la ușă ? Am crezut că te-au lichidat agenții lui Don Cirro. Își scoase șapca și, după ce își șterse cu o batistă albastră fruntea îmbrobonată de sudoare, se așeză pe un fotoliu. În dimineața asta numai de emoții am avut parte.

Mircea se ridică de jos și își aruncă pe umeri un halat.

— Ce s-a întâmplat de ești atât de matinal ? Cît e ceasul?

— Matinal ! E unsprezece și zece !

— Și ce te frământă ?

— Azi-noapte, carabinieri au pus mîna pe camioanele cu țigări. La intrarea în Trapani. A cîntat cineva.

— Nu se poate, zise Mircea.

— Ba uite eă se poate, spuse unchiul Gino punîndu-și

Mircea luă de pe masă un pachet de *Pall Mall* din care scoase o țigare. Și-o aprinse cu gesturi sigure.

— Să nu se întîmple la fel și Cu transportul de stupefiante, rosti el cu afectată îngrijorare.

— Nici o grijă, Vincenzo, zise unchiul Gino, ridicîndu-se din fotoliu. Nici o grijă. Pînă la asfințitul soarelui, vinovații sau vinovatul, rosti el uitîndu-se fix la Mircea, își vor primi pedeapsa... Va fi executat după indicațiile mele. Nu ca la voi în America —pac și gata.

Mircea înghiți în sec.

Își simți deodată gura uscată. Se îndreptă spre dulăpiorul bar și scoase o sticlă cu *Marsala* și două pahare.

Unchiul Gino ridică mîna.

— Nu, mulțumesc, Azi nu beau. Pînă diseară vreau să am capul limpede. La revedere, Vincenzo.

Cu pași greoi se îndreptă spre ușă...

*

* *

Avionul *Jet DC8* al companiei *Alitalia* avea plecarea de pe aeroportul

Leonardo da Vinci din Roma la ora 17.

Pasagerii își ocupau locurile. Personalul navigant se instalase la posturi. Peste cîteva minute aeronava avea să-și ia zborul.

La orele 23 și 15 minute urma să aterizeze pe aeroportul N'djili din

Leopoidville,

Ultimii Gălători urcaseră pasarela, intrînd în avion. Însoțitoarele de bord se pregăteau să închidă ușa exterioară.

În aceeași clipă își făcură apariția dinspre clădirea aeroportului două mașini ale poliției, urmate de un microbuz, care se îndreptau cu mare viteză spre avion, sunînd din sirene.

Comandantul de echipaj se uită mirat la pilotul secund.

— Ce dracu s-a mai întîmplat ? Automobilele opriră brusc lîngă pasarela.

Patru carabinieri și trei bărbați în civil săriră din mașini și urcară în fugă treptele pasarelei.

Peste cîteva minute, coborîră, încadrînd un grup alcătuit din doi bărbați în haine albe și din nouă fete tinere.

Fetele făceau parte dintr-o trupă de dansatoare, de curînd angajate, pentru un turneu în Africa Centrală.

Sub această firmă se ascundea — pare-se — o rețea de traficanți de carne vie, care furnizau pensionare proaspete bordurilor din Dakar, Lagos și

Leopoidville.

Arestările fuseseră efectuate în urma unui derfUnț sub parola *moarte și portocale* primit de poliția din Palermo.

*
* *

Michelotto se uita îngrozit la șenilele tractorului care venea spre ei. Era legat fedeleș și îngropat în pământ pînă la mijloc.

Tractorul se apropia inexorabil. Metru cu metru. Șenilele înaintau scurmînd pământul uscat, amestecat cu sfărîmături de piatră. Scrîșnetul lor metalic făcea să i se încrînceneze pielea. Ochii îi ieșiră din orbite. Mhnile în- cercau zadarnic să se elibereze din încleștarea pământului.

Michelotto se zbătea ca o pasăre prinsă în laț. Broboane de sudoare fierbinți i se scurgeau pe frunte, pe obraz, pe gît. Se zvîrcolise cu atîta deznădejde, încît frînghia începuse să-i intre în carne.

Răcni. Un răcnet gutural de fiară încolțită care-și simte sfîrșitul. Avea senzația că trăiește un vis urît. Poate că se va trezi.

Tractorul se apropia neconținut.

Zalele șenilelor aduceau cu niște gheare care se deschideau gata să-l apuce.

Michelotto urlă iarăși. Cuprins de nebunie își înfipse dinții în buza de jos.

Sîngele fișni începînd să se prelingă pe bărbie. Gîfînd, aruncă o ultimă privire în jur, căutînd zadarnic salvarea.

Șenilele se apropiau.

Un metru... Și încă un metru.

Tractorul se mărea, luînd proporții gigantice.

Michelotto încercă o ultimă efortare. Frînghia însă nu cedă. Apoi nu mai făcu nici o mișcare.

Șenila din dreapta îl lovi în plin peste față. Il împinse pe spate frîngîndu-i șira spinării, apoi îl strivi, amestecîndu-i carnea, oasele și sîngele cu țărîna și cu bucățile de piatră...

Sentița *Onoratei Familii* fusese executată.

*
* *

În patul său *Empire*, împodobit cu grifoni și vulturi de bronz, Don. Serafino trăgea să moară. Pielea galbenă ca pergamentul se lipise de oase. Din obraji palizi se scurseseră parcă și ultimele picături de sînge. Pleoapele străvezii îi acopereau ochii adînciți în orbite. Așa cum zăcea cu mhnile întinse de-a lungul corpului descărnat aducea cu. un cadavru.

Doctorul Mangano stătea la căpătîiul muribundului, îl privea cu milă și în același timp cu oarecare curiozitate. Murea cel mai de vază client al său.

Abia îi luase pulsul. Sfîrșitul lui Don Serafino era inevitabil. Agonia va mai dura poate cîteva ore. Zorile însă nu-l vor mai prinde în viață.

La picioarele patului stătea Lucia cu mîinile în poală. Veghea nemișcată ca o statuie. Ochii îi erau lipsiți de expresie.

„Ce gînduri or fi trecînd prin capul acestei fete ?” se întreba doctorul

Mangano.

O călugăriță îngenuncheată în fața unui triptic florentin luminat de o candelă aprinsă se ruga, prei'irînd printre degete un șirag de mătănii.

Doctorul Mangano, Lucia și călugărița așteptau sfîrșitul lui Don Serafino. Același deznodămînt îl așteptau și căpeteniile mafiote, care vegheau în biblioteca alăturată. Se aflau acolo, oarecum în ordinea importanței, și Don

Calo Castiglione, gras, trandafiriu, măreț în fotoliul său ca un împărat roman pe tron, și Joe Marcucci, încrunțat, bănuitor, nervos, și Mircea — alias Vincenzo Genovese — recules, pătruns de importanța momentului, așa cum i se cuvine unei autentice *piese d e 90*, și unchiul Gino, calm, stăpîn pe sine, ironic. Mai erau de față încă cinci indivizi, unii vîrstnici, alții mai tineri, dar toți egal de gravi și de tăcuți.

Fum gros de țigară plutea în straturi alburii în încăperea luminată doar de lampa cu abajur de pe birou, și de cele două aplici din dreapta și din stînga căminului de marmură.

Pe o măsură erau aliniate câteva sticle cu vin și cu *whisky*.

Jețul lui Don Serafino era gol.

Toți știau că jețul acesta avea să fie ocupat în curînd de altcineva. Atît de mare era însă autoritatea lui Don Serafino, încît, nici acum în preajma morții lui, nu îndrăzneau să-i desemneze succesorul. În sînul *O no r a t e i F a m i l i i* căpeteniile se alegeau după legi imuabile, pe care nimeni nu se gîndea să le conteste. Cu Don Serafino să fie investit cu autoritatea supremă. Energia se proceda însă altfel. El însuși își desemnase urmașul prin-tr-un testament care avea să fie deschis numai ia patruzeci și opt de ore după ce va trece în lumea dreptilor. Pînă atunci un triumvirat alcătuit din Don Calo, Joe Marcucci și unchiul Gino avea să gireze conducerea întregii organizații. În cercul intimilor lui Don Serafino se spunea că și Vincenzo Genovese avea sorți, modestia și totodată discreția lui plăcuseră lui Don Serafino. Ceva mai mult, Vincenzo fusese singurul în stare s-o îmblînzească pe Lucia.

Ușa se deschise și Salvatore Schira, secretarul lui Don Serafino, apărui cu o mapă de corespondență și cu un teanc de jurnale, pe care le așeză pe birou.

— Ce mai spune presa ? îl întrebă Don Calo, mîngîindu-și bărbia. Secretarul se uită încurcat la Mircea :

— Ziarele din Roma reproduc o fotografie a lui Don Vincenzo. Mireea se ridică brusc de pe scaun :

— Cé fotografie ?

Drept răspuns, Salvatore îi prezentă un jurnal, care inserase pe prima pagină un instantaneu luat în holul hotelului Miramar. Mircea era fotografiat din profil. Orbit de strălucirea fias/i-urilor se strîmba tocmai, oferind o fizionomie care se aseamăna destul de aproximativ cu fizionomia lui. O identificare după acest instantaneu ar fi fost anevoioasă, dar nu imposibilă. Textul de sub fotografie era laconic : „Gangsterul Vincenzo Genovese a debarcat la Palermo. Interpolul îl urmărește pentru o serie de crime săvîrșite în Statele Unite”.

Jurnalul la care Mircea se uita consternat trecu apoi din mîna în mîna. Pe toți cei de față îi fulgerară același fînd. Încăunarea lui în fruntea organizației era compromisă. O căpetenie a Mafiei trebuie să fie o personalitate deasupra oricăror suspiciuni, cu o autoritate necontestată și care să poată apare cu fruntea sus alături de corifeii politici ai Siciliei.

Și candidatura lui Joe Marucci părea compromisă. Arestarea celor doi proxeneți pe aeroportul din Roma risca să-l atragă într-o afacere murdară cu regretabil răsunset.

Don Calo și unchiul Gino păreau să rămîna marii favoriți, datorită nu numai eminentelor servicii aduse organizației, cît mai ales prin discreția cu care știuseră să-și camufleze pînă atunci activitatea.

Se știa că Joe nu va ceda fără luptă. Încet de putere nu va șovăi să declanșeze cele mai sîngeroase frămîntări în sînul Mafiei, spre a-și impune autoritatea. Dar nici Don Calo nu se va lăsa mai prejos. Unchiul Gino era socotit cel mai puțin primejdios în această privință.

Secretarul scoase din mapă textul unei telegramă cifrate, pe care o prezentă — după o scurtă ezitare — lui Don Calo.

— Adu-mi cifrul ! spuse Don Calo. Îi plăcea să-l folosească personal.

După ce Salvatore îi aduse cifrul, trecu fără jenă la biroul lui Don Serafino și începu să descifreze telegrama.

— Transportul cu stupefiante' sosește mîine noapte, spuse el. Oamenii dumitale, Joe, sînt gata să intre în dispozitiv ?

Joe mormăi fără entuziasm :

— Sînt gata.

Don Calo îl privi lung.

— În ultimul timp ai întîmpinat câteva eșecuri. Ca să nu se mai repete, cred că ți-ai luat măsurile de rigoare...

— Îmi cunosc atribuțiile, zise Joe, înțepat.

— Nu mă îndoiesc, replică, fără să se tulbure, Don Calo. Te previn însă că transportul acesta de stupefiante este de o sută de ori mai valoros decît țigările de contrabandă de acum două zile. Și la Trapani și la Roma am înregistrat insuccese care pot avea urmări grave. .

— În mijlocul nostru se află trădători, care își vor primi însă neîntârziat pedeapsa, zise Joe. Eșecurile de la Trapani și de la Roma sînt datorate unor denunțuri anonime... Oamenii mei de la

poliție mi-au suflat ceva la ureche...

Joe începu să-și frece nervos mâinile.

— Însă pe nemernic am să-l descopăr foarte curînd, adăugă el, aruncînd o privire amenințătoare în jur.

— Îmi îngădui să asist și eu la debarcarea stupefiantelor ? întrebă placid unchiul Gino.

— Vrei să mă controlezi ? zise bățaios Joe,

— De ce nu ? interveni Don Calo. Organizația are drept de control și de cenzură asupra tuturor membrilor ei, fără excepție.

— Vreau să te secondez, Joe, spuse unchiul Gino cu modestie. Cred că mă autsrizezi, Vincenzo, să asist la această operație ? se adresă el lui

Mircea.

— Orice sprijin e bine venit, zise Mircea neutru.

Știa că în afacerea asta îi revenea un rol foarte important. Teoretic, el era stăpînul întregului transport.

Don Calo se întoarse spre un bărbat chel și gras, care se servea cu un pahar de *M a r sala*.

— După debarcare, opiul va fi transportat pe căile normale la fabrica dumitale, Don Girolamo. Te-aș ruga să grăbești operația de prelucrare a opiului. Avem nevoie urgent de heroină pentru Statele Unite. Portocalele de ceară sînt gata ?

— Patru mii așteaptă să fie injectate cu heroină. Alte trei mii vor fi gata în cîteva zile, zise chelul.

— Foarte bine, spuse Don Calo.

Își îndreptă privirile spre un bătrînel cu aer de pensionar inofensiv, care dormita într-un fotoliu.

— Don Muie ! îl strigă Don Calo. Bătrînelul deschise ochii.

— He ! Ce e ?

Don Muie era unul dintre cei mai mari proprietari de livezi de portocale din nord-vestul Siciliei.

— Poți să-mi pregătești trei vagoane de portocale pentru Marsilia ? întrebă

Don Calo.

— Și patru, zise Don Muie.

— Oamenii dumitale să fie mai atenți cînd vor băga portocalele de ceară în lădițele cu portocale veritabile...

Bătrînelul închise iarăși ochii.

— Bine. Bine. Oamenii mei își cunosc meseria. Dumneata, Don Calo, să ai numai grijă de vamă. Data trecută era să avem neplăceri.

— A fost un agent nou, spuse Don Calo. Dar de atunci s-a dat pe brazdă.

— Debarcarea o faceți tot la Castellamare ? întrebă Don Muie. ;

— Tot. între Scapello și Punta della Craperia Grande, zise unchiul Gino.

Vii și dumneata cu noi, Don Mule ?

— Expedițiile astea nu mai sînt potrivite cu vîrstă mea, spuse bătrînelul. Asta e treabă pentru tineri. Don Vincenzo merge ?

— Merge, cum să nu meargă, zîmbi unchiul Gino," uitîndu-se patern la Mircea. Opiul este al lui.

În același moment se deschise ușa dormitorului. Doctorul Mangano apăru în prag.

— Don Serafino a murit, spuse el simplu.

Din dormitor se auzeau hohotele de plîns ale Luciei. Moartea lui Don Serafino o trezise la realitate...

*

**

Nori gri se fugăreau pe cerul de păcură. Marea se agita ca o bătrînă arțăgoasă. Valurile se umflau asemenea unor dealuri mișcătoare, pornind la asaltul țărmlui. Apele spumoase se zdrobeau de stînci. Peste întinderile necuprinse ale mării, se așternuse o imensă cuvertură de

spumă albă- verzuie. Vîntul năpraznic pulveriza crestele valurilor, ridicînd în văzduh perdele împletite parcă din stropi minusculi de apă, care împiedicau vederea.

Nava *Calypso*, sub pavilion sirian, se oprise în largul golfului Castellamare și aștepta bărcile pescărești cu motor, care aveau să execute transbordarea încărcăturii de stupefiante. Spre a se menține pe loc, în ciuda vijeliei care sufla spre țarm, comandantul își plasase astfel nava, încît să primească vîntul din prova și din travers. Această poziție dezavantaja bărcile care s-ar fi alipit flancurilor lui *Calypso*, căci rămîneau expuse în permanență suflului puternic al vijeliei.

Aproape de miezul nopții bărcile pescărești sosiră la locul de întîlnire. în pofida condițiilor grele pe care le crea marea agitată, transbordarea începu să fie executată fără întîrziere. Personalul navigant al bărcilor dădea dovadă de o advărată măiestrie. Se lucra cu multă tragere de inimă, pentru că plata era excepțională. Joe Marcucci, care dirija personal operația, se pricepea să- și stimuleze subalternii. Pierderile în oameni și materiale erau inevitabile. Trei lăzi cu opiu se sparseră în timpul coborîrii de pe vapor. Vijelia le plesni de babordul navei, făcîndu-le țandări. Alte două lăzi scăpară în mare în timp ce erau încărcate în bărci. Un om luat de un val fu strivit între ambarcațiunea sa și pereții de fier ai vaporului.

Aproape de ora trei debarcarea luă sfîrșit.

Joe Marcucci supraveghease operația de pe țarm. Urmărise îndeaproape transportul lăzilor din bărci pe plajă și de acolo în camioanele care așteptau sus pe marginea falezei. Încheierea cu succes a acestei acțiuni avea să atîrne greu în balanța alegerii sale în fruntea organizației. Fără să țină seama de primejdii, dirija personal transportul lăzilor. Era văzut cînd jos pe plajă, cînd sus pe faleză, cînd umblînd fără teamă pe cărările primejdioase care se strecurau printre hăurile falezei.

Unchiul Gino îl urma ca o umbră. Joe fierbea ca un vulcan gata să erupă. Sus pe faleză, aștepta Don Calo. Adăpostit într-un fort ruinat, rămas de pe vremea angevinilor, urmărea ca un generalisim de la postul său de comandă desfășurarea acțiunii..

Lucky Balestrere, omul său de încredere, stătea pe faleză și îi comunica prin radio mersul acțiunii.

În jurul orei trei se deschiseră băierile cerului și din înălțimi porni să se reverse potopul. Descărcăturile electrice se succedau fără întrerupere, făcînd să vuiască văzduhul.

Ultimele lăzi erau încărcate în camioane. Joe și unchiul Gino stăteau pe marginea falezei. La lumina fulgerelor puteau să vadă și plaja înțesată de oameni, și marea care se frămînta printre stînci, și camioanele, și ruinele fortului, care se profilau pe cerul incendiat.

Joe se uită la ceasul său brățară.

— într-un sfert de oră plecăm la Palermo, spuse el lui Ricco Chifalo, unul dintre adjuncții săi.

Unchiul Gino rîse satisfăcut :

— Am făcut treabă bună, adăugă el.

—Având în vedere dificultățile întîmpinate, va'trebuie să-i cerem lui

Vincenzo să reducă prețul opiului., zise Joe.

— De bună seamă, replică unchiul Gino. De bună seamă, Vincenzo e om de înțeleș.

Acalmia care permisesese acest schimb de păreri se încheie cu o cascadă de descărcări electrice, care făceau să se cutremure văzduhul.

în răstimpul dintre două bubuituri, se auzi glasul excitat al lui Ricco.

— Unde e Don Joe ? Acum cîteva clipe a fost lîngă mine !

— Să nu fi făcut un pas greșit și să fi căzut de pe faleză, exclamă alarmat unchiul Gino.

Ricco o luă la fugă pe cărare în jos. . Unchiul Gino se îndreptă spre fort. Umbla cu precauție pe cărarea care șerpua pe marginea dințată a falezei. Nu voia să împărtășească soarta lui Joe, care căzuse desigur în mare de la peste treizeci de metri înălțime.

La picioarele fortului îl zări pe Mircea însoțit de Sal-vatore Schira.

Neobservat de aceștia, intră în fort. Străbătu o sală în care bălăriile creșteau pînă la genunchi și urcă o scară cu trepte pe jumătate mîncate de intemperii, care duceau într-un turn dărîmat în parte. Acolo, într-un' fel de încăpere, care servise pe vremuri drept post de observație, stătea Don Calo și se uita afară printr-o largă spărtură în zid.

La apariția unchiului Gino, se întoarse spre acesta.

— Ei ? Cum au mers treburile ?

— Perfect ! zise unchiul Gino. Perfect ! Se pare numai ca Joe a căzut de pe faleză...
Don Calo își țuguie cu afectată supărare buzele grase
— Țț, țț, țț, ce nenorocire! Unchiul Gino se apropie de el:

— Va să zică putem pleca ? zise Don Calo.

— Putem pleca, sigur că putem pleca, rînji unchiul Gino.

Deodată își înfipse mâinile în gîtul gras al lui Don Calo și începu să strîngă. Degetele lui de oțel se încleștară ca o menghină în carnea roză și moale care înconjura ca o coleretă grumazul lui Don Calo. Ochii lui Don. Calo ieșiră din orbite. Cu mâinile-i scurte și groase, bătu spasmodic aerul. Apoi căzu în genunchi. Unchiul Gino îl împinse spre deschizătură. În aceeași clipă, unchiul Gino simți o izbitură cumplită în țeastă. Ochii i se împăien- jeniră. Dădu instinctiv drumul lui Don Calo. Apoi în jurul lui se făcu întuneric...

Cînd își reveni, era întins pe jos și legat fedeleș...

Auza confuz un glas care vorbea cu însuflețire. Tîm-plele îi zvîcneau. Apoi glasul se limpezi, devenind inteligibil. Recunoscuse vocea lui Balestrere, omul lui Don Calo.

— L-am văzut cu ochii mei cînd l-a îmbrîncit pe Joe, aruncîndu-l de pe faleză. Apoi l-am urmărit. Voiam să văd ce are de gînd să facă. Cînd am băgat de seamă că trece pe lîngă Don Vincenzo și pe lîngă Salvatore, ferin-du- se să le atragă atenția, am înțeles că pune ceva la cale. Nu mi-am închipuit totuși că avea de gînd să văucidă, Don Calo.

Don Calo își recîștigase calmul.

Cu degetele lui albe și grase își masa ușor grumazul.

— De mult îl supravegheam și eu, spuse el, uitîndu-se cu dispreț la unchiul Gino. El a pus la cale fotografierea lui Vincenzo, ca să-l compromită. A vrut să măucidă și pe mine, ca să scape de orice concurență și să ocupe astfel fără opoziție scaunul rămas liber prin moartea lui Don Serafino. Mă întreb dacă nu tot el i-a făcut de petrecanie și lui Don Serafino, otrăvindu-l. Am să ordon autopsia cadavrului. Poate că și denunțurile din ultima vreme sînt opera lui. Am să aflu...

Se întoarse spre Lucky Balestrere.

— Fă-ți datoria, Lucky !

Vocea lui Don Calo era rece, necruțătoare. Lucky scoase din buzunarul hainei un brici.

Unchiul Gino gemu. Știa ce-l așteaptă. Se uită la cercul de oameni care-l înconjurau. Văzu numai figuri întunecate, dușmănoase. Erau acolo și

Vincenzo, și Salvatore, și Rocco, și Antonio, și mulți alții...

Vincenzo părea cel mai emoționat.

Lucky se plecă asupra unchiului Gino. Desfăcu briciul.

— Nu !... Nu !... se zbătu unchiul Gino. Blestemaților !...

Apoi urlă gutural, făcînd să răsune încăperea. Cu două mișcări iuți, Lucky îi crestase ochii. Sîngele țîșni în toate părțile. îi reteză apoi urechile.

— Și acum limba, porunci Don Calo. Cine e orb, surd și tace trăiește o mie de ani în pace, rosti el ironic.

Mircea se întoarse cu spatele. Nu era în stare să mai asiste la scena atroce care urmă. Nu văzu cum oamenii lui Don Calo deschiseră cu forța gura încleștată a unchiului Gino, nici cum îi scoaseră limba din gură și nici cum i-o secționară de la rădăcină...

Unchiul Gino leșinase.

— Dezlegați-l și lăsați-l aici, porunci Don Calo. Dacă scapă cu viață după sîngerarea asta, să fie de pildă tuturor acelora care ar fi ispitiți să-i urmeze pilda.

De afară se auziră deodată împușcături, strigăte, înjurături. Un om intră în fugă.

— Don Calo, sîntem înconjurați de carabinieri. Ai noștri rezistă. Auziți !... Rafalele de împușcături se înteteau. Don Calo aruncă o privire furioasă asupra celor din încăpere.

— Iar am fost trădati. Mîine însă aflu eu cine e trădătorul. Porni grăbit spre scară.

— Cunosc un drum pe unde putem ieși din încercuire, zise Lucky. În dosul ruinelor se deschide un tunel săpat în stîncă, pe vreo două sute de metri. L-am străbătut adeseori.

Don Calo și oamenii săi coborîră grăbiți scările.

Mircea rămase intenționat în urmă. Sosise momentul să-și scoată masca și să se predea carabinierilor. Făcuse destule servicii poliției. Denunțul acesta din urmă scosese din circuit o mare cantitate de stupefiante destinate să intoxice mii de oameni.

Rămase singur cu unchiul Gino, care zăcea într-o băltoacă de sînge în mijlocul încăperii. Uitaseră să-i taie legăturile.

Mircea scoase din buzunar un briceag și tăie frînghia în mai multe locuri. Apoi ieși, fără să

se mai uite în urmă.

Cînd ajunse jos. Don Calo și însoțitorii săi dispăruseră.

După un zid dărîmat în parte, se iviră doi carabinieri. Mircea ridică brațele.

— Om bun, rosti el, ieșind în întâmpinarea carabinierilor, om bun..,

— Parola, strigă primul carabinier.

— Moarte și portocale ! răspunse Mircea.

*

* *

Lumina fluorescentă albastră-verzuie inunda camera de gardă vopsită în alb. aruncînd o tentă lividă pe obrazul măsliniu al doctorului Marco Solmi. Aplecat asupra biroului cu linii suple, moderne, doctorul completa fișa medicală a unui pacient, care prezenta un foarte interesant caz de diverticulită cronică a sigmoidului. Bolnavul fusese supus unei apendictomii, însă durerile nu încetaseră.

Doctorul Solmi reflecta asupra unui tratament îndrăzneț care ar fi stîrnit poate protestele medicilor conservatori. Rezultatele la care se aștepta îl îndrituiau să accepte riscurile.

Se ridică de la birou, străbătu încăperea și se opri în fața ferestrei deschise. Aspiră cu nesăț parfumul unei magnolii, care îmbălsăma cu miresmele sale micul parc din fața spitalului.

Zgomotele orașului, peste care plutea o zăpușeală fierbinte, apăsătoare, se auzeau înăbușite, ca prin vată.

Abia în acest moment de relaxare doctorul Solmi își dădu seama că este foarte obosit. Avusese o zi grea. Operase șase pacienți, printre care un tînăr de vreo douăzeci de ani cu plămîinii ciuruți de o rafală de mitralieră, Carabinierii care-l aduseseră la spital lăsaseră să se înțeleagă că Mafia n-ar fi fost străină de această ispravă.

Intervenția chirurgicală durase trei ore și un sfert, în mai multe rînduri doctorul Solmi deznădăjduise să-l mai poată salva. Folosise toate mijloacele pe care știința modernă le oferă chirurgiei. În cele din urmă tînărul scăpase cu viață. Fusese un succes remarcabil.

Doctorul Solmi scoase din buzunarul pantalonilor o tabacheră cu monogramă. Alese o țigară, o aprinse, apoi aruncă chibritul pe geam, făcîndu-4 să descrie prin întuneric un arc luminos. Inhala fumul aromat, încercînd o senzație de plăcută destindere.

Cu o săptămîină înainte, Mafia îi dăduse iarăși de lucru, furnizîndu-i un caz ieșit din comun. Carabinierii transportaseră de la San Vitto lo Cappel un individ cu limba și urechile tăiate. Globurile oculare erau crestate cu briciul. Omul pierduse mult sînge. Fusese o adevărată minune că nu murise pe drum.

Doctorul Solmi îl operase, salvîndu-i și lui viața. Intervenția chirurgicală în sine nu fusese grea. Însă atrocitatea cu care dușmanii săi îl mutilaseră, cufundîndu-l pe veci în beznă și în tăcere.

Omul ocupa o rezervă și se afla sub paza unui agent al poliției. Se zvonea că ar fi fost un personaj de seamă în lumea Mafiei și că fusese mutilat de propria sa bandă, deoarece s-ar fi făcut vinovat de trădare. Poliția și parchetul păstrau o tăcere totală.

Prezența mutilatului și a tînărului cu plămîinii ciuruți
de gloanțe crea în spital o atmosferă de tensiune pe care
o resimțeau în egală măsură atât personalul medical, cît și majoritatea bolnavilor.

Doctorul Solmi oftă adînc.

Cît de liniștită era noaptea ! Văzduhul scăpărător de stele evoca o imensă aripă de catifea neagră împodobită cu diamante, lăsată asupra orașului adormit. Nu părea de crezut Că în această ambianță plină de poezie, se petreceau asemenea atrocități...

Fumul țigării se ridica drept în aerul îmbălsămat. Doctorul Solmi se rezemă cu coatele de glaful ferestrei.

Deodată se auzi un răcnet. Un răcnet animalic.

Doctorul Solmi tresări. Aruncă instinctiv țigara, făcînd-o să cadă în iarba parcului,

Răcnetul se auzi iarăși, înfiorător, deznădăjduit.

Pe coridor tropotiră pași. Ușa se deschise brusc. O infirmieră tînără, cu ochi rotunjiți de

groază, intră în cameră. Boneta albă, scrobită se lăsase grotesc pe o parte.

— Pacientul din rezerva patru ! gîfii ea.

— Mutilatul ! rosti automat doctorul.

— I-am făcut injecția... Calmantul prescris.

Fără- să-i răspundă, doctorul Sol mi ieși în fugă pe coridor.

-Răcnetele sporeau pe măsură ce se apropia de rezervă.

Bolnavii treziți brusc din somn apăruseră pe sălile înalte, întrebându-se speriați ce se întîmplă.

Ușa rezervei patru era deschisă. Polițistul de gardă intrase înăuntru și se agita neputincios în jurul patului. Pacientul cu capul înfășurat în bandaje urla, zvîrcolin-du-se ca un epileptic în plină criză. Copcile care închideau rana lăsată de limba secționată se desfăcuseră și printre buzele vinete începuse să i se scurgă șiroaie de sînge care-i mînjeau bandajele, gîtul, pieptul.

Răcnetele guturale nu mai conteneau. În fața rezervei numărul patru se buluceau tot mai mulți bolnavi. Alte două infirmiere își făcuseră alarmate apariția.

Doctorul Solmi închise ușa rezervei.

Sosi și un medic cu ochelari, care făcea de gardă la alt pavilion. Doctorul

Solmi îi îngădui să intre în rezervă. într-un tîrziu urletele încetară.

Bolnavii adunați pe sală mai auziră cîteva gemete, apoi liniștea se lăsă brusc, ca un lințoliu.

Doctorul Solmi ieși pe coridor urmat de medicul cu ochelari.

— Vă rog să vă înapoiati în saloanele dumneavoastră, se adresă el bolnavilor mîinindu-i de la spate.

Broboane de sudoare i se prelingeau pe frunte. Bolnavii se îndepărtară în silă de rezervă. Solmi se întoarse spre doctorul cu ochelari.

— Omul acesta a fost asasinat, spuse el. Fiola cu calmantul prescris de mine a fost schimbată. De cine ? Rămîne de văzut.

— Și sora de serviciu ? întrebă doctorul cu ochelari.

— Nu și-a dat seama că fiola a fost înlocuită. A administrat injecția fără să bănuiască ceva. în locul ei aș fi procedat la fel. Cui i-ar fi trecut prin minte...

în sfîrșit. Să vedem cum vom ieși din buclucul ăsta !...

*

* *

Chrysler-ul *Imperial* argintiu cu număr înregistrat în U.S.A., statul New York, coti pe via Dante și se avîntă cu mare viteză spre periferia orașului. Trecu pe lingă Sta-zione Lolli, străbătu cartierul Perpignano și după ce ieși la șosea deschisă porni să înghită spațiile, ca un avion care se pregătește să decoleze. Iluzia era întărită și de suspensia perfectă, care lăsa pasagerilor impresia că plutesc pe perne de aer.

Chrysler-ul nu-și micșoră viteza nici după ce se angaja pe serpentinele înSORITE de la Bellocampo. Pe măsură ce mașina urca pantele repezi, peisajul arid, muntos prindea a se lărgi cuprinzînd spații tot mai vaste, desfășurînd ca pe un ecran panoramic exuberanta Con ca d'Oro, cu orașul și golful

Palermo.

Automobilul părăsi șoseaua principală și coti la dreapta pe un drum îngust, bine întreținut, străjuit de un indicator pe care scria „Trecere interzisă. Proprietate particulară". Cauciucurile late făceau să scrîșnească pietrișul mărunt. După cîteva minute de mers, apăru în fața mașinii o vilă albă, cu terase suspendate și linii suple, de un modernism îndrăzneț ce amintea influența lui Corbussier. O grădină luxuriantă, perfect întreținută, înconjura clădirea.

Chrysler-ul opri în dreptul unei scări late de marmură, dominată de un portic înfășurat în iederă. Un servitor vîrstnic, ce purta cu demnitate o vestă neagră cu dungi galbene, coborî în grabă scările și deschise portiera limu- zinei, ăplecîndu-se ceremonios.

Coborîră doi bărbați în haine închise la culoare și de o croială impecabilă.

— Don Calo vă așteaptă, rosti protocolar servitorul, poftindu-i cu un gest să-l urmeze. În calea lor se deschiseră automat canaturile de sticlă ale unei uși prevăzută cu celulă fotoelectrică. Pătrunseră într-un hol vast, în care domnea o răcoare plăcută, în contrast cu zăpușeala de afară. După ce ochii vizitatorilor se deprinseră cu semiobscuritatea încăperii, deslușiră un interior de o

elegantă sobră, în care culorile dominante erau albul și negrul. Pe pardoseala de marmură neagră, erau întinsecovoare albe, ca și fotoliile adânci îmbrăcate în satin.

Străbătură apoi un salon împodobit cu câteva pânze de Modigliani, Duffy și Chirico și intrară într-o bibliotecă somptuoasă cu rafturi încărcate de cărți legate în piele de Cordova. Un perete de sticlă privea spre Conca d'Oro.

Dinapoia unui birou de abanos își ridică anevoie corpul elefantin Don Calo Castiglione. Ochii lui vioi, scufundați parcă în osînză, măsurară din cap pînă la picioare pe cei doi vizitatori. Fu salutat cu formula stereotipă.

— Hallo ! Don Calo !

Amfitrionul își lărgi gura într-un zîmbet de o amabilitate onctuoasă.

— Bine ați venit în Sicilia, îi întîmpină el, prefăcîndu-se că nu le-a observat răceala.

întinse mîna sa grasă cu degete moi primului vizitator.

— Ce mai faci, Jack ? Cîți ani sînt de cînd nu ne-am mai văzut ?

Jack Bolence zîmbi încrețindu-și obrazul gălbui cu pomeți proeminenți mongoloizi. Ochii lui se îngustară sclipind metalic.

— Luna viitoare se împlinesc doi ani.

— N-am să uit niciodată primirea pe care mi-ați fă-cut-o la Miami, zise

Don Calo.

— Nu s-ar zice, replică printre dinți însoțitorul lui Jack.

— Veșnic spiritual, Samy ! zise cu afectată prietenie Don Calo, întinzîndu- i și lui mîna.

Cînd îi simți în palmă degetele umede și vîscoase ca pielea de reptilă, încercă o senzație de repulsie. Zîmbi și Samy :

— Totdeauna mi-a plăcut să spun lucrurilor pe nume, d-aia am și venit aici.

Pe chipul îndeobște fără expresie a lui Samy Barra-cuda se așternuse un surîs de un cinism atît de crud, încît Don Calo simți un fior prin șira spinării. Părul și sprîncenele lui Barracuda erau de un blond spălăcit care se confunda cu albeața cadaverică a feței.

— Luați loc, îi pofti Don Calo.

Vizitatorii se cufundară în cele două fotolii care încadrau biroul. Se așeză și Don Calo.

— Ce preferați, un *scotch whisky* sau un pahar de vin sicilian ?

— Indiferent, zise Samy trăgănat și monocord..

— Vin, firește, spuse Jack.

— *Marsala 1915* și... *whisky*, porunci Don Calo servitorului care dispăru.

— Don Calo, nu e în firea mea să fac introduceri, așa că am să intru direct în subiect, spuse Jack, deîndată ce rămaseră singuri.

— Te rog, spuse Don Calo.

— Marele Boss a rămas neplăcut impresionat de arestarea lui Vincenzo Genovese. A regretat mult că n-ați răspuns cu aceeași monedă la ospitalitatea pe care noi am oferit-o oamenilor dumneavoastră. Mă refer, Don Calo, și la cei care-și căutau refugiul în Statele Unite, cînd poliția italiană începea să devină supărătoare. Vincenzo spera să găsească aici un adăpost...

Intrarea „servitorului cu băuturile comandate îl făcu să se întrerupă.

— Poți să pleci, Pietro, ne servim singuri, zise Don Calo.

Servitorul înclină tăcut din cap și părăsi încăperea. Amfitrionul umplu paharele.

Jack aspiră aroma vinului vechi, apoi îl sorbi pe îndelete.

Samy dădu peste cap *whisky-ul*. Cînd Don Calo voi să-i umple din nou paharul, ridică mîna.

— Cînd discut afaceri serioase, îmi place să am capul limpede, rosti Samy sec.

— Nu pot să-mi explic ușurința cu care a fost arestat, reluă Jack.

— Ar fi o explicație, interveni Samy. Poate a fost vîndut. Poliția federală a pus pe capul lui un premiu de 25 000 de dolari.

Don Calo, care își sorbea tacticos vinul, puse brusc paharul pe birou.

— Samy Barracuda, te poftesc să nu uiți cu cine stai de vorbă.

Se congestionase la față. O vină începu să-i zvîcnească vizibil la tîmpla dreaptă.

Jack ridică mîinile în aer, înclinînd ușor capul :

— Nu vreau să ne înțelegeți greșit, Don Calo. Persoana dumneavoastră este deasupra oricărui bănuieli, interveni el împăciuitor. Premiul putea să ispitească pe unul din oamenii

dumneavoastră.

Don Calo replică aspru :

— Adevărata identitate a lui Vincenzo nu o cunoașteam decât eu, Don Serafino, Joe Marcucci și Don Gino. Ultimii trei sînt morți. Nici unul din ei nu s-ar fi mînjit pentru 25 000 de dolari.

— Nici Don Gino ? vorbi suav Samy. — Don Gino ar putea fi bănuït. N-a fost „înlăturat” din ordinul dumneavoastră. Don Calo ? zise Jack.

— Nu ! Gino n-a fost executat pentru trădare. Ținea Să pună mîna pe putere. Prin orice mijloace. L-a ucis pe Joe, a încercat să măucidă și pe mine.

— Ați uitat că a încercat să-l compromită și pe Vincenzo, făcînd să fie fotografiat sub noua lui înfățișare, în holul hotelului Miramar ?

— Gino a văzut în Vincenzo un eventual concurent la șefia organizației noastre. De acord. Însă modul în care a fost arestat Vincenzo îl absolvă pe Gino de orice vină în această privință.

Don Calo își încheșta mîinile de brațele jețului său,

— De ce n-am presupune că oamenii dumneavoastră l-au vîndut ?

— Fiindcă în afară de doctorul care i-a făcut operația estetică și fostul lui șofer — pe care l-a lichidat de altfel în tren — nimeni nu-i cunoștea noul său chip. Nici Jack Bolence, cel mai bun prieten al lui, spuse Samy arătînd cu un gest pe însoțitorul său.

Jack zîmbi prietenos, ridicînd iarăși mîinile. Ochii i se îngustară căpătînd o expresie rîzătoare.

— Să facem pace, Don Calo. Imputările n-au nici un rost. Principalul e să-l scoatem din mîinile poliției.

Don Calo rosti de data aceasta mai îmbunat :

— Credeți că v-am așteptat pe dumneavoastră ca să-i organizez evadarea ? în cîteva zile va fi liber. Restul, însă, vă privește. Eu nu-i mai pot garanta securitatea în Sicilia.

— De acord. Puteți preciza data ? întrebă Jack.

— Nu. Vă voi anunța cu o zi înainte.

Jack se ridică din fotoliu, urmat de Samy.

— Perfect. Ne puteți găsi oricînd la hotelul Miramar. Așteptăm semnalul dumneavoastră. Se ridică și Don Calo din jețul său. Chipul îi era înnourat. La plecare nu le întinse mîna...

*

* *

Inter fonul de pe biroul comisarului Alberto Cessi bîzîi scurt. Cessi își ridică ochii de deasupra dosarului pe care-l studiasse pînă atunci cu atenție. Își scoase ochelarii cu lentile groase și apăsă pe butonul aparatului.

— A sosit arestatul Vincenzo Scaccia, domnule comisar, se auzi un glas în difuzor.

— Să intre, rosti el.

Își frecă ușor cu degetele ochii oboșiți.

Ușa se deschise și în prag apăru un tînăr cu cătușe ia mîini, escortat de un gardian.

Comisarul îl privi îndelung. Tînărul acesta se deosebea mult de clienții lui obișnuiți. Aducea mai degrabă a actor de cinema decât a infractor.

— Scoate-i cătușele, porunci el gardianului. Gardianul execută ordinul apoi, la un semn al comisarului, ieși pe sală.

De îndată ce rămaseră singuri, Cessi scoase din buzunar un pachet cu țigări desfăcut, pe care-l întinse arestatului.

— O țigară ? rosti el prietenos. Renunțase la aerul său oficial. Continuă zîmbind : Luați loc, domnule Paltin!

Îi arată un scaun.

Fața arestatului se însenină.

— Am verificat declarațiile dumneavoastră și am constatat că sînt exacte, continuă comisarul. Ambasada României a confirmat că sînteți scriitorul român Mircea Paltin. S-au completat astfel probele care stabilesc că prezența dumneavoastră în rîndul oamenilor Mafiei

este accidentală. Întâmplarea care a făcut să fiți luat drept Vincenzo Genovese — alias Vincenzo Scaccia — ne-a părut la început cu totul neverosimilă. Numai comunicările dumneavoastră telefonice, care ne-au permis să zădărniciim o serie de acțiuni puse la cale de Mafie, au pledat în favoarea bunei dumneavoastră credințe.

Mircea oftă ușurat :

— În sfârșit. Bine că s-a făcut lumină. Începusem să exasperez. Sper că acum sînt liber.

Comisarul se lăsă pe spătarul scaunului său.

— Liber... e un fel de a zice. Mircea încreți sprîncenele.

— Cum adică ?

— Să vă explic. Cei din Mafie au credința că sînteți adevăratul Vincenzo

Genovese. În ipostaza că v-aș lăsa să părăsiți liber — ca un simplu cetățean

— această clădire, ați trezi imediat bănuiele. Ar presupune fie că ați fost eliberat în schimbul unei declarații compromițătoare pentru Mafie, fie că ați fost un agent al nostru, strecurat + în mijlocul lor sub o identitate împrumutată. Și într-un caz și într-altul, n-ați mai părăsi vii Sicilia. Față de această situație nu ne rămîne decît să vă ținem arestat în continuare — de ochii lumii bineînțeleș — pînă cînd vom reuși să vă scoatem în taină din Sicilia. Comisarul aprinse cu bricheta sa atît țigara lui Mircea, cît și pe a sa . Să nu vă închipuiți că în Italia veți fi în siguranță. Mina Mafiei e lungă. Vă poate ajunge și la Roma și la Milano... Am o idee ! Vom înscena o sinucidere a lui Vin-, cenzo Genovese în închisoare. Va trebui, evident, să lucrăm cu foarte multă grijă, pentru că Mafia are agenți peste tot. Este un adevăr trist, pe care trebuie să-l recunoaștem însă ca atare.

Mircea aspiră adînc fumul de țigară.

Perspectiva de a rămîne în continuare prizonierul dumneavoastră nu-mi pare tocmai trandafirică. Comisarul zîmbi.

— De ce ? S-ar putea ca șederea dumneavoastră printre noi să vă fie de un real folos. N-ați venit în Sicilia ca să vă documentați asupra unei viitoare cărți ? Ei bine, vă ofer eu această documentare.

Scoase din sertar un dosar voluminos pe care era scris cu litere groase numele lui Vincenzo Genovese și îl așeză pe birou în fața lui Mircea.

— Știți englezește — Da, știu.

— Aveți aici dosarul complet al lui Vincenzo Genovese întocmit de poliția federală a Statelor Unite. Antecedente, date biografice dezvoltate, legături de afaceri, relații sentimentale, dări de seamă asupra activității sale, liste cu sursele de venituri secrete sau mărturisite și cîte altele. Vă dați seama, domnule Paltin, ce comoară reprezintă acest dosar pentru dumneavoastră. Pe baza lui puteți reconstitui viața lui Vincenzo Genovese fără să omiteți absolut nimic. Ochii lui Mircea sclipiră. I se oferea o ocazie unică. Comisarul rîse. Dacă ați fi avut încă de la început dosarul acesta, ați fi intrat în pielea personajului dumneavoastră fără nici un risc. N-ați mai fi trăit cu spaima în suflet că ați fi putut face vreun gest care să nu-i aparțină. Comisarul zdrobi în scrumieră țigara pe trei sferturi consumată. În fiecare zi veți fi adus aici,

zice-se, pentru cercetări. În realitate veți putea studia în tihnă dosarul folosindu-vă de biroul meu.

— Nu știu cum să vă mulțumesc, domnule comisar.

— Eu trebuie să vă mulțumesc, domnule Paltin, pentru serviciile aduse pînă acum autorităților italiene. Ținsă vă mai atrag atenția că pînă la noi dispozițiuni, veți continua să apăreți — pentru restul lumii — în postura lui Vincenzo~Scaccia. Nu trebuie să vă mai repet că e numai în interesul dumneavoastră. Acum deschideți dosarul și lectură plăcută ! Eu am să-mi văd de treburile mele, fără să vă deranjez. Țigările.astea vă stau la dispoziție.

Comisarul își puse ochelarii pe nas și se adînci în studierea hîrtilor de pe birou.

Mircea luă dosarul și îl desfăcu...

— Ah, mă scuzați ! îl întrerupse comisarul. Prietenul dumneavoastră, unchiul Gino, a fost ucis în spital. I s-a administrat o injecție cu acid sulfuric.

* *

Jack Bolenca stătea în fața ferestrei deschise și fuma: Amurgul așternuse pe cer tonuri viorii. Camera de hotel, de o somptuozitate stereotipă, era cufundată în penumbră. Samy Barracuda, adâncit într-un fotoliu, se delecta cu un whisky „House of Lords”. Părul lui, parcă pudrat cu făină, se detașa net pe fundalul negru al unui dulap-bar de lac.

— De cinci zile sîntem aici și... nimic, vorbi Samy cu glasul lui tărăgănat. În cinci zile noi îl scoteam și de la Sing-Sing.

— Nici mie nu-mi place așteptarea asta, zise Jack. Don Calo nu e de anvergura lui Don Serafino.

— Să sperăm că amicul tău n-a făcut nici o declarație compromițătoare, reluă Samy, după ce sorbi o gură de *whisky*.

— Dacă Vincenzo ar fi vorbit, ar fi urlat acum toate ziarele, zise Jack iritat.

— Ești optimist. Cine-mi garantează că poliția n-a folosit metode noi spre a-l face să vorbească ? Adu-ți aminte" de Dirty Jim^L-au injectat cu derivatul de mesca-lină, i-au făcut narcoză și... Dacă nu-l curățăm la timp cu arsenic, ar "îi spus și cit lapte a supt de la mă-sa.

Jack își schimonosi gura într-un fel de rînjit,

— Cam văd eu unde vrei să ajungi.

— Și crezi că ar fi soluția cea mai proastă ?

— Nu-ți dezminți numele. Ești o adevărată barracuda. De data asta însă nu-ți poți pune în valoare talentele. Știi că trebuie să-l ducem viu la New-York.

— Din păcate, oftă Samy. Goli paharul, apoi rîse.

— N-ar fi exclus să-și blesteme și ceasul în care s-a născut, dacă va fi să ajungă viu și nevătămat la New York.

Jack făcu un gest de plictiseală.

— Lasă-mă în pace cu ideile tale timpite. Numai ție ți-a trecut prin cap că n-ar fi el.

— N-aș crede că sînt tocmai timpite.

— La New York ai să te convingi că e el. Doctorul Butler care i-a aranjat mutra are să-l recunoască.

Telefonul de pe comodă zbîrnîi scurt. Jack și Samy se uitară unul la celălalt.

— Eh ? exclamă Samy, umplîndu-și din nou paharul. Jack ridică receptorul.

— Alo !

De la celălalt capăt al firului se auzi o voce neutră.

— Vi s-au reținut biletele de avion pentru mîine seară. Comunicarea se termină. Jack lăsă receptorul în furcă.

— Semnalul ! zise el.

— Cînd ?

— Mîine seară

— Bine că plecăm ! exclamă Samy. Căldura de aici a început să mă plictisească.

*

* *

Escortat de paznicul său, Mircea Paltin intră în cabinetul comisarului

Cessi.

Ca de obicei, gardianul îi scoase cătușele, apoi se retrase.

Cessi îl pofti pe Mircea să ia loc.

— Ei, am avut dreptate ? A fost instructivă lectura ? întrebă el zîmbind.

— Mai mult decît instructivă, pasionantă ! Comisarul se ridică de la birou.

— Cineva vrea să te cunoască, domnule Paltin. Se îndreptă spre o ușă mică, pe care o deschise.

Un bărbat înalt, robust, cu părul tuns perie intră în încăpere. Avea ochi albaștri, pătrunzători și o mustață cenușie scurtă. Hainele negre erau frumos croite. Purta în colțul gurii o pipă din care pufăia tactivos.

— Domnul inspector-șef Giorgio Schiarelli din Interpol, spuse comisarul.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Paltin, spuse inspectorul-șef strîngîndu-i cordial mina.

La invitația comisarului, noul venit se așează pe un scaun, lingă Mircea.

— Domnul inspector-șef Schiarelli, spuse Cessi, este delegat de Interpol să se ocupe de cazul dumneavoastră.

Inspectorul-șef pufăi de cîteva ori din pipă, apoi se întoarse spre Mircea.

— Domnule Paltin, cazul dumneavoastră interesează îndeosebi Interpolul prin originalitatea modului în care ați pătruns în rîndurile Mafiei, dar mai ales prin poziția pe care ați. obținut-o în sînul acestei organizații, împru- mutînd personalitatea lui Vincenzo Genovese. Adevăratul Vincenzo Genovese este mort. Dosarul lui îl cunoașteți. Elementele acestea v-ar permite să vă jucați mai departe rolul, fără mari riscuri,

Mircea îl privi îndelung.

— După cîte înțeleg, îmi propuneți să intru cu buna știință în gura lupului.

Inspectorul-șef clătină din cap.

— Exact. Asta este propunerea noastră. Dacă ați accepta, ați aduce un mare serviciu umanității. Ne-ați sprijini în lupta pe care o ducem împotriva terorismului mafiot, împotriva traficului internațional de stupefiante și a. organizațiilor gangsterești care constituie azi unele dintre cele mai grave racile ale lumii civilizate.

— Credeți-mă, domnule inspector-șef, nu mă văd deloc în postura lui

James Bond. Eu sînt scriitor, nu personaj de roman, protestă Mircea.

Giorgio Schiarelli zîmbi.

— Nu uitați că romanele trăite au o valoare sporită tocmai prin autenticitatea lor. Fiindcă sînteți scriitor ar trebui să înțelegeți cît de important ar fi aportul dumneavoastră dacă ați accepta propunerea noastră.

Mircea se ridică de pe scaun și începu să se plimbe gîn-ditor în lungul și în latul încăperii. Fumul albăstrui din pipa inspectorului-șef se înălța în arabescuri măiestre spre tavan. Mircea se opri brusc în dreptul lui Schiarelli,

— Presupunînd că aș fi de acord cu ideea dumneavoastră, de unde știți că m-ar mai. accepta în mijlocul lor ? Poate că arestarea mea a trezit bănuieli.

Știți prea bine că am" fost arestat de carabinieri, fără ca eu să fi opus vreo rezistență.

— Nici în privința asta n-aveți a vă teme, replică in-speetorul-șef calm. Ca să vă dați seama de importanța ce vi se atribuie în sînul Mafiei, pot să vă aduc la cunoștință un fapt semnificativ. În momentul acesta se află la Pa- lermo două personaje deosebit de marcante din Mafia americană, Jack Bolence și Samy Goldauer...

— Zis Barracuda, completă Mircea.

— Perfect ! exclamă jovial inspectorul-șef. Cu o materie atît de bine învățată e păcat să nu vă prezentați la examen... Și acum să continui. Bolence și Barracuda au sosit cu o misiune precisă. Să ceară Mafiei siciliene să vă asigure evadarea din închisoare.

— Oh

— Mai mult decît atît. Dispunem de informații potrivit cărora această evadare ar urma să aibă loc mîine. Depinde numai de dumneavoastră ca evadarea să reușească.

— Ei bine ! Cu alte cuvinte, i-ați lăsa să mă răpească, exclamă Mircea.

— Pardon, v-am lăsat să evadați. E o diferență. De altfel, sînt autorizat să vă asigur că în tot timpul misiunii dumneavoastră veți fi sprijinit din umbră de elemente ale poliției.

Inspectorul-șef scutură scrumul din pipă, apoi și-o umplu din nou cu tutun.

— Veți avea un nume cifrat. După cum vedeți ne-am gindit la toate. Chiar și la o arestare a doctorului Butler, pentru a preveni o eventuală confruntare cu acesta. Inspectorul începu să-și îndese pe îndelete tutunul în pipă. E de ajuns acordul dumneavoastră, ca întregul aparat să se pună în mișcare.

Mircea se opri nehotărît în mijlocul încăperii. Ispita era puternică. Oferta lui Schiarelli îi deschidea perspective captivante. I se dădea prilejul să trăiască o aventură unică în felul ei. Ciudat ! Curiozitatea și setea de acțiune începuseră să-i covîrșească teama.

Înspectorul-șef își aprindea pipa, urmărind cu coada ochiului lupta lăuntrică, zugrăvită destul de transparent pe chipul lui Mircea. Aruncase cu îndemînare nada.

Mircea își dădea seama că inspectorul-șef era un abil psiholog, priceput să folosească cele mai potrivite argumente în favoarea tezei sale. În definitiv nu i se cerea decât să continue un joc în care intrase din întâmplare. Până acum se descurcase destul de bine fără să se fi bizuit pe sprijinul nimănui. De data asta poziția lui devenea mult mai puternică. Știind că are spatele acoperit, se va putea avînta în acțiune cu încredere sporită. Evident, primejdiile nu vor lipsi. Lui îi plăceau însă senzațiile tari, fiindcă îi stimulau spiritul combativ.

Se opri în fața lui Schiarelli.

— Domnule inspector-șef, n-ar fi exclus să accept. Pînă rai ine am să vă dau răspunsul meu definitiv.

— Bine. Dacă vă hotărîți, veți primi instrucțiunile necesare îndeplinirii acestei misiuni. De pildă numele dumneavoastră conspirativ, persoana prin intermediul căreia veți purta legătura cu Narcotic Bureau, cifrul prin care

Vom comunica, posibilitățile de contactare și altele. Atunci pe mîine

— Pe mîine, domnilor.

*

**

Se întunecase.

Firmele de neon de pe via della Liberia așterneau tonuri roșii, verzi, albastre pe obrajii trecătorilor, care se scurgeau pe trotuare ca într-o procesiune fără sens. Pe ușile deschise ale localurilor se revărsau pînă la stradă stridente ritmate, suprapuse într-o asurzitoare încîlceală sonoră. Aburi de mîncare, efluvii de parfumuri ieftine, miros acru de fructe putrezite, duhoare de gunoaie pluteau în aerul supraîncălzit.

Din coloana de automobile care se îndrepta spre Giar-dino Inglese, se desprinse o dubă a poliției, care coti pe via Arhimede. Pe această stradă, circulația fiind mult mai redusă, duba își spori viteza. Aproape de întretăierea cu Via Carini, fu depășită de o limuzină *Alfa-Romeo*. Din limuzina care gonia acum paralel cu mașina poliției, fu aruncată deodată o bombă lacrimogenă, care pătrunse pe fereastra deschisă în cabina șoferului dubei, unde explodează, Uluit, orbit de gazele ursturătoare, șoferul pierdu stăpînirea asupra volanului. Mașina coti brusc spre dreapta, urcă pe trotuar și se propti într-un stîlp de beton.

Gardianul care stătea alături pe banchetă nu avu timp să-și pună în funcție mitraliera. Portiera din dreptul său fu deschisă brusc dinafară și un individ îi smulse arma din mînă.

Înăbușit de gaze, cu ochii arși de usturime, gardianul își acoperi fața cu palmele.

O limuzină *Fiat 1800* opri în urma mașinii poliției.

Cînd ușa din spatele dubei se deschise și un gardian apăru în cadrul ei, o altă bombă lacrimogenă lansată din *Fiat* făcu explozie.

Din *Fiat* coborîră trei bărbați cu măști de gaze, care dezarmară pe gardienii scoși deja din luptă de efectul bombei. Cu cheile găsite asupra

unuia din ei, descuiară celula dubei, din care-l scoaseră pe Mircea Paltin, orbit de gaze.

Mircea se simți luat pe sus, coborînd din dubă și împins apoi într-altă mașină. Auzi zgomot de portiere trînte și huruitul motorului care accelera. Mașina porni atît de brusc, încît el avu senzația că se cufundă în spătarul banchetei.

Operația durase exact șaptezeci și cinci de secunde...

Mircea își apăsă cu palmele ochii care-l ustureau îngrozitor. Se afla între doi bărbați. Unul din ei îi dădu o batistă udă, cu care începu să-și tamponeze ochii. Inima îi bătea nebunește.

Marea aventură începuse mai devreme decît prevăzu-seră Cessi și

Schiarelli.

Se simțea ca și cînd s-ar fi lansat din înaltul unei trambuline într-o mare cu ape reci, neprietenoase.

După tangajul mașinii își dădu seama că aceasta cotise cu mare viteză pe o stradă la dreapta, apoi pe alta la stînga.

Auzi fluieratul ascuțit al unui agent de circulație. Mașina luă iarăși o curbă pe două roate.

— Mai repede, Paulo ! rosti bărbatul din stînga lui Mircea. Mai repede ! Mircea încercă să deschidă ochii.

Lacrimile îi încetoșau vederea. Se tampona din nou cu batista. Usturimea începuse să scadă. Auzi strigătul unei femei, în vreme ce mașina viră brusc la stingă. Furios, șoferul scăpă o înjurătură.

Mașina își continuă drumul cu aceeași viteză încă două sau trei minute. Mai coti o dată și se opri brusc.

Mircea se simți tras de braț.

— Coborîți !

Conducătorul de bărbat din dreapta ieși din mașină. Ochiul aproape că nu-l mai usturau, dar continuau să-i lăcrimeze.

Mircea zări parcă printr-o pânză de apă o stradă pustie, luminată zgîrcit de câteva felinare strâmbe. Între casele înalte, înghesuie unele într-altele și înșiruite de o parte și de alta a străzii, pluteau ca niște fantome albe rufe întinse la uscat pe frînghii invizibile. Prin ferestrele deschise ale clădirilor, răbufnea o muzică de dans sălbatică retransmisă prin zeci de aparate de radio.

În dreptul unui teren viran, înconjurat de un gard dărăpănat, acoperit cu afișe zdrențuite, așteptau două mașini. Un *Alfa Romeo* al poliției și o limuzină *Lancia*.

Mircea se pomeni împins spre *Alfa Romeo*.

— Repede ! îi șopti însoțitorul.

Nedumerit, se lasă condus pînă la mașina poliției. Portiera se deschise, lăsînd să apară un braț care-l trase energic înăuntru. Mașina demară.

Mircea se trezi între doi carabinieri. Unul din ei îi puse pe cap o șapcă de uniformă.

— Scoateți haina ! spuse celălalt, începînd să-l dezbrace. Apoi îi întinse o tunică de carabinier... îmbrăcați-o! rosti acesta scurt.

Vederea lui Mircea se limpezise.

În vreme ce-și punea tunică, văzu defilînd prin fața ferestrelor mașinii o piață largă, cu o fîntînă secătuită în mijloc. Mai străbătura o stradă îngustă, întunecată, apoi pătrunseră într-o arteră puternic luminată și cu circulație intensă.

Lancia îi urmări un timp, coti- la dreapta, pe o stradă dosnică și dispăru. Carabinierul care conducea mașina întoarse capul și aruncă o privire rapidă asupra lui Mircea, ca și cînd ar fi vrut să-i verifice ținuta. Zîmbi, apoi apăsă pe accelerator. Puse în funcție sirena.

Pe culoarul eliberat de mașinile care se dădeau la o parte la semnalul sirenei, *Alfa Romeo* gonia cu peste optzeci de kilometri pe oră.

Carabinierul din stînga șoferului își consultă ceasul-brațară.

— Accelerează ! porunci el.

Alfa Romeo își spori viteza.

Pe măsură ce se apropiau de marginea orașului, circulația se rărea. Nu mai era necesar să folosească sirena. Clădirile mari și somptuoase lăsau acum locul unor case mai modeste, mai întunecoase. Trecură pe lîngă o fabrică. Urmară apoi cîteva terenuri virane, întrerupte de case sărăcioase.

În depărtare apărură o lumină roșie, legănată ritmic.

— Baraj ! rosti laconic șoferul.

— Sirena ! porunci carabinierul din dreapta sa.

Vuietele modulate ale sirenei prinseră iarăși să străpungă noaptea. Lumina roșie se apropia neconținut. Deodată încetă să se mai lege.

Alfa Romeo, lansat cu aproape o sută de kilometri pe oră, trecu fără a fi împiedicat prin barajul poliției. Apoi ieși în plin cîmp...

*

**

La ora nouă și un minut, Jack Bolence și Samy Bar-racuda sosiră la aeroport.

Formalitățile îmbarcării durară mai mult ca de obicei, ! Și Jack și Samy simțeau instinctiv că sînt urmăriți de privirile mai multor agenți de poliție îmbrăcați în civil. Dar afișau o nepăsare totală. Observară prezența unor carabinieri în preajma avioanelor, care aveau să plece în cursă. Avionul *PAN AM* cu destinația Tunis se bucura de o supraveghere specială.

Samy întoarse spre Jack ochii săi terni și bulbucați ca de pește și rosti alene printre dinți :

— Întotdeauna mi-a plăcut să am gardă de onoare la plecare.

Jack râse, făcând să-i apară și mai proeminent pomeții mongoloizi.

— Cred că nici regina Angliei, nu e mai bine păzită. Când ajunseră în dreptul pasarelei, Samy făcu un semn aproape imperceptibil lui Jack.

— Ține-mă să nu leșin, sînt copeșit de atîta cinste, zise el arătînd cu o ușoară înclinare de cap spre' un grup de bărbați care stăteau în stingă pasarelei. Privește, și Interpolul, și F.B.I.-ul și Narcotic Bureau !...

— Imbecilii ! Și-or fi închipuind că îl cărăm pe Vin-cenzo în valiză !

Se urcară în avion și își ocupară locurile.

*

* *

Inspectorul-șef Schiarelli urmări îndelung cu privirile avionul care își luă zborul spre Tunis. Cu gesturi molcome, își scutură de scrum pipa. O umplu din nou cu tutun și o aprinde. Pufăi de cîteva ori, înconjurîndu-se de un norișor de fum, pe care briza îl risipi repede. Se uită pe sub sprîncenele-i stufoase la inspectorul Graves din Narcotic Bureau.

— Ce priviri ironice și pline de desconsiderare ne-au aruncat concetățenii dumitale Mr. Graves, zise el. Plecarea lor dovedește că lovitura le-a reușit.

Inspectorul Graves își adinei mîinile în buzunarele hainei de lustrin boțite și deformate. Să tot fi avut patruzeci de ani. Părul jumătate albit, obrajii brăzdați de cute adinei, corpul masiv, ușor încovoiat, îl făceau să pară cu zece ani mai vîrstnic.

— Sînt formidabili indivizii ăștia, spuse el cu ciudă. Ne-au luat prin surprindere, Ce-o fi zicînd bietul scriitor ?

— Cui i-ar fi trecut prin cap că vor devansa cu o zi răpirea ? Schimbarea aceasta a fost hotărîită probabil în ultimul moment. Mă simt vinovat față de acest om.

— Nu trebuie să ne facem prea multe griji, zise Schiarelli. Ați văzut ce bine s-a descurcat în Sicilia. Regret doar că nu i-am dat cifrul și nu am stabilit mijloacele de contactare cu oamenii din Narcotic Bureau. Va trebui Mr. Graves, să te ocupi personal de această problemă.

— Nici vorbă. Chiar în noaptea asta plec la New York.

Inspectorul Will Parker din F.B.I. își șterse cu batista ochelarii cenușii pe care-i purta și noaptea. Pe cît de șleampăt era inspectorul Graves, pe atît de pus la punct arăta Parker.

— În ceea ce mă privește, împărtășesc părerea lui Mr. Schiarelli. Sînt convins că Mr. Paltin va lua legătura cu Narcotic Bureau deindată ce va intra în posesia unor informații utile, așa cum a procedat de altfel și cu poliția de aici.

— Totuși nu e prea ușor să te avînți în bîrlogul lupilor fără să ai nici o experiență, spuse Cessi. Hm.! Știți ce facem noi acum ? Vrem să scoatem castanele din foc cu mina altuia.

Cei patru bărbați se îndreptară spre limuzina *Alfa Romeo* care-i aștepta la marginea pistei betonate.

Un agent stătea lîngă șofer și asculta ultimele comunicări prin telefonul de la bord.

— Ce mai e nou, Ranucio ? întrebă Giorgio Schiarelli, după ce își mută pipa în colțul gurii.

— La barajul de la Merzomonreâle a fost prins un contrabandist de țigări.

Barajul de la Resuttona semnalează capturarea unui dezertor, încolo, nimic nou, răspunse agentul.

— Sînt ingenioși concetățenii mei, rosti cu ușoară ironie inspectorul

Graves. Îți scapă printre degete ca argintul viu.

— Nici pe departe, ripostă Schiarelli. Aici e mîna Mafiei noastre.

*

* *

Mircea Paltin era uluit de precizia cu care se desfășurase răpirea sa. Mașina poliției ieșise din Palermo prin Corso Calatafini și după ce urcase panta domoală spre Monreale, pornise cu mare viteză spre Partinico, Falșii carabinieri nu scoteau nici un cuvînt, Aplecat asupra volanului,

șoferul conducea mașina într-o alură infernală. Tipul din dreapta lui Mircea se uita din când în când pe fereastra din spate, spre a se asigura că nu sînt urmăriți. Aparatul de recepție acordat pe lungimea de undă folosită de mașinile poliției le permitea să intercepteze toate ordinele transmise prin radio.

Înainte de a intra în Partinico, automobilul coti la dreapta, pe un drum șerpuit, de țară. După vreo doi kilometri de mers, intrară în curtea unei ferme, ocoliră o casă lungă cu etaj, cufundată în beznă, apoi pătrunseră într-o magazie ale cărei uși se închiseră în urma lor.

Lui Mircea începuse să-i placă această spectaculoasă goană nocturnă.

În fundul magaziei se aprinseră luminile de bord ale unui alt automobil.

Mircea se pomeni predat unor indivizi îmbrăcați în haine de țară. Șapcă, veston negru, pantaloni bufanți, cizme scurte cu carîmbi moi. Fu dezbrăcat de uniformă și i se înapoiară hainele. Se schimbă în cîteva minute, apoi luă loc în *Fiat*, alături de șofer. Alți doi tipi se instalară pe bancheta din spate.

Mașina ieși din magazie, traversă cu luminile stinse curtea fermei, apoi se angaja pe drumul șerpuit, îndrep-tîndu-se spre nord.

În ciuda aspectului său ponosit, Fiat-ul se comporta foarte bine. Unul din însoțitorii lui Mircea îl împodobi cu o mustață falsă și îi trase pe cap o șapcă țărănească.

Cînd să traverseze calea ferată care lega Balerno de Castellamare, se încrucișară cu o mașină cu carabinieri, care le făcură semn să oprească.

Un carabinier tînăr, înarmat cu o lanternă puternică, deschise portiera din față a Fiat-ului și" după ce lumină chipurile ocupanților întrebă cu asprime : - — Unde mergeți ?

— La Castellamare, spuse conducătorul Fiui-ului. Avem un proces mîne dimineață.

— N-ați întîlnit o mașină cu carabinieri ?

— Nu. -N-am întîlnit, răspunse placid conducătorul. Bine. Puteți pleca. Mircea fu ispitit să ceară ajutorul carabinierilor, dar se abținu. Aventura începuse să-l captiveze. La urma urmei, de ce nu s-ar descurca și fără sprijinul lui Narcotic Bureau.

Fiat-ul demară domol. Pînă în golful Castellamare nu mai întîmpinără nici o dificultate, Opriri la o cotitură. Oamenii de pe bancheta din spate coborîră, poftindu-l și pe Mircea să-i urmeze. Fiat-ul se puse în mișcare și dispăru după un desiş de arbuști.

Bezna era adîncă.

Organizatorii evadării aleseseră o noapte fără lună. * Valurile mării se auzeau izbîndu-se de picioarele falezei.

Conduc de însoțitorii săi, Mircea porni pe o cărare străbătută de arbuști sălbatici. Drumul, la început neted, prinse să coboare și să urce printre stînei. Înaintea lor se deschise deodată o rîpă adîncă.

Unul din oameni îl luă de mîna și-i șopti ;

— Fiți atent și țineți-vă bine de mine,

Mircea simți ridicîndu-se din hău o răceală umedă și miros de alge. Pășea cu teamă pe cărarea strîmtă mărginită de o parte de peretele cenușiu al stîncilor și de alta de bezna prăpastiei.

Fîșîitul valurilor se auzea tot mai deslușit. . Ambianța aceasta misterioasă îi trezi gînduri macabre. Culmea ar fi să facă un pas greșit și să-și încheie misiunea în chip stupid, zdrobindu-se de colțurile stîncilor.

Răsufală ușurat cînd ajunse la poalele falezei. Într-un intrînd al țărmlui, îi aștepta o șalupă pescărească. Doi oameni se aflau la bord.

Mircea schimbă a patra oară călăuzele.

Șalupa se îndepărtă de țărml. Motorul puternic, cu duduital său lin, apele negre ca păcura, ce alunecau de-a lungul flancurilor vasului, amintiră lui Mircea o altă călătorie cu șalupa, după primul său contact cu Mafia... Feericul spectacol nocturn al vulcanului Strombol ichio, coastele pitorești ale insulelor Lipari... îi revedea pe unchiul Gino, pe Ugo, pe Micheiotto... Ciudat

! Toți trei muriseră în împrejurări tragice. Unchiul Gino sfîrșise mutilat, într- un spital din Palermo ; Ugo pierise sub ochii iui, sau mai precis în locul lui, carbonizat sub sfîrîmăturile unui automobil ; Michelotto își dăduse ultimul suflu, strivit de șenilele unui tractor...

O bătaie ușoară pe umăr îi întrerupse firul gîndurilor.

Pescarul îi arată cu mîna silueta neagră a unui vapor, care se profila pe orizontul ușor luminat de stele...

*

* *

Don Caio Castiglione stătea pe marginea bazinului și se uita absent la delfinul care se zbenguia în undele limpezi, luminate de proiectoarele subacvatice. Ținea în brațele-i scurte o minge mare, roșie. Delfinul îi dădea tîrcoaie, așteptînd să i se arunce mîngea.

În fiecare seară, Don Calo se destindea, jucîndu-se cu delfinul. Îl botezase Bimbo. Bimbo era singura ființă de care se atașase vreodată Don Calo. Pentru delfin se aduceau zilnic cisterne cu apă proaspătă de mare. Un medic veterinar îi veghea sănătatea, iar un antrenor îl dresa învățîndu-l cele mai burlești jocuri, menite să descrețească fruntea — îndeobște înourată de griji — a lui Don Calo.

În seara aceasta nici zburdalnicul Bimbo nu reușea să-l distreze. Don Calo era atît de preocupat, încît, uitase să-i mai arunce mîngea. Delfinul reuși totuși să-l trezească din îngîndurare, făcînd un salt prodigios și atin-gîndu-i cu botul genunchiul. Don Calo tresări, fața i se luminează de un zîmbet, apoi aruncă mîngea, cu care Bimbo porni să se joace plin de voie bună.

Cosa Nostra americană manifesta de la o vreme veleități de supremație asupra Mafiei siciliene și asta îl supăra foarte pe Don Calo Castiglione. Atitudinea celor doi emisari de la New-York fusese de-a dreptul insolentă. Marele Boss de dincolo de ocean știa că Don Calo avea nevoie de ajutorul său în lupta pe care o ducea cu organizația lui Don Cirro. Luptele acestea trebuiau să înceteze, își zicea Don Calo. Frămîntările din sînul Mafiei făceau jocul dușmanilor ei. Autoritățile italiene luaseră ofensiva. Un mare număr de mafioți — cu situații mărunte în organizație — fuseseră arestați. Din fericire știau prea puține lucruri. *Piese de 90* — căpeteniile Mafiei — erau atît de bine ferite de orice contact cu marea masă a mafioților de rînd, încît nu puteau fi compromise de declarațiile celor puși sub anchetă. Starea aceasta de lucruri nu avea să dureze la infinit. Arestarea lui Vincenzo Genovese constituise un serios prilej de alarmă. Pentru întîia oară fusese arestat un personaj de prim plan. Declarațiile lui ar fi putut compromite oameni foarte suspuși.

Cosa Nostra trimisese agenți spre a-i obliga "pe Don Calo să organizeze cît mai grabnic evadarea lui Genovese. Dar Don Calo nu avea de gînd să țină seama nici de povețele și nici de presiunile americanilor. Nu trecuse la fapte decît atunci cînd socotise condițiile coapte pentru o reușită sigură a evadării. Jumătățile de măsură îi repugnavă.

Valetul apără cu un telefon pe brațe.

— Palermo la aparat, Don Calo ! spuse el. Don Calo luă receptorul și îl duse la ureche.

— Coletul a fost expedit în auzi el la celălalt, capăt al firului, un glas înfundat, pe care nici un test nu l-ar fi putut identifica.

Don Calo zîmbi și lăsă receptorul în furcă.

Bimbo se zbenguia în bazin, aruncînd snopi strălucitori de apă. Mîngea repezită de botul lui alb, lucios sălta jucăuș deasupra undelor...

P A R T E A A D O U A

CENUȘA ȘI ORHIDEE LA NEW YORK

UMBRA prelungită înaripată a avionului *Super Jet Sunderlaad-Beauclair* luneca fulgerător pe învelișul oceanului incendiat parcă de ploaia toridă a razelor solare...

Pe cerul orbitor de alb nu se zărea urmă de nor. Un transatlantic care despica anevoie valurile oceanului, defila pe sub pîntecele argintiu al avionului, ce săgeta văzduhul.

Mircea Paltin privea prin lentilele fumurii ale ochelarilor de soare vastul perimetru al orizontului marin.

În avion domnea o răcoare plăcută, care îndemna la somn și visare. Pasagerii sorbeau alene băuturi de la gheață, frunzăreau reviste bogat ilustrate, ori contemplau magnificul peisaj oceanic.

Stewardesele suple și grațioase circulau pe culoarul dintre banchete, împărțind gustări copioase și zîmbete.

Mircea se uită cu coada ochiului la cei doi însoțitori ai săi care păreau să dormiteze. Unul din ei avea mutra unui impasibil om de afaceri. Purta haine închise la culoare și cravată sobră ca agenții de Bursă din Londra. Celălalt avea înfățișarea tipică a actorului idolatrizat de femei. Tânăr, frumos, de o virilitate plină de promisiuni, elegant și mai ales blazat. Cine ar fi bănuie că acești doi inși erau în realitate gansteri și că sub piepții bombați ai hainelor purtau pistoale automate ? Trecuse epoca gangsterilor cu nas strivit, de boxer, și cu tors de urangutan. Mircea se știa bine păzit.

— New York !

În avion se produse oarecare rumoare.

Mircea se uită pe fereastră. Departe, la orizont, se conturau țarmurile

Brooklinului și ale lui Staaten Island. În mijlocul golfului Upper New York apăru statuia albă a Libertății, iar ceva mai departe și șirul spre cer zgîrie- norii Manhattanului.

Mircea zîmbi. Nu și-ar fi închipuit vreodată că va pași pe pămîntul Statelor Unite, împrumutînd identitatea unui gangster american ~de origine italiană. Pașaportul din buzunar îl desemna sub numele unui oarecare Charlie Accardo, cu domiciliul în Queens, New York City.

Accentul lui american nu era impecabil, dar aceasta se putea atribui originii italiene. Nici Vincenzo Genovese, personajul căruia avea să-i dea viață, nu scăpase de un ușor accent sicilian. Această împrejurare îl servea de minune pe Mircea, care deși vorbea corect englezește, nu avusese de unde să dobîndească acea patină caracteristică vorbirii locuitorilor New York-ului. La Palermo ascultase de nenumărate ori o bandă de magnetofon, care reproducea un interogatoriu luat adevăratului Vincenzo Genovese de către procurorul Statului New York. Se străduise să-și însușească nu numai felul de a vorbi al lui Genovese, dar și inflexiunile sale vocale.

Schiarelli și comisarul Cessi îl asiguraseră că izbutise acest tur de forță. Mircea se întrebă dacă va reuși să treacă de bariera poliției aeroportului

Era evident că nu se putea aștepta la menajamente din partea autorităților americane. Și Schiarelli îl prevenise că numai două sau trei persoane din

F.B.I. și din Narcotic Bureau aveau să-i cunoască adevărata identitate. Dacă secretul acesta ar fi fost împărtășit mai multor polițiști, n-ar fi fost exclusă o indiscreție care să-i pună viața în primejdie. Schiarelli avea serioase îndoieli în ceea ce privește probitatea unora din agenții poliției din New York.

La 16 și 30 de minute, avionul ateriza pe aeroportul Kennedy, după patru ore și jumătate de zbor. Cînd vaporul pe care se imbarcase în largul golfului Castellamare îl debarcase la Barcelona, tipul cu mutră de agent de bursă și cel cu înfățișare de actor 51 și așteptau pe chei. Locurile în avion fuseseră cumpărate din ajun; Evadarea se desfășurase după toate regulile artei. La Barcelona autoritățile nu-i puseseră bețe în roate. Pașaportul care i se încredințase pe vapor părea absolut autentic.

Agenții vamali de pe Kennedy Airport îi cercetară fugitiv valizele. După o examinare tot atît de sumară a actelor, fu lăsat să treacă.

În fața aeroportului îi aștepta un Cadillac imens, negru. Pe bancheta din urmă stăteau Jack Bolence și Samy Barracuda.

La apariția lui Mircea, urmat de cei doi însoțitori, care nu-l părăsiseră din ochi de la Barcelona și pînă aici, Jack și Samy clipiră des. Se așteptaseră ca înfățișarea lui Vincenzo să fie schimbată, însă nici un caz nu-și închipuisem că transformarea va fi totală. Statura, culoarea părului, atitudinea aminteau vag pe Genovese. Asemănarea se oprea însă aici.

Mircea simți un fior de emoție ca pe vremuri, la facultate, în fața examinatorilor. Și acum avea să treacă un examen greu.

Se familiarizase cu chipurile lui Bolence și Barracuda datorită fotografiilor din dosarul lui Genovese. Le cunoștea ticurile, comportarea, legăturile,

interesele...

Întinse mîna și rosti printre dinți, așa cum îl auzise pe Genovese vorbind pe banda de magnetofon.

— Hello, Jack ! Hello, Barracuda ! Jack și Samy îi stinseră mîna.

Intră în mașină și se lasă să cadă între ei, pe bancheta din urmă.

Și pe șofer îl recunosc, dar nu spuse nici un cuvânt. Joe Davis fusese timp de trei ani șoferul lui Genovese.

Abia după ce *Cadillac-~~vl~~* se puse în mișcare, Mircea ridică plin de îndrăzneală geamul care despărțea compartimentul șoferului de locurile din spate.

— Joe știe cine sînt ? întrebă el fără a se adresa anume lui Jack sau lui Samy.

Bolence clipi des, apoi explodează :

— Formidabil ! FORMIDABIL !... Dacă nu ți-aș fi recunoscut glasul și gesturile, nici eu n-aș fi crezut că ești Vincenzo.

Și Samy se scarpină în chica-i alburie.

— într-adevăr, formidabil. Semeni atît de puțin cu Vincenzo, încît chiar dacă n-ai fi el, ai adormi toate bănuielile. Numai Vincenzo ar avea tupeul să-și schimbe radical înfățișarea și să ne întindă mîna, tutuindu-ne, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Firește, Joe nu știe că ești Genovese și nici nu trebuie să afle prea curînd acest lucru, zise Jack. Nu uita că ești încă pus sub urmărire de poliția federală.

— Atunci de ce m-ați adus ? întrebă Mircea sec. Voiati să mă verificați ? Jack rîse.

— Țîfnos ca întotdeauna. Ar trebui să-ți schimbi felul ăsta e a fi, dacă nu vrei să dai de bănuț că ești Vincenzo.

Mircea ripostă aspru.

— Dacă vă temeți că prezența mea la New York v-ar putea crea complicații, nu' trebuia să mă aduceți aici. Dacă m-ați fi întrebat aș fi preferat să mă stabilesc undeva în

Australia sau în America de Sud.

— Să fim serioși, Vincenzo, rosti Barracuda.

— Charlie ! îl corectă Mircea, ridicînd sentențios mîna.

— Charlie, dacă vrei tu, se supuse Barracuda. în orice caz, nu trebuie să uiți că plecarea ta intempestivă a lăsat multe lucruri nelămurite. N-ai achitat organizației rede-vențele pe ultimul trimestru, cifrate la douăsprezece milioane de dolari. N-ai justificat întrebuițarea celor șazeci de milioane de dolari ce ți s-au încredințat pentru modernizarea și mărirea rețelei de cazinouri din Florida și din Louisiana. N-ai plătit cotele curente pentru ultimele două transporturi de stupefiante. Deții în safeurile tale personale documente de un interes vital pentru existența organizației. Te-ai topit fără să le înapoiezi celor în drept. Registrele tale s-au spulberat. Cînd controlorii noștri s-au prezentat la sediul tău pentru verificare, n-au găsit decît dulapurile goale.

Mircea înregistra aceste acuzații fără să se cîntească, își stăpînea emoția cu deosebită artă. Se mira el însuși de cutezanța cu care-și interpreta rolul. Dumnezeu știe cum vă reuși să se descurce în acest viespar. Trebuia să joace tare.

Se întoarse spre Jack.

— Ascultă, Jack, mult are să mă mai plictisească peștișorul ăsta ?

Pe obrazul palid al lui Barracuda se așternură doua pete roșii.

— Ai grijă să nu te taie aripioarele peștișorului, Sînt foarte ascuțite.

Mircea își mută încet privirile asupra lui Barracuda.

— Mă uit la tine și văd că ești livid ca un cadavru. Mă întreb cum ai arăta dacă ai fi mort cu adevărat !

Sammy nu răspunse. Își rezervă riposta pentru altă dată.

— Unde mergem ? întrebă Mircea.

— La noua ta locuință, spuse Jack. Vila ta din Tuxedo Park este supravegheată de poliție.

— Oamenii mei pe unde mai sînt ?

— N-ai încredere în oamenii organizației ? întrebă Samy. Ai nevoie de gardă proprie ?

— Nu mă mai gîdila mult că încep să strănut și te fac să sari din mașină în plin mers, zise Mircea

Samy zîmbi ironic și întoarse privirile spre fereastră.

— Hai, pace, pace ! zise Jack ridicînd mîinile și plecînd ușor capul. Ți-am anunțat oamenii. Te așteaptă la noua ta locuință.

— Și mă rog, unde mi-ați fixat reședința ?

— O vilă în Elmsford. Tot confortul.

— Ah, aproape de Sing-Sing. Frumoasă perspectivă. N-ai tu timp să ajungi la Sing-Sing, zise Samy.

— Dacă ar fi după tine, m-ai expedia direct la cimitir, replică Mircea.

Cadillac-ul părăsise între timp Cross Island Park-way și se angajase pe podul Bronx Whitestone. De o parte și de alta se desfășurau apele albastre ale lui East River. O luă apoi pe Hulchinson River Park-way, traversă Bronxville, Scarsdaie și după zece minute de mers intră în Elmsford. Străbătu orașelul toropit de văpaia aprigă a soarelui și după ce ajunsese în suburbiile de nord, ieși pe un drumeag frumos pietruit, care ducea la porțile de fier ale unui parc. Cadillac-ul se avîntă pe o alee cotită, umbrită de copaci stufoși și opri în dreptul unei vile albe, cu coloane dorice.

— Frumos, dar cam izola. În același moment ușile de la intrare se deschiseră și un tânăr cu părul negru, netezit într-o freză fără cusur, coborî treptele de piatră și deschise portiera limuzinei.

Jack Bolence coborî cel dinții, urmat de Mircea și de Samy.

Urcară scările și pătrunseră în holul vilei. Înăuntru se aflau câțiva bărbați, de o eleganță oarecum țipătoare, cu mutre ciudate, care urmăreau o partidă de pocher disputată dîrz între patru inși. La apariția lui Mircea și a însoțitorilor săi, jucătorii întrerupseră partida și se ridicară în picioare.

Privirile lui Mircea se plimbară încet și stăruitor asupra fiecăruia în parte. Indivizii se uitau la el plini de curiozitate.

Sam urmărea cu atenție reacțiile de pe chipurile acestora.

Mircea nu recunoscuse pe nici unul din ei, deși la Palermo își întipărise bine chipurile tuturor gangsterilor din garda lui Genovese. Se întoarse spre Jack și spre Samy

— Nu cumva am greșit casa ? întrebă el cu ton ciudat.

— Greșit ? Ce te face să crezi ? întrebă Samy.

— Nu văd pe nici unul din oamenii mei.

— Charlie, hai să discutăm în camera de alături, spusă; Jack împăciuitor, spre a mai diminua tensiunea din atmosferă.

Urmat de Mircea și de Samy, intră într-o bibliotecă vastă, cu rafturi încărcate de cărți cu cotoare aurite, închise ușa.

— Charlie, să discutăm cu cărțile pe masă, zise el, așezîndu-se pe brațul unui fotoliu.

— De acord. Sînt prizonierul vostru ?

— Nu, zise Jack. Ai fost adus în America pentru a răspunde la o serie de întrebări.

— Refuz să discutăm condițiile de față. Samy zîmbi în colțul gurii.

— Crezi că ești în măsură să impui tu condițiile ?

— Ascultă, Barracuda ! Se pare că ai uitat cu cine stai de vorbă. Este pentru ultima oară că-ți mai permit să-mi vorbești pe tonul ăsta.

Îi întoarse spatele. Încrucișîndu-și mîinile la piept, se propti în fața lui Jack.

— Am impresia că ești singurul tip cu care mă mai pot înțelege. Vreau să am în preajmă oameni de-ai mei. Și în al doilea rînd să stau de vorbă cu marele boss.

— Crezi că marele boss are timp să stea de vorbă cu un... trădător ?

Mircea se răsuci fulgerător pe călcîie și îl izbi cu dosul palmei în plină față, răsturnîndu-l peste un fotoliu. Samy smulse brusc de sub haină un pistol pe care-l îndreptă spre Mircea.

Jack îi strigă autoritar :

— Samy, nu întinde coarda !

Barracuda zîmbi iarăși. Își recîștigase surprinzător de repede calmul. Vîrî pistolul în toc.

— Ai dreptate. Ar fi fost un sfîrșit prea ușor... Apropo, scumpete, se adresă el lui Mircea. Pînă cînd ți se va lămuri situația, Robert Landis va continua să se ocupe și de sectorul tău. Din ordinul marelui boss. Samy se ridică în picioare și își aranjă haina..

Se ridică și Jack.

— Charlie, într-o oră oamenii tăi vor fi aici. Samy, să mergem.

Rămas singur, Mircea își aprinse o țigară. Abia atunci observă că mîna care ținea chibritul îi tremura ușor. De emoție și în parte de enervare.

Înțelese că situația lui era mai grea decît își închipuise.

*
* *

Pedro Alamos, un tînăr portorică cu pielea măslinie și chip agreabil, care îndeplinea funcția de valet, îl conduse pe Mircea în camera de culcare. Ii pregătise baia și orînduise în odaia care servea drept garderoba cele patruzeci și șapte de-costume ale lui Genovese.

Mircea făcu un duș fierbinte care-l învioră și-i mai risipi gîndurile. Cînd ieși de sub duș, Pedro îi și puse pe umeri un halat alb, pufos.

— Vă bărbieresc, Sir ? întrebă portoricăul cu deferență.

Mircea își privi în oglindă barba care începuse să-i umbrească obrazii.

— Prefer să mă bărbieresc singur, spuse el.

— Cum doriți, Sir.

Zbîrnîitul mașinii electrice de ras întovărășea monoton tumultul gîndurilor lui Mircea, care adoptase o mască impasibilă, menită să-l plaseze în ochii lui Pedro pe un pedestal demn de renumele lui Genovese.

Tînărul acesta, care-i urmărea prevenitor fiecare mișcare, începuse să-l irite. Portoricăul era desigur un spion în slujba organizației. Ar fi pus rămășag că Samy i-l alesese.

Cînd se înapoie în dormitor. Mircea constată că Pedro îi și pregătise un costum de seară, negru cu spic auriu.

— M-am gîndit că poate doriți să ieșiți în seara aceasta, Sir.

Mircea se întinse pe pat.

— Am să mă odihnesc puțin. Dacă mă caută cineva, să mă anunți imediat.

Portoricăul se înclină.

— Prea bine, Sir.

Apoi ieși, închizînd ușa în urma sa.

Mircea se gîndi că era înțelept să continue a juca rolul lui Genovese, chiar și după ce rămînea singur. N-ar fi fost exclus ca fiecare mișcare a sa să fie urmărită de obiectivul unei camere de televiziune. Își puse mîinile sub cap și închise ochii, ca și cînd n-ar mai fi avut altă preocupare. În acest timp continua să eșafodeze un plan de bătaie, cu mai multe ipoteze, spre a nu fi surprins de evenimente. Ațipi însă pe nesimțite. Oboseala, grija, emoțiile avuseseră ultimul cuvînt...

Îl trezi din somn un ciocănit în ușă. Cînd deschise ochii, constată că începuse să se întunece. Copacii din fața ferestrei filtrau lumina asfințitului, cufundînd încăperea într-o ambianță verzuie ca un fund de mare. Într-o frîntură de secundă, Mircea își aminti că trebuia să reintra în pielea personajului său.

— Cine e ? strigă el, f ăcînd pe somnorosul.

Ușa se deschise, lăsînd să apară în cadrul ei capul lui Pedro,,

— Mr. Sid Capozzolo.

Mircea îi repetă mental numele. Capozzolo ! Făcea astfel să-i revină cu mai multă precizie în minte capul pătrat, părul tăiat, perie, pata mică neagră de lingă colțul. gurii, gîtul scurt, ochii și reți ai individului care îndeplinea rolul de locotenent al lui Genovese, împreună cu alți trei inși : Abe Macchia, Reggie Lascalzo și Jack Moran, pe care însuși Genovese îl lichidase în trenul de Palermo. Capozzolo însemna un nou examen. Un examen foarte greu, fiindcă de data aceasta avea de-a face cu un intim al lui Genovese. Cu unul dintre acei oameni care cunoșteau fiecare gest, fiecare inflexiune a vocii, fiecare ciudățenie a răposatului Vincenzo.

— Să intre, rosti Mircea, ridicîndu-se într-un cot. Pedro își trase capul după ușă așa cum un melc își trage capul în cochilie.

Mircea îi auzi glasul ciudat, rostind cu brutalitate tipic gangsterească :

— Poftește înăuntru, șefule. Mr. Accardo te așteaptă. Mircea zîmbi. Pedro uitase să mai facă pe valetul stilat.

Capozzolo intră în dormitor. Era mult mai voinic decît și—l închipuise

Mircea. Pedro închise ușa în urma lui. Capozzolo înainta doi pași, apoi se opri brusc. O expresie de profundă stupefacție i se întipărise pe față.

— Hello, Sid !

— Hello... boss ! exclamă nedumerit Capozzolo.

— Eh, ce te tot zgâiești la mine ? Nu 'mă mai recunoști ?

Capozzolo se legăna cînd pe un picior, cînd pe celălalt.

— Ce să zic, boss, dacă nu mi-ar fi spus Bolence..." Mircea sări din pat și trecu în fața oglinzii de la masa de toaletă. își plimbă mîna pe obraz.

— Cîteodată nici eu nu mă mai recunosc. Mare artist și doctorul Butler. Mi-a schimbat mutra atît de bine, încît aș putea să intru fără nici o grijă în mijlocul copoilor de la F.B.I. Ia spune, Sid, mai ești în stare să-mi prepari un *Clover Club* ca pe vremuri ?

— Yeah, boss ! exclamă Capozzolo, luminindu-și fața, cu un zîmbet.

— Pînă mă îmbrac, prepară-mi unul, porunci Mircea. Dulapul cu băuturi e acolo în colț.

Capozzolo se îndreptă spre dulap, îl deschise, apoi începu să mînuiască expert sticlele cu etichete colorate și paharele de cristal.

Mircea își lepădă halatul și începu să se îmbrace,

— Cum a fost cu Jack, boss ? întrebă Capozzolo,

— L-am lichidat, zise Mircea, încheindu-și nasturii de la cămașă.

— Nu m-am așteptat să trădeze, suspină Capozzolo, turnînd în pahare cîteva picături de angostura,

— Unde sînt- Abe și Reggie ? întrebă Mircea, Capozzolo își întrerupse pentru cîteva clipe operația.

Se uită bănuitor în jur.

—Pereții au uneori urechi, șopti el.

— De asta ți-e frică ? zise Mircea, Un moment.

Luă de pe noptieră un jurnal, pe care începu să-l răsfoiască plin de sîrguință.

— Acum poți să vorbești fără grijă, spuse el, conti-nuînd să agite ziarul. Zgomotul hîrtiei bruiază cele mai sensibile microfoane.

— Reggie a dispărut, zise Copozzolo. Iar Abe stă ascuns. După o pauză, gangsterul continuă. Nu-mi place să învinovățesc pe nimeni pe nedrept. Înainte de a dispărea, Reggie a avut o purtare ciudată. Abe se teme eă Reggie ar fi fugit cu toți banii.

Mircea își înnodă impasibil cravata.

— Va să zică, după ce-am plecat, toți oamenii mei au îuat-o razna. Șț ce v-a făcut să credeți că Reggie a șters-o cu banii ?

— După dispariția sa, Abe a găsit seifurile goale. Și Reggie după cum ai dispus chiar dumneata, nu avea voie să umble la seifuri decît în prezența lui Abe,

Capozzolo termină prepararea cockteiului. Oferi un pahar lui Mircea și își umplu și el unul. Ciocniră, apoi din cîteva înghițituri își golară paharele.

— încă unul, boss ? întrebă gangsterul,

— Ca de obicei, zise Mircea neutru.

— După dispariția lui Reggie a fost mare scandal, reluă Capozzolo. S-a zis că ar fi fugit cu banii la îndemnul dumatiale. Din porunca marelui boss, care o ordonat o anchetă, Barracuda a încercat să pună mîna pe Abe, 1-a acuzat chiar de complicitate cu Reggie. Abe se așteptase la asta, așa că s-a făcut nevăzut. Știa că nu e de glumit cu Samy.

— L-ara putea găsi la nevoie ? întrebă Mircea.

— Desigur. Un mic hotel din...

Mircea își duse mîna la buze, făcîndu-i semn să tacă. încetă să mai agite ziarul.

— Cîți oameni sînt cu tine, Sid ? întrebă el după ce goli al doilea pahar.

— Șase, boss. E tot ce-am mai putut aduna. După plecarea dumatiale...

— După „fuga mea" ai vrut să zici, Sid...

— Cum aș îndrăzni ?

— Ai gîndit-o. Nu-i așa ? în fine, să lăsăm astâ. în curînd voi pune ordine în toate treburile, zise Mircea' cu autoritate în glas.

îmbracă haina neagră, care părea turnată.

— întotdeauna ai fost elegant, boss. Un adevărat dandy, îl complimentă

Capozzolo.

Se lăsase noaptea, învăluind în beznă vila și parcul. Pe cerul negru se vălătuceau nori de furtună. Atmosfera era încărcată de electricitate.

în sufrageria decorată în stil georgian. Pedro servea cina.

Mircea invitase la masă și pe Capozzolo. Ceilalți oameni din gardă mîncau în sufrageria mică, de la subsol. Doi dintre ei făceau de pază la intrare.

Mircea și Capozzolo ajunseră la desert, cînd Jack Bolence își făcu apariția. Era îmbrăcat în negru și avea o expresie solemnă și întunecată de cioclu.

— Vreau să-ți vorbesc între patru ochi, Charlie, se adresă el lui Mircea. Disciplinat, Capozzolo se ridică de la masă.

— Mă duc în bibliotecă să fumez o țigară, spuse eh

— Pedro, cafele ! porunci Mircea. Ia loc, Jack. Un pahar cu vin ?

— Da. Mulțumesc. Goliră cîte un pahar.

— Am să-ți fac o comunicare importantă, Vincenzo, zise Jack după ce rămaseră singuri.

— Ai uitat că noul meu nume este Charlie ?

— N-am uitat. În casa asta, însă, putem discuta în siguranță. Eu am ales-o. Nu sînt ascunse microfoane.

— Aștept comunicarea, Jack.

Jack se uită instinctiv în jur, spre a se asigura că ușile sînt bine închise.

— Tribunalul organizației și-a încheiat acum o jumătate de oră dezbaterile.

— Aha!

— Ți s-au adus acuzații grave, Vincenzo.

— Știi despre ce e vorba, Jack. Samy mi le-a enumerat acum câteva ore, în mașină. Și care a fost concluzia ? Aii hotărît să mă execute ?

— Se poate să-mi pui asemenea întrebări ? Dacă ar fi hotărît să te execute, nu te-ar fi înștiințat de acest lucru. Cunoști uzanțele.

Mircea își dădu seama că se pripise...

— Prietenia noastră e mai presus de uzanțe, spuse el, încercînd să repare gafa.

— încrederea ta mă onorează. în *Cosa Nostra* însă, prietenii sînt oarecum îngădite, Vincenzo.

— Știu și asta, Jack, oftă Mircea. Ei, mai departe ?

— Tribunalul ți-a acordat un termen de șase zile, înlăuntrul căruia să te poți spăla de bănuielele ce planează asupra ta și a oamenilor tăi.

— Mai precis ?

— Să achiți organizației redevențele pe ultimul trimestru, să justifici modul în care ai folosit cele șaiszeci de milioane destinate cazinourilor din

Florida și Louisiana și să lămurești situația celor două transporturi de stupefiante care s-au volatilizat pur și simplu după ce au fost preluate de oamenii tăi.

— Va să zică, aici am ajuns. Să mi se pună la îndoială buna-credință. Tocmai mie, zise Mircea, afectînd un simțămînt de îndurerată jignire. M-aș fi așteptat la alt tratament.

— Dragul meu Vincenzo, nu trebuie să-ți faci sînge rău. Ai dușmani, dar și prieteni. Scottie, Antinous și, cu mine te-am susținut cu toată energia. Dave, Mark și Chuck au stat. în expectativă. Francesco, Gus, Samy și Hali ți-au cerut însă capul. Fiind puși în minoritate, au trebuit să cedeze.

Jack își umplu din nou paharul.

— Dacă s-ar afla că am rostit nume, mi-aș semna sentința la moarte. Față de tine, mi-am permis să vorbesc, fiindcă știu că n-ai să faci indiscreții.

— Noi sîntem mai mult decît prieteni, Jack, spuse Mircea, cu prefăcută căldură.

Jack savura vinul aromat.

— în timpul ședinței au avut loc scene nostime, Hali a contestat, de pidă, că tu și cu Genovese ați fi aceeași persoană. Samy avusese grijă să furnizeze fiecărui membru al consiliului de judecată cîte o fotografie cu noua ta înfățișare. Hali a mers pînă acolo încît a afumat că ai fi un agent al poliției.

Mircea pufni în rîs, ca după o glumă reușită :

— Eu, agent al poliției ! De mult n-am mai rîs cu atita poftă.

Și Jack făcu haz. Apoi reluă :

— Gus, care vede pretutindeni numai agenți provocatori, a și cerut să fii executat.

— Gus a fost întotdeauna un laș, se strîmbă Mircea dezgustat.

— Ca să le scot din cap ideile astea tîmpite, am cerut să fii confruntat cu doctorul Butler,

singurul în măsură să te identifice.

Mircea avu senzația că a intrat brusc sub un duș rece.

— Asta va lămuri definitiv situația, spuse el, zîmbind cu o profundă convingere.

încerca să se liniștească, spunîndu-și că inspectorul-șef Schiarelli întrevăzuse totuși posibilitatea arestării preventive a doctorului Butler, spre a evita o confruntare a acestuia cu Mircea. Dar dacă această arestare ar fi împiedicată din diferite motive ? Activitatea profesională a doctorului Butler nu se desfășura la „lumina zilei”. Cabinetul său medical nu era decît o firmă menită să înșele aparențele. Afară de aceasta, paza îi era asigurată de aceeași gangsteri pe care-i servea cu atîta competență, ' i schimbul unor onorarii — ce-i drept — fabuloase. Mircea nu-și făcea iluzii aspra consecințelor pe care le-ar uferit în urma unei eventuale confruntări cu Butler,

— în ceea ce mă privește, spuse Jack, sînt sigur că îți vei clarifica situația într-un timp foarte scurt. Mai scurt chiar decît termenul care ți s-a acordat.

Cheia enigmei este Reggie Lascalzo. La el sînt banii. Nu-ți rămîne decît să ajungi la Reggie. Dacă ai nevoie de ajutor, poți apela oricînd la mine.

— Să sperăm că n-o să fie cazul, spuse Mircea. Cer un singur lucru. Să nu mi se pună bețe în roate. Înțelegi ce vreau să spun ?

— în privința asta, să fii liniștit. E o chestiune de care mă voi ocupa personal.

Apoi Jack plecă.

*

* *

În fața paharului plin, Mircea rămase multă vreme gîn-ditor. Nu-și îngăduia să treacă la acțiune înainte de a cîn-tări temeinic toate posibilitățile care se ofereau pentru soluționarea acestei afaceri. Un pas greșit putea să-l coste viața... Hm ! Ciudat. Acum cuvintele acestea aveau pentru el o altă rezonanță. În Sicilia primejdia de a i se descoperi impostura îl ținuse într-o stare de spaimă și de tensiune continuă, asemănătoare unui coșmar. Acum privea lucrurile cu mai mult calm, era mai lucid. S-ar fi zis că se familia-, rizase cu primejdia. Și culmea era că situația în care se găsea momentan era mai grea, mai complicată. Identitatea lui de împrumut crea serioase îndoieli. Pe de altă parte trebuia să facă față unei crize căreia poate nici adevăratul Vincenzo Genovese nu i-ar fi găsit dezlegarea,

Cînd Pedro apăru cu o pomieră cu fructe, Mircea îl trimise după Capozzolo. Gangsterul apăru plin de curiozitate. Bănuia că se pregăteau lucruri mari. Mîntea nu-l prea ajuta. Simțea însă instinctiv că și ființa sa era primejduită. Suprimarea șefului atrage îndeobște și "exterminarea oamenilor săi de încredere. Nu sînt exceptați decît acei care au înțelepciunea să treacă din timp în tabăra învingătorului. Capozzolo era perplex. Stăpînul său, Vin-cenzo Genovese, devenise mai nehotărît, mai timorat de cînd își modificase înfățișarea. S-ar fi zis că doctorul care-i schimbase chipul îi schimbase și firea. Îndoieli ciu-' date prindeau parcă să-i încolțească în suflet.

Glasul aspru al lui Mircea, care-l expediase între timp pe Pedro din sufragerie, îl trezi din laboriosu-i proces de gîndire.

— Sid, pot să-l văd chiar în noaptea asta pe Abe ?

— Da, boss.

— Lascalzo știe că am sosit la New York ?

— Nu, boss.

— Perfect. Pregătește o mașină. Plecăm imediat la drum.

Lui Capozzolo îi plăcu tonul de comandă al șefului. Începea să aibă iarăși încredere în el.

— Luăm și oameni din gardă, boss ?

— Nu. Plecăm numai noi doi.

Mircea prefera să-nu fie urmărit de prea multe perechi de ochi în această expediție.

Executant destoinic, Capozzolo îndeplini porunca șefului în mai puțin de cinci minute.

Cînd Mircea străbătu holul îndreptîndu-se spre ieșire, indivizii care-și reluaseră partida de pocher intreruseră jocul și se uitară întrebători la unul dintre chibiți, care părea să fie șeful lor. Acesta le făcu din ochi semn să-și continue partida. Promise desigur dispoziții din partea lui Jack să se mărginească a asigura paza lui Charlie Accardo, fără a-i stînji mișcările. Mircea se întrebă dacă oamenii aceștia erau informați că sub înfățișarea lui Accardo se ascundea Vincenzo

Genovese.

În fața vilei îl aștepta un *Lincoln Continental* negru.

— Treci la volan, Sid, porunci Mircea. Capozzolo se execută prompt.

Mircea se așează tot pe bancheta din față.

Se înapoiară la New York pe același drum pe care Mircea sosise de la aeroportul Kennedy, cu singura deosebire că după ce traversară Podul Bronx

Whitestone, o luară la dreapta, pe Whitestone Park-way, pătrunzînd în inima cartierului Flushing din Queens. Cotiră la stînga pe Laurence Street, apoi *Lincoln-vl* se angaja printr-un labirint de străduțe cu case jupuite de intemperii și locuri virane înconjurate de garduri cîrpite cu afișe.

Ajunseră în fața unui hotel cu cinci etaje, pe a cărui fațadă cenușie șerpuia dizgrațios o scară metalică de incendiu.

— Am ajuns, boss.

— Haidem, zise Mircea, coborînd din mașină.

Coborî și Capozzolo, Aruncă o privire bănuitoare în direcția din care sosiseră.

— Mă întreb dacă n-am fost urmăriți, boss.

— Nu importă, replică Mircea. Abe n-are să mai ră-mîină în maghernița asta. Ia-o înainte.

În jurul mașinii se și adunaseră cîțiva copilandri care se uitau uimiți la alăturile strălucitoare, la tabloul de bord, la farurile multiple...

Capozzolo îl călăuzi pe Mircea printr-un hol întunecos, luminat doar de becul chior aninat deasupra biroului de informații.

— Puteți folosi ascensorul, Mister, vorbi cu glas cavernos un „boy” cocoșat, care țîșni din umbra unei nișe.

Ascensorul, o colivie ruginită care scîrțîia din toate încheieturile, îi urcă pînă la etajul al cincilea. Ieșiră într-un culoar strîmt, luminat tot atît de zgîrcit ca și holul. De o parte și de alta stăteau aliniat uși întunecate, cu vopseaua scorjîtă. Clănțănind, ascensorul o porni în jos.

Capozzolo se îndreptă spre capătul culoarului. Se opri în dreptul unei uși și ciocăni într-un anumit fel. Două bătai scurte, una lungă, alte două scurte. Se auzi un scîrțîit de somiera, niște pași țîrșîți și o cheie răsucită în broască. Ușa se deschise puțin, cu precauție.

— Eu sînt, Abe, eu, Sid ! rosti Copozzolo cu glas scăzut, scăzut.

Capozzolo împinse ușa.

Mircea îl văzu pe Abe Macchia, care-i aștepta țintin-du-i cu un pistol. Îl recunoscuse ceva mai greu după fotografia din dosar, fiindcă Abe lăsase să-i crească barba în neorînduială. Înapoia lui se zărea interiorul unei camere - mizere de hotel, cu mobilier de duzină și cu o chiuvetă murdară. Pe pat și pe podea zăceau vrafuri de ziare desfăcute și reviste ilustrate. Pe masa din mijloc zăceau în dezordine sticle de băuturi, cu forme variate, mai toate goale.

Privirile lui Macchia se opriră mînioase asupra lui Mircea.

— Cine e ? bolborosi el. Nu ți-am spus să nu aduci pe nimeni cu tine, Sid

? Ai merita să-ți zbor creierii.

— Sînt Vincenzo, zise Mircea făcînd un pas înainte, Vincenzo Genovese. Nu-ți mai recunoști șeful ?

Stupoarea așternută pe chipul lui Abe era tragicomică. Tragică fiindcă neîncrederea se împletea cu o nuanță de nădejde, ce dădea obrazului său o expresie de suferință care inspira milă. Comică prin patetismul ridicol al ochilor rotunjiți ca două farfurioare minuscule.

Abe așteptase înapoierea lui Genovese, așa cum un condamnat la moarte așteaptă grațierea. Avea o încredere alît de oarbă în șeful său, încît la un ordin al acestuia ar fi fost în stare să înfrunte lumea întreagă. Știa că Genovese își schimbase înfățișarea și că „plecase” oarecum precipitat în Europa. Multă vreme nu se putuse obișnui cu gîndul că șeful îl părăsise, lăsîndu-l pradă unei. Mafii care devenise peste noapte vrăjmașa lui de moarte. Se uita la Mircea, străduindu-se să recunoască dincolo de chipul necunoscut ființa stăpînului idolatrizat.

Creierul lui Mircea lucra febril. Căuta un semn de recunoaștere, care să înlătore neîncrederea lui Abe. Îi vorbi, silindu-se să imite cît mai exact vocea lui Genovese.

— Ai făcut bine că ți-ai lăsat barbă. Bagă însă de seamă să nu-ți iriți fața ca data trecută, crînd le-ai îmbolnăvit de eczemă purulentă.

Își amintise că în fișa lui Abe Macchia găsise date re-i feritoare la o eczemă gravă, căpătată

cu doi ani înainte.

Obrazul lui Abe se crispa, apoi treptat se destinse într-un zîmbet.

— E adevărat că mă cam mânîncă fața... înghiți în sec, apoi lăsa pistolul în jos. Pofțiți.

Mircea și Capozzolo intrară în cameră. Abe închise ușa - apoi scrută îndelung chipul lui Mircea.

— Te-ai schimbat atît de mult, boss !... Mircea zîmbi.

— Poate că ai dreptate. Schimbarea asta mi-a adus foloase, dar și neajunsuri.

Abe se uită întrebător la Capozzolo.

Acesta înclină din cap, spre a-i risipi ultimele îndoieli.

— Da, da, el e ! zise Capozzolo.

— Ascultă, Abe, spuse Mircea. Vreau să-mi regroupez oamenii. Sper că mai ești în stare să-ți reiei vechile atribuții !

întrebarea era pusă sub o formă care dicta un răspuns afirmativ. Abe rîse.

— încep să te recunosc, boss.

— Era și timpul. Registrele sînt la tine ?

— Nu, boss. Le-am pus la loc sigur.

— Foarte bine. îmbracă-te și haidem.

— Nu știu dacă e prudent, șovăi Abe.

— Lasă ! Fă ce-ți spun eu. Și cît mai repede, Capozzolo, ajută-l să-și strîngă bagajele ! Eu vă aștept în mașină.

Scoase din tabacheră o țigară, pe care Capozzolo se grăbi să i-o aprindă. Părăsi apoi încăperea, într-o stare de excitare nervoasă lesne de înțeles. Dacă reușea să pună mîna pe registrele duble, apărute cu atîta-strășnicie de Abe, repurta un mare succes. Fiscul abia aștepta să aibă dovada operațiilor financiare frauduloase ale lui Genovese și ale complicilor săi din *Cosa Nostra*. Nu ceruse preci-ziuni asupra locului unde erau ascunse registrele, fiindcă nu voia să dea de bănuît lui Macchia și lui Capozzolo. Toate la timpul lor.

Coborî în stradă și se urcă în mașină. Trebuia să lucreze cu multă prudență. Să lase să se înțeleagă că știe anumite lucruri, de care în realitate habar nu avea.

Macchia și Capozzolo coborîră peste vreo zece minute. Capozzolo trecu la volan. Macchia se așeză, pe banchetă din spate.

Lincolnul demară.

— Încotro, boss ? întrebă Capozzolo.

— La un bar. Să stăm de vorbă în liniște. în mașina asta ar putea fi vreun microfon.

Abe se uită aproape fără voie prin geamul din spate, în timpul autosechestrării sale, instinctul de conservare i se ascuțise la maximum.

— Nu cred că sîntem urmăriți, spuse el.

Capozzolo ocoli" pe mai multe străzi. Opri în dreptul unui bar de cartier. Localul era aproape gol. Se instalară la o masă, într-unui din compartimentele laterale. Lui Abe îi era foame. Comandară cîrnați *hamburgers* și bere. Capozzolo ceru un pahar cu lapte bătut, iar Mircea un *dai-quiri*.

— Abe, spune-mi tot ce știi despre Reggie, zise el.

— Nu știu prea multe, boss, răspuse Abe, după ce sorbi jumătate din halbă. Dispozițiile dumatiale au fost limpezi. Reggie și cu mine trebuia să predăm banii și dividendele lui Fernando Montes, care urma să le treacă în

Europa, folosindu-se de valiza sa diplomatică. Operația trebuia executată — dacă-ți mai amintești — în ziua de 3 august. Pe Reggie l-am văzut ultima oară în dimineața zilei de 2 august. Era foarte nervos. Se temea să nu fim urmăriți de oamenii organizației. în ziua de 3 l-am așteptat zadarnic la întîlnire. îngrijorat, l-am chemat la telefon pe Montes, rugîndu-l să-și amîne plecarea cu douăzeci și patru de ore, apoi m-am dus la teaur. M-am gîndit că poate Reggie mă aștepta acolo. îți închipui surpriza mea, cînd am găsit seifurile goale. Un funcționar de birou mi-a spus că Reggie. însoțit de doi inși, ridicase toate valorile cu cîteva ore mai înainte. Mi-am dat imediat seama că s-a întîmplat ceva grav. însoțitorii lui Reggie nu puteau fi decît agenți ai poliției sau oameni ai organizației. Am alergat atunci la vilă, să pun registrele în siguranță. Le-am scos din seif și le-am depus în păstrare la biroul de bagaje al gării Pennsylvania. Și bine am făcut că m-am

grăbit. Chiar din ziua următoare, am observat că sînt urmărit. Nu mai aveam încredere în nimeni. După... plecarea duminică în Europa, grupul nostru s-a dus de rîpă. Intrase panica în noi. În mai puțin de patruzeci și opt de ore, s-au risipit cu toții. Le era frică de represaliile organizației. Și mie mi-a fost frică.

Mă gîndeam să fug în Sicilia. Știam însă că toate căile de ieșire din Statele Unite sînt supravegheate. Așa că m-am ascuns, așteptînd să se mai limpezească apele...

Mircea socotea că raționamentul lui Abe era greșit. Keggie nu fusese ridicat de poliție. În dosarul lui Geno-veșe, la fișa lui Reggie Lascalzo se menționa pur și simplu că în jurul datei de 6 august, acesta dispăruse din New York. Nu puteau fi oamenii Mafiei pentru că în cazul acesta tribunalul organizației nu i-ar fi cerut presupusului Genovese să restituie banii. Nu rămînea decît următoarea alternativă. Primo ! Reggie se prezentase la Bancă cu doi din oamenii săi, luase banii și fugise. Secundo ! Reggie fusese răpit de oamenii unei bande adverse, silit să ridice banii și apoi eventual suprimat. În primul rînd se impunea să dea de urma lui Reggie.

— Trebuie să mergem la Reggie acasă, spuse Mircea; Este imposibil să nu găsim vreun indiciu care să nu ne pună pe urmele lui.

Mircea achită consumația, apoi pleacă cu mașina spre Crescent Avenue, o stradă dintr-un cartier de vile, situată în apropiere de Forest Park.

*

* *

Doctorul Eduard Butler se urcă în *Super Jet*-ul companiei aeriene Sunderland, care avea să-l ducă de la San Francisco la New York. Era oarecum intrigat. În cursul aceleiași dimineți primise un apel telefonic din partea lui Jack Bolence, care-l convocase urgent la New York. Doctorul Butler era deprins cu astfel de chemări urgente. Clientela lui alcătuită aproape în exclusivitate din gangsteri, foarte iuți în minuirea cuțitului și a pistolului, îl chema îndeobște la orele cele mai nepotrivite. La San Francisco făcuse o operație estetică facială unui falsificator de bancnote care — asemenea lui Vincenzo Genovese — găsise necesar să-și schimbe nu numai identitatea, dar și înfățișarea, spre a evita o iminentă cădere în plasa poliției federale. Falsificatorul îl plătise împărătește. Dar și operația chirurgicală fusese deosebit de grea și de obositoare. Doctorul Butler, care-și propusese cîteva ore de odihnă într-un hotel liniștit și confortabil de pe California Street, se vedea obligat să plece la drum în toiul nopții.

Pe vremuri, aceste deplasări intempestive nu-l supărau. Era mai tînăr și mai rezistent. Acum însă vîrsta începuse să-l apese. Afară de aceasta își crease o bază materială solidă care să-i asigure o bătrînețe mai mult decît confortabilă. Se gîndea să se retragă la Miami sau în insulele Bermude. Și acolo să uite și de medicină și de pacienți.

Doctorul Butler era iritat și oarecum neliniștit. Încearca o stare de agitație pe care nu și-o putea explica.

Se instala cît mai comod în fotoliul său și după ce își aprinse pipa, deschise revista *Detective Stories* pe care o citea în fiecare seară înainte de culcare. De data aceasta însă somnul întîrzia să vină. Avionul decola. Curînd după miezul nopții trebuia să aterizeze la New York pe aeroportul La Guardia.

Lectura revistei, îndeobște atît de pasionantă, nu-i trezi de data aceasta interesul. Închise plictisit revista și o vîrî în servietă. Puse în funcție aparatul de televiziune individual, își atașă minuscula cască la ureche și încercă să urmărească un spectacol de varietăți pe ecranul din fața scaunului său. Sună, Apăru un steward.

— Domnul dorește ?

— O cafea. Filtru.

După cîteva minute i se servi cafeaua comandată. Doctorul Butler începu s-o soarbă.

Deodată capul i se lăsă în jos. Bărbia i se înfipse în piept .

*

* *

Capozzolo opri mașina la trotuar.

Vila lui Reggie Lascalzo se zărea printr-o perdea de plopi pitici. Ferestrele erau cufundate în întuneric,

— Pare pustie, zise Mircea.

— Cred că ar fi bine să ne strecurăm cât mai neobservați, zise Abe. S-ar putea ca vila să fie supravegheată*

— De cine ? șopti Capozzolo.

— Nu mai pune întrebări timpite, băiatule, îl rezezi Abe. Capozzolo scoase o lanternă dintr-un buzunar al portierei.

— Dă-mi un pistol cu surdină, zise Abe. S-ar putea să am nevoie.

Din seiful de la bord, Capozzolo trase două pistoale <u surdină. Unul pentru Abe, celălalt pentru Mircea. El purta în hamul de sub brațul stîng un *Browning* automat cu nouă focuri, de care nu se despărțea niciodată. Le furniza și cîte o pereche de mănuși.

Mircea luă pistolul și cu cel mai firesc aer din lume, îl strecură în portrevolverul dinăuntru al hainei.

Tustrei își puseră mănușile, apoi coborîră din mașină.

Între vila lui Pveggie Lascalzo și casa din dreapta acesteia, se deschidea o alee mărginită de un gard viu ele arbuști decorativi.

— Abe, ia-o înainte ! porunci Mircea.

Porniră pe alee, avînd grijă să se strecoare prin umbra arbuștilor. Îi servea de minune faptul că lumina reverberelor de pe stradă nu putea pătrunde prin perdeaua de plopi pitici. Abe se apropie de vila lui Lascalzo. Strecurîndu-se pe lîngă pereți, ajunse la ușă.

Văzută de aproape, vila semăna cu o citadelă. Ferestrele de la parter erau zăbrelete, iar cele de la etaj aveau obloane. Ușa masivă de stejar de la intrare era ghintuită cu flori de fier.

Mircea și Capozzolo îl ajunseră din urmă pe Abe, care se oprise în dreptul ușii.

— Deschide, Sid ! zise Abe, după ce cercetă din ochi clanța și încuietoarea, la lumina îngustă a lanternei oarbe.

Capozzolo, expert în spargerea caselor de fier și a furturilor prin efracție, scoase din buzunarul pantalonilor o trusă de chei. Alese una din ele și se pregăti să o vîre în broască. Deodată se opri.

— Dacă e cineva înăuntru ? șopti el.

Abe chicoti. Trase cu degetul pe clanță, și-l arătă plin de praf.

— În casa asta n-a intrat nimeni de cîteva săptămîni, vorbi, el pe același ton.

— Poate că s-a folosit de ușa din dos ! stăruie Capozzolo;

Prost ești, Sid, zise Abe. Ușa din dos nu poate fi deschisă decît dinăuntru.

Ai uitat ? Reggie se încuia cu șapte lacăte. Nu-i plăcea să fie luat prin surprindere. Ei drăcia dracului, vorbesc despre el la trecut...

Capozzolo încercă vreo trei șperacle. Broasca rezista la toate eforturile lui.

— Sid, ți-ai pierdut măiestria, îl tachina Abe.

— Gura ! Nu mă plictisi ! se răsti Capozzolo. Nu s-a făurit încă încuietoarea care să-mi reziste.

Nu se lăuda. Mînuie încă vreo două șperacle, apoi suspină ușurat. Cu un clănțănit metalic, broasca cedă.

— Mecanism de casă de fier ! exclamă el.

Ușa de stejar se deschise încet. Lanterna lui Abe explora un vestibul încăpător, pardosit cu piatră neagră și acoperit în parte cu un covor mexican, viu colorat.

Abe intră cel dintîi. Închiseră ușa de la intrare în urma lor. Mergînd tiptil, pătrunseră într-un hol mărginit de arcade. Fotolii largi erau orînduite pe margine.

— Cred că putem aprinde lumina, spuse Abe. Uitați-vă, ferestrele sînt acoperite pe dinăuntru cu obloane. Nu filtrează strop de lumină.

— Aprinde-o, zise Mircea.

Lustra de fier forjat din mijloc străluci deodată, re-vărsînd din zecile de becuri în formă de luminare potop de lumină.

— Acum putem opera în voie, zise Abe.

Mai întîi făcură o inspecție sumară prin toată casa. Vizitară sufrageria, *living-room-ul*, oficiul și bucătăria de la parter, apoi cele două dormitoare și salonul de la etaj. Camera de baie

era îmbrăcată în marmură trandafirie.

— Pentru cine dracu a făcut luxul ăsta, de vreme ce nu primește pe nimeni ! se miră Capozzolo.

Abe era singurul om pe care Lascalzo îl poftise în casa sa. Și Abe se mîndrea cu aceasta.

După inspecția sumară a camerelor, trecură la o cercetare mai amănunțită. Nu lăsară mobilă pe care să n-o scotocească, covor pe care să nu-l ridice, tablou pe care să nu-l dea la o parte. Răscoliră pînă și cămara plină cu sticle de băuturi și cutii cu conserve. Nu descoperiră însă nimic care să-i pună pe urmele lui Lascalzo.

— Temerile mele se adevăresc, zise Abe, clătînd nemulțumit din cap. Reggie a fugit cu banii.

— Am bănuțit întotdeauna că e un țîlhar, se destăinui Capozzolo. Percheziția asta mi-a făcut o sete nebună.

Ce-ar fi să bem cîte un păhărel de *whisky* ? Am văzut m cămară cîteva sticle cu *Bourbon*.

Mircea clătîna din cap în semn de încuviințare. Era Foarte dezamăgit. Întîmpinase un eșec total.

Se așeză pe un soaun, lingă masa de bucătărie. În vreme ce Capozzolo intră în cămară după sticla cu *whisky*, Abe scoase din dulap trei pahare pe care le orîndui pe masă.

— Trebuie să ne îndreptăm investigațiile^ în altă direcție, boss, zise Abe. Mary-Lou, de exemplu.

Capozzolo se înapoie cu o sticlă de *Old Bourbon*. O destupă și îi miroși conținutul.

— Strașnic parfum ! Păcat că *whisky-ul* ăsta e fiert.

— Scoate cîteva cuburi de gheață din frigider, zise Abe. L-a uitat funcționînd. Auzi cum bîzîie.

— Bună idee ! exclamă Capozzolo.

În timp ce Abe turna *whisky* în pahare, Capozzolo deschise ușa frigiderului.

Deodată făcu un salt înapoi.

Din frigiderul deschis, se prăbuși pe podeaua bucătăriei cadavrul înghețat sloi al lui Reggie Lascalzo...

*

* *

Capozzolo conducea cu mare viteză LincoZn-ul pe Metropolitan Avenue îndreptîndu-se spre podul Williams-burg.

— Știi unde stă această Mary-Lou ? întrebă Mircea.

— East Side, Fulton Street, explică laconic Abe.

— O cunoști?

— Desigur. Trăia de multă vreme cu Reggie. Ieșeam adeseori cu ei în oraș.

— Și eu o cunosc, interveni Capozzolo. E o roșcovană teribilă.

— Nu se înțelegea prea bine cu Reggie.

— De ce ? întrebă Mir cea.

— Ei, nu știi ? Vechiul lui păcat. Zgîrcenia.

— Totuși, ceva mi se pare foarte ciudat, zise Mircea trecînd la altă ordine de idei. N-am hotărît eu ca Reggie să fie totdeauna însoțit de un om înarmat

?

— Da, Slim îi asigură paza. Dar și Slim a dispărut, răspunse Abe.

— Mai mult ca sigur că-n clipa asta Slim valsează cu un bolovan de gît în fundul rîului Hudson, opina Capozzolo, clătînd din cap.

— Înseamnă că numai Mary-Lou poate să ne mai furnizeze vreo informație.

Mașina străbătea în acest timp panglica argintie a podului Williamsburg. Era încadrată într-un fluviu de automobile care se scurgeau spre Manhattan.

Ajuns la capătul podului, Capozzolo viră la stînga, angajîndu-se în încîlceala străzilor din East Side. După vreo zece minute de mers, Lincoln-ul intră pe Fulton Street.

— Oprește în dreptul barului din colț, zise Abe,

Capozzolo se execută. Lincoln-ul stopa, legănându-se în dreptul unei vitrine acoperite cu o perdea de voal, prin care se deslușeau o droaie de oameni înghesuți în fața teșghelei cu băuturi. Un difuzor împrăștia pînă în stradă stridentele unui shake.

Coborîră toți trei din mașină. Abe îi conduse pînă în dreptul unei case de raport cu cinci etaje. Fațada era de cărămidă aparentă. Cîteva trepte de piatră duceau la o intrare meschină,- în dreapta căreia se afla un telefon public. Unele din ferestrele cu ghilotină erau luminate, lăsînd să se vadă perdele ieftine, de o curățenie îndoielnică,

— Asta e palatul lui Mary-Lou, zise Abe. Avem noroc, La ea este lumină. Urcară trei etaje, pe o scară de lemn, cu trepte pe jumătate roase, care scîrțiau alarmant. O luară la dreapta pe un culoar îngust, slab luminat de un bec anemic. De undeva se auzea muzică de jaz.

Cînd ajunse în dreptul ușii pe eare o' căuta. Abe ciocăni autoritar. Așteptă cîteva clipe. Le deschise o femeie între două vîrste, înfășurată într-un kimono de-colorat, fardată strident și cu părul de un roșu nefiresc.

— Domnișoara Mary-Lou ! rosti Abe.

— Nu stă aici nici o persoană cu numele ăsta, zise femeia cu asprime. Nu e frumos să deranjați oamenii Ja ora asta...

— Nu e aici apartamentul 15 ? zise Abe căutînd din ochi numărul de pe ușă.

— Este ! Dar nu locuiește nici o Mary-Lou.

Abe îi puse mîna în piept și o împinse deoparte. Apoi fără să țină seamă de protestele ei, intră în cameră.

— Mary-Lou ! tună el.

Nu recunosc înșă nici unul din obiectele fostei prietene a lui Reggie.

— De cîta vreme te-ai mutat aici, madam ? se răsti el.

— Nu stau de vorbă cu huligani. Și dacă nu te cari mai repede, țip !

Abe se uită nehotărît de la Mircea la Capozzolo. Dîn-du-și seama că nu mai era nimic de făcut, ieși pe culoar. Femeia trînti ușa în urma lor și răsuci cheia în broască.

Capozzolo îl privea ironic.

— Haidem la propielăreasă, zise Mircea.

Coborîră plouați cele trei etaje. Disparația lui Mary-Lou le ridica noi piedici în cale.

— O dibuiesc eu, de va trebui să întorc întregul oraș cu fundul în sus, zise Abe.

O locatară care trecea întîmplător pe culoar le indică ușa proprietăresei. Abe ciocăni ceva mai moderat. Peste cîteva clipe se auzi un tîrșit de picioare și o tuse prelungită. În pragul ușii care se deschise scrîșnind, se ivi o femeie bătrînă cu capot înflorat și cu păr violet, plin de bigudiuri. Glasul ei spart, răgușit, răsuna ca un lătrat.

— Ce poftiți ?

Privirile ei bătătoare se plimbară de la Abe la Capozzolo, și de la Mircea iarăși la Abe.

— O informație, doamnă, zise Abe, rîdicîndu-și politicos pălăria.

— La ora asta ?

— Avem treabă cu Miss Mary-Lou Simpson.

— Nu mai stă la mine. S-a mutat.

— Și nu știți cumva unde s-a mutat ? întrebă Abe suav.

— Nu știu și nici nu mă interesează !

— I-ascultă, madam, se înfurie Abe.

Mircea îl împinse la o parte. Scoase din buzunar portofelul doldora, îl deschise și începu să numere cîteva bancnote de cîte 25 dolari.

— Una... două..., poate vă aduceți aminte, doamnă, trei... patru...

Făcu un gest, ca și cînd ar fi vrut să închidă portofelul. Ochii femeii scăpărară lacom.

— Un moment !

Mircea exhibă cele patru hîrtii.

— Stamford Mansion, 376 Tenth Avenue, etajul șapte, apartamentul 711.

Înșfacă hîrțile și le vîrî în corsaj.

— De mult s-a mutat ?

— Acum trei săptămîni. — Mulțumesc, zise Mircea.

— N-ai stat de vorbă cu mine, zise proprietăreasa cu subînțeles.

— O.K., exclamă Mircea. Nici dumneata cu noi. Haidem, se adresează el însoțitorilor. Bună seara, doamnă.

Proprietăreasa salută cu capul, făcînd să-i joace bigu-diurile din creștet...

Capozzolo se urcă la volan.

— Îmi miroase urît treaba asta, zise el.

— Și mie, interveni Abe, trecînd la locul său. Mircea se așeză pe banchetă, apoi trînti portiera.

— Stamford Mansion, Sid.

Capozzolo era un șofer de înaltă clasă. Știa să se strecoare ca o șopîrlă prin îmbulzeala de mașini. În mai puțin de cincisprezece minute ajunseră la destinație. Stamford

Mansion era un imobil cu oarecare pretenții flancat de două clădiri banale, cu cîte cinci etaje și scări metalice de incendiu. Avea fațada îmbrăcată în piatră aibă, ferestre cu rame metalice și o intrare adăpostită de un soi de baldachin cu dungi multicolore.

Un portar în uniformă verde moțâia rezemat de glafușii de sticlă. Se trezi doar cînd *Lincoln-ul* opri în fața casei.

Mircea și oamenii săi trecură valvîrtej prin fața portarului care nu avu timpul să-i întrebe pe cine caută. Urcară cu ascensorul pînă la etajul șapte și după ce examinară numerele apartamentelor, se opriră la o ușă pe care scria cu cifre aurii 711, avînd dedesubt o carte de vizită prinsă într-o ramă metalică : *Mary-Lou Simpson*, Dinăuntru se auzea în surdina muzică de jaz.

— Avem noroc. Păsărică e acasă, zise Abe.

Apăsă pe butonul soneriei. Zbirnă tul molcom fu urmat peste cîteva clipe de zgomotul metalic al unei chei. Ușa se întredeschise. Abe vîrî piciorul între canatul ușii și ramă.

Un cap blond de femeie apăru în deschizătură.

— Hello, Mary-Lou ! zise Abe. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Obrazul lui Mary-Lou se crispa.

— Îmi pare rău, nu te pot primi. Aștept prieteni.

Abe îmbrînci ușa, izbind-o pe Mary-Lou de perete. Intră în vestibul urmărit de Mircea și de Capozzolo care închise ușa un urma lor.

— Vă poftesc să ieșiți imediat ! strigă Mary-Lou înfuriată. Se propti bătaioasă în fața lui Abe.

Abe o apucă de braț și o repezi în *living-room-ul* spațios care se deschidea în spatele ei. Intră după ea. Deodată avu neplăcuta surpriză să se pomenească în fața gurii unui pistol ațintit asupra lui de un tînăr în haine albe.

— Ar trebui să știi că nu se intră fără voie în casa unei doamne, zise tînărul cu înghețată politețe.

Abe ridică mîinile în aer.

— Stînga-mprejur și afară ! porunci tînărul, făcînd un pas înainte.

Abe, suspină, se răsuci pe călcîie și continuînd să țină mîinile în aer trecu în vestibul.

Mircea, care se afla în vestibul, se ascunse după ușa care răspundea în *living-room* și făcu din cap semn lui Capozzolo să iasă pe coridor. Capozzolo se execută,

Tînărul ieși în vestibul după Abe,

— Vezi, prietenii dumitale. au mai multă educație, rosti el ironic. Au și șters-o.

Cînd Abe păși pragul apartamentului și tînărul în haine albe ajunsese în dreptul ușii. Mircea care se ascunsesese în vestibul intră în acțiune. Cu tocul pistolului aplică o lovitură scurtă în creștetul tînărului, care scăpă arma din mînă și se prăbuși pe pardoseală.

Abe și Capozzolo, care urmăriseră cu coada ochiului scenă, se înapoiară în vestibul.

— Bine lucrat, boss, chicoti Capozzolo, frecîndu-și înveselit palmele.

Capozzolo împinse cu piciorul corpul tînărului și îi luă pistolul, strecurîndu-l în propriul său buzunar.

Abe reintră în vestibul. Mary-Lou, cu ochii măriți de spaimă, stătea înlemnită în mijlocul încăperii. Își dădea seama că ar fi fost inutil să încerce a se refugia în altă cameră.

— Frumoasă primire faci vechilor. tîi prieteni, Mary-Lou zise Abe. Capozzolo încuie ușa de la vestibul, apoi intră în *living-room*, urmînd pe

Mircea.

— Ai grijă de junele ăsta, îi spuse Mircea.

— O.K., Charlie, zise Capozzolo. De altfel nu cred că o să se trezească prea repede.

Abe se opri în fața gazdei,

— Unde e Reggie ?

Mary-Lou încercă să-l înfrunte.

— Nu știu. Dacă vrei să-l găsești, caută-l singur.

Abe o plesni cu dosul palmei peste obraz, doborînd-o pe o canapea din apropiere.

Mary-Lou încercă să se ridice. Buza prinse să-i sîngereze.

— Nu-mi plac violențele. Le aplic numai dacă sînt silit. Si atunci merg pînă la limită.

Lui Mircea ii repugnau procedeele lui Abe fața de o femeie. Își dădea seama însă că seriozitatea mizei și lumea în mijlocul căreia ajunsese să evolueze îl obligau să-și joace pînă la sfîrșit rolul de gangster.

Abe se apropie de aparatul de radio, care emitea muzică de jaz și răsuci la maximum bulonul de volum. Se așeză apoi pe canapea alături de Mary-Lou. Cu gesturi molcome își ajunse o țigară.

— De unde atîta lux, Mary-Lou ? întrebă el, după ce i i plimbă privirile asupra mobilelor scumpe din încăpere. După cîte văd, te-ai îmbogățit peste noapte.

— Ei da, am jucat la ruletă, zise ea.

— Aha, la ruletă ! Unde ?

— Te interesează atît de mult ? Vrei să joci și tu ? îl sfîda Mary-Lou.

— Răspunde la întrebări ! Sau ai poftă să te mai cîrlesc o dată.

— La clubul 47.

— Adresa ?

— Rockway Beach, Belle Harbour, Long Island.

— Cînd ?

— Nu mai țin minte

— Zgîndărește-ți memoria. Sau ai nevoie să te, ajut eu ?

Mary-Lou simțea cum o cuprinde panica. Sub tonul aparent potolit al lui

Macchia, deslușea o amenințare surdă, care o înspăimînta.

— Acum... acum o săptămîină, bîgui ea.

— Aha, și cît ?

— Cinci mii de dolari. Abe o privi în ochi și îi zimbi.

— Va să zică, l-ai vîndut pe Reggie pentru cinci mii de dolari. Palma lui țîșni fulgerător, trăsînd-o peste gură. Unde e Reggie ? întrebă Abe.

— Ți-am spus că nu știu, zise ea izbucnind în plîns. Mai înainte ca Mircea să fi putut interveni, Abe cu un gest rapid își zdrobi vîrfurile aprins al țigării între sîni tinerie femei.

Mary-Lou scăpă un urlat animalic. Un miros de carne friptă gîdilă nările lui Mircea, care încercă o senzație de greață.

Capozzolo își aprinse o țigară și o oferă lui Abe.

Mary-Lou se uită cu groază la vîrfurile incandescente al țigării.

— Cui l-ai vîndut pe Reggie ? întrebă Abe, apropiindu-i iarăși de piept țigara aprinsă.

— Lui Joe Regan.

— Care Joe Regan ?

— Proprietarul Barului 47.

— Aha, d-aia mă trimiteai la Barul 47. îmi puseseră și mie gînd rău.

Pentru cine lucrează acest Joe Regan ?

— Nu știu. Jur că nu știu, strigă ea înnebunită. Abe vru să-i înfigă vîrfurile aprins al țigării între sîni. Mary-Lou se trase instinctiv înapoi. Urlă gutural :

— Nu știu ! Nu știu ! Jur !

Mircea găsi că e momentul să intervină.

— Las-o, ! De data asta nu minte. Abe se ridică de pe canapea.

— Căteaua ! Și ăsta cine e ? o întrebă el arătînd cu capul spre tînărul leșinat de pe podea.

— Teddy Regan, spuse ea repede.

— Regan ? E neam cu Joe Regan.

— Fiul lui.

— Aha, va să zică lucrați în familie. Felicitări, Mary-Lou.
— Leagă-i pe amândoi, Sid, porunci Mircea. Mai repede. Să nu pierdem vremea.
Capozzolo smulse șnururile groase de la perdele, și după ce-l cără pe tînăr pe canapea, îl legă fedeleș, spate în, spate cu Mary-Lou.
— Abe ! Cheamă patru oameni. Să ne aștepte la intrarea sudică din Belle Harbour.
— O.K., zise Abe, formând la telefon numărul vilei din Elmsford.
Transmise ordinul, apoi rupse firul telefonic din doză.
— Haideți ! zise Mircea. Să ajungem la Barul 47 înainte de a li se da de veste...

*

* *

Licolen-ul cobora cu viteză pe Flatbush Avenue, în-dreptîndu-se spre Rockway Beach. Trecu pe lîngă aeroportul Floyd Bennett, traversară podul Marine Parkway, apoi o luă la stînga pe Beach Channel Drive.

— La Barul 47 voi intra singur, zise Mircea. Sub noua mea înfățișare nu mă cunoaște nici dracul. Abe, după zece minute intri și tu în sală, împreună cu oamenii tăi. Ai să mă vezi la bar. La semnul meu vei crea o diversiune, astfel ca eu să pot opera în liniște. Tu, Sid, rămîi la volan. Nu oprești motorul. Abe, după ce termini, vii la Elmsford. Faci să ți se piardă urma.

Străbătura parcul Iacob Riis și o luară la dreapta pe Rockway Beach Boulevard. După cinci minute de mers, apărură primele lumini de neon ale clădirilor din Belle Harbour.

Capozzolo semnaliza, aprinzînd și stingînd la scurte intervale proiectorul portativ, prins cu o ventuză de parbriz. Un *Pontiac Tempest*, staționat la vreo sută de metri pe dreapta șoselei, aproape de tabela de marcaj de la intrarea în Belle Harbour, răspunse cu același semnal.

— Harris cu oamenii lui, rosti scurt Abe. Capozzolo opri în dreptul Pontiac-ului. Abe coborî și trecu alături de Harris. Capozzolo demară...

*

* *

Profilată pe un fundal de arbuști, clădirea în stil neo-maur a Barului 47 își deschidea spre ocean fațada cu pereți culisanți de sticlă. Pe terasa vastă care se desfășura pînă la plajă, toate mesele erau ocupate de noctambuli în costume de seară. În interiorul localului, la barul îmbrăcat în faianță violetă cu panouri decorative ce înfățișau animale marine cu siluete fantastice, se buluceau clienți însetați de băuturi tari. În mijlocul încăperii, se înălțau pereții de sticlă ai unui imens acvariu luminat puternic dinăuntru, ce adăpostea o caracatiță de proporții impresionante.

În jurul acvariului pe un platou circular cu dale aurii dansau perechi fascinate parcă de ochii rotunzi ai caracatiței, care le pîndea fiecare mișcare. Brațele ei lungi, vîscoase, cu ventuze multiple, stăteau -nemișcate pe. pietri- șul fin. Prin apa verzuie pluteau ca niște minuscule fantome meduze alburii, gelatinoase. Orchestra neagră executa un *blues* foarte lent, inspirat după un *negro-spiritual*.

Intrarea lui Mircea în local scăpă neobservată. După ce aruncă o privire distrată asupra meselor ocupate, se opri cîteva clipe în fața acvariului, apoi se îndreptă spre tejgheaua barului.

— Un Manhattan. Dublu, comandă el alene.

Barmanul turnă ingredientele cocktailului într-un sha-ker pe care începu să-l amestece în ritm trepidant.

Sub aparenta sa indiferență, Mircea era încordat ca un arc.

Barmanul îi oferî cocktailul. Mircea îl degustă. Spriji-nindu-se cu cotul de tejghea, se întoarse cu fata spre platoul de dans. Privirile lui cercetau în acest timp cu înfrigurare localul în căutarea lui Regan. Nu-l cunoștea, însă era sigur că nu va întîrzia să-l identifice. Împrejurările îl serviră...

Un client de la bar strigă jovial pe un individ corpolent care circula printre mese.

— Hello, Regan !

Joe Regan avea părul des și creț, înspicat cu alb, obrazul măsliniu și un gît vîrtos ca de gladiator, a cărui masivitate contrasta cu finețea cămășii albe de mătase. Un smoking albastru abia îi strunea mușchii, care la fiecare

.mişcare se reliefau sub țesătura moale. Purta la butonieră o orhidee purpurie, cu petale grele, ca de ceară. Regan se opri în dreptul clientului.

— Hello, Mr. Graham !

— Ai schimbat crabii cu caracatițele, strigă clientul., lovindu-i prietenos cu palma peste umăr. Ți se rafinează gusturile, Regan.

Se uită în jur și adăugă :

— Și localul ăsta l-ai făcut de nerecunoscut. E un lux ca în filme.,îți merge bine.

Regan zîmbi, plin de importanță.

— Și asta e nimic, Mr. Graham, replică el. Să vezi clubul pe care-l deschid luna viitoare la Rockway Park. Fac praf concurența.

Mircea înregistra automat adresa. Din dreapta îi ajunse la ureche un glas feminin, ușor răgușit.

— Hello, Mr. Regan ! Ți-ai uitat prietenii !

Mircea întoarse capul într-acolo. Zări la masă o femeie tină, blondă, cu trăsături delicate. îmbrăcată într-o rochie neagră, foarte decoltată și acoperită de bijuterii. Femeia îl fixa pe Regan cu o privire în care se citea implorarea. Regan se întoarse spre ea.

— Nu-mi uit niciodată prietenii, Miss Courtney, răspunse el. Imediat sînt al dumneavoastră.

Strînse mîna lui Graham și se întoarse spre masa tinerei femei.

Ochii ei aveau o expresie de înfrigurată așteptare. Mîinile albe și fine îi tremurau.

Regan se opri în dreptul ei. Scoase floarea de la butonieră și i-o oferii. Miss Courtney întinse nerăbdătoare mîna, apucă floarea și zîmbi fericită. O duse la nas, și după ce-i aspiră parfumul și-o prinse la corsaj.

Regan salută și se apropie de bar.

Într-o nișă căptușită cu oglinzi, se afla un mare vas de cristal negru, în care își etalau purpura un superb mănunchi de orhidee.

Barmanul luă una din orhidee și o întinse lui Regan, care și-o prinse la butonieră, apoi se întoarse! iarăși printre mese.

Mircea sorbi cocteilul. Băutura savuroasă îi parfumą cerul gurii. Aruncă o privire asupra ceasului de la mîna. Se scurseseră zece minute. Abe trebuia să apară. Mircea încercă o emoție ușoară. Constată cu satisfacție că începu să se oțelească. Perspectiva ciocnirilor nu-i mai crea acel gol dureros în stomac, acea teamă aproape imposibil de stăpînit, care înainte vreme îi paraliza parcă mișcările. Acum simțea o ciudată furnicăre în șira spinării, careri încorda mușchii' și-i ascuțea mintea. Toate facultățile lui fizice și intelectuale se pregăteau pentru criza care avea să urmeze. Abe și cei patru oameni ai săi își făcură intrarea: Mircea respiră adine. Privirile lui se îndreptară spre Regan. Aștepta reacția acestuia. Și Regan observă intrarea lui Abe. Pe obrazul lui se așternu o paloare ușoară. În ochii săi, Mircea citi o sclipire rea. Regan era vădit surprins de apariția lui Abe. Dar aceasta nu-l împiedică să treacă imediat la acțiune. Privirile lui lansară un avertisment mut, pe care-l prinseră cîțiva bărbați în smoking, voinici ca niște luptători de *catch*, risipiți prin local. Bărbații în smoking se îndreptară, ca din întâmplare, spre grupul lui Abe. Erau cinci la număr. Abe le observă manevra. Zîmbi.

Un *maître d'hotel*, răsărit ca din pămînt conduse pe Abe și pe însoțitorii săi la o masă liberă, plasată lîngă acvariu.

Bărbații în smoking se postară în preajma lor.

Un chelner luă comanda de la Abe, apoi se îndreptă spre bar. Cînd trecu pe lîngă Regan, acesta îl apucă de braț.

— Ce-au comandat ? întrebă el printre dinți.

— De cinci ori *whisky*. Regan se apropie de teighea.

Mircea, care se prefăcea că privește distrat evoluția perechilor pe platoul de dans, îl urmărea cu coada ochiului, încercă să deslușească vorbele pe care Regan le rostea cu voce scăzută barmanului, dar nu reuși.

Barmanul umplu cinci pahare cu *whisky*.

Chelnerul le alinie pe o tavă și plecă spre masa lui Abe. Regan se întoarse iarăși spre barman.

Mircea își încorda și mai tare auzul. Reuși să prindă cîteva cuvinte ale patronului.

— ...stingi lumina... masa cinci... lucrezi repede...

Mircea vîrî ca din întîmplare mîna sub sacou. Trase piedica pistolului și așteptă desfășurarea evenimentelor, fără să-l scape din ochi pe Regan.

Chelnerul lăsa paharele cu *whisky* la masa lui Abe, apoi plecă să ia altă comandă.

Barmanul strecură mîna sub tejghea.

În aceeași clipă sala se cufundă brusc în întuneric. Se zăreau numai vîrfurile roșii, incandescente ale țigărilor. Se auziră strigătele de surpriză ale cîtorva femei, acoperite în nuînd de răbufnirile jazului.

Mircea se repezi la Regan și îi înfipse gura pistolului în șale.

— Fii cuminte și fă ce-ți spun. Altminteri îți găuresc pielea.

*

**

Bezna dură șaiszeci de secunde..

Cînd se făcu lumină, barmanul ce-și netezea tocmai părul, se uită spre masa lui Abe, care se golise de clienți, Zîmbi și își întoarse privirile spre patron, dar și acesta dispăruse, își zise că Regan plecase pe întuneric, așa că nu se neliniști.

— Un *Gin Fizz* și două *Clover Club*, comandă un chelner. Barmanul se întoarse spre sticlele cu etichete viu colorate.

— O.K.

Lincon-ul *Continental* zbura ca o nălucă pe autostrada -luminată de nesfîrșite șiraguri de banane cu neon.

Ultimele clădiri din Belle Harbour rămăseseră de-mult în urmă.

Ghemuit pe bancheta din urmă, Regan se uita nedumerit la chipul impenetrabil al lui Mircea, care stătea alături de el. Gura pistolului continua să-l țintească. Regan cunoștea prea bine moravurile lumii interlope ca să facă vreun gest necugetat. Cînd se stinsese lumina din local și simțise în șale gura pistolului, executase fără să crîcnească indicațiile individului care-l împinsese spre ieșire, ghidîndu-se după seînteierile roșiatice ale țigărilor. Știa că dacă ar fi schițat vreun gest de împotrivire sau dacă ar fi strigat după ajutor, și-ar fi încheiat definitiv cariera de patron de localuri de noapte, murind ciuruit de gloanțe. Se lăsase răpit, fiindcă nu exista altă soluție. Blestema în gînd imprudența pe care o săvîrșise, concentrîndu-și oamenii asupra mesei lui Abe Macchia și lăsîndu-se astfel descoperit.

— Cine ești dumneata și ce vrei ? întrebă el în cele din urmă.

Erau primele vorbe pe care le scotea de cînd părăsise ocalul.

— Ce vreau ? Ai să afli în curînd, zise Mircea domol. Regan tuși spre a-și drege glasul.

— Uite ce e, reluă el. Sînt om de afaceri. Îmi place să-mi rezolv repede treburile. Care e prețul ?

— Prețul ?

— Răscumpărarea. Mircea rîse.

— Ah, da. Hm ! E foarte mare. Nu știu dară ai să-l poți plăti.

— Spune o cifră, zise Regan. Sînt convins că vom ajunge la o înțelegere, Surîsul jucăuș de pe obrazul lui Mircea strecură fiori în sufletul patronului.

— Cit ? insistă el.

Mircea nu răspunse. Regan își răscoli memoria, încercînd zadarnic să-l identifice. Se uită la sofer. Nu-i vedea decît ceafa.

Deodată acesta își întoarse fața, se uită o clipă la Re-gatt, zîmbi arălîndu-și dinții albi, fosforescenți, apoi își îndreptă iarăși privirile spre

autostrada care părea că se aruncă sub roțile automobilului.

Înima lui Regan îngheță. îl recunoscuse pe Capozzolo.

Mircea tălmăci cu ușurință procesul de gîndireal patronului, reflectat atît de vizibil pe chipul său pustiit de 'încă.

— Acum bănuiești ? întrebă Mircea suav.

— Nu ! Nu bănuiesc nimic, bolborosi patronul. Cit 'cereți ? întrebă el din nou.

Mircea lăsa să se scurgă cîteva clipe de tăcere, mai grele decît plumbul.

— Șaiszeci de milioane de dolari, zise el.

— Sînteți nebuni ! exclamă Regan.

— Șaizeci de milioane de dolari, repetă Mircea. Și, pe deasupra numele asasinilor lui Reggie Lascalzo.

Fruntea patronului se îmbrobonase de sudoare. își v umezi cu limba buzele uscate,

— De unde să am atîția bani ? protestă el. Cit despre Reggie Lascalzo nu știu nimic.

— Nimic? Absolut nimic ? Seormonește-ți bine memoria.

Regan își încleșta neputincios pumnii.

— Dacă nu vrei să fii înțelegător, nu știu, zău, dacă vei apuca să-ți mai vezi vreodată barurile, interveni Capozzolo. Sau poate că ai să le vezi de sus, zburînd ca un elicopter, cu aripioare de îngerăș în spinare.

Regan încercă să-și domine agitația lăuntrică. Juca o partidă cu miză extrem de mare. Adversarul său avea chintă regală. Dar și el păstra în manșetă o carte, care bine jucată putea răsturna situația în favoarea lui.

— Și dumneata cine ești ? întrebă el, uitîndu-se la Mircea.

Acesta îl privi ciudat.

— Ai să afli mai tîrziu. Nici o grijă.

Restul drumului se cufundă într-o muțenie totală Capozzolo se uita din cînd în cînd prin retrovizor. Nu erau urmăriți, Aproape de ora trei, Lincoîre- ul pătrunse în parcul vilei din Elmsford. Regan încercase să identifice drumul parcurs, dar după ieșirea din Bronx, nu se mai putuse orienta. Capozzolo folosise un itinerar complicat» ocolind centrele populate.

Lincoln-ul opri în fața vilei învăluită în întuneric Dirijat de țeava pistolului pe care Mircea i-l înfipsese între coaste, Regan urcă. scările de la intrare și pătrunse în hol.

Cei doi tipi care făceau de gardă aruncară o privire lipsită de curiozitate. Asemenea spectacole nu-i mai impresionau,

Mînat de Mircea și escortat de Capozzolo, Regan pătrunse în bibliotecă. Capozzolo încuie ușa pe dinăuntru.

— Să nu fim deranjați, zise el,

Regan își dădea seama că se află în mare primejdie; Colțul buzei îi tremura nervos. încercă totuși să braveze,

— Ei, cînd terminați comedia asta ? întrebă el cu aparentă liniște.

— Dacă ești om de înțeles — imediat, răspunse-Mircea zîmbind cu falsă bunăvoință. Vîrî pistolul în hamul de sub haină. Numele asasinilor lui

Reggie Lascalzo spuse el, înăsprindu-și brusc glasul.

— Nu cunosc pe nici un Reggie Lascalzo. Mircea rîse.

— Ce zici, Sid ? Nu-l cunoaște pe Reggie. Nici n-a auzit de el. Se întoarse iarăși spre Regan. Nici pe Mary-Lou n-a cunoști ?

Regan îl privi pieziș :

— Nu. N-o cunosc.

— Curios. Fiu-tău o cunoaște. Și încă foarte intim. Regan își simțea gura uscată. își trecu limba peste buzele arse.

Mircea se apropie de el și îl prinse ușor cu degetele de bărbie, ca și cum ar fi vrut să-l mîngîie.

— Nu vrei să spui ? îi vorbi el cu binișorul. Păcat. Dacă totuși socotești că este necesar să-ți împrăpățez memoria...

Cu o mișcare bruscă, își repezi cotul în bărbia lui Regan. Acesta se prăvăli pe spate, antrenînd în cădere o măsută japoneză pe care se afla o statueta de bronz. Regan se răsuci brusc și înșfacă statueta.

în aceeași clipă, țevile a două pistoale — al lui Mircea și al lui Capozzolo

— se îndreptară asupra lui.

— Fii cuminte, Regan, îl pofti Capozzolo cu ton scăzut. Regan dădu drumul statuetei și se ridică încet în picioare. Răsufla greu.

— Unde e Reggie Lascalzo ? repetă Mircea. Regan se gîndi o clipă, apoi rosti cu aer de sfidare.

— Nu înțeleg de ce îmi puneți întrebări la care nu pot răspunde. Nu știu unde e Reggie Lascalzo. Pot să vă spun însă unde se află în clipa asta Abe Macchia.

— Abe este în mîna oamenilor mei, zise Regan.

— Face pe deșteptul, boss, interveni Capozzolo.

— Nu, nu ! replică Mircea, căruia îi revenise brusc în minte momentul în care barul se adâncise în întuneric:

Abe este în mâna oamenilor mei, zise Regan, Capozzolo rîse ca de o glumă bună.

— Abe prins ! He, he !

— Taci, Sid ! zise Mircea.

— Să vă explic. În bar țin în permanență o masă rezervată pentru musafiri nepoftiți. O simplă apăsare pe buton și o dată cu stingerea luminii, se declanșează un mecanism care face ca masa — așezată pe un platou — să se scufunde în subsol, iar altă masă, cu tacîmurile gata pregătite să se ridice în loc... Când se face lumină cei din jur văd o masă fără ocupanți. Simplu, nu-i așa ?... Și fiindcă sînt om de înțeles, vi-l predau pe Abe în schimbul eliberării mele.

Un zîmbet triumfător plutea pe buzele lui Regan.

Mircea analiză rapid situația. Dacă Regan nu mințea, lucrurile se complicau serios. Pierzîndu-l pe Abe, pierdea firul Ariadnei. Trebuia deci să-l recupereze cu orice preț...

— Și cu ce-mi faci dovada ? întrebă el.

— Cereți la telefon barul. Veți putea vorbi cu Abe în persoană.

Mircea se gîndi o clipă, apoi puse mîna pe receptor.

— Dă-mi numărul !

În același moment se auzi zgomot de pași în hol, apoi cîteva lovituri în ușă.

— Cine e ? întrebă Capozzolo. fără să ia ochii de la Regan.

— Eu, Abe. Deschideți. Figura lui Mircea se luminează.

Pe chipul lui Regan se așternu expresia celei mai vii consternări. Capozzolo deschise ușa rînjind,

— Ne-ai mințit, Regan.

Abe intră în bibliotecă, împingîndu-l din spate pe Teddy Regan. În mîna dreaptă ținea un pistol, pe care-l vîrî în hamul de sub haină. Se uită la Joe Regan, care se făcuse cenușiu.

— Vezi, Regan, ce înseamnă să ai suflet ?... Să răspunzi la rău cu bine. Tu ai vrut să mă prinzi în cursă și eu ți-am adus pe fiul tău, să-ți țină de urît.

— E adevărată povestea cu masa, Abe ? întrebă Mircea.

— Da, foarte adevărată, răspunse Abe. Numai că eu am reușit să scap. Am sărit la timp de pe platforma care se prăbușea sub noi. Ești al dracului de ingenios. Regan. Dar să mă vezi și pe mine... Cui l-ai vîndut pe Reggie Lascalzo ? întrebă el brusc.

— Nu știi de nici un Reggie Lascalzo, se încapătîna să răspundă Regan.

— Nu știi ? zîmbi Abe. Bine. Tul ai vrut-o

Scoase din buzunarul de la piept un brici pe care-l deschise cu o mișcare bruscă. Se apropie de Teddy Regan, îl apucă de unul din reverele hainei și cu ascuțișul briciului, începu să despice încet stofa de la piept în jos.

— Regan, poate te mai gîndești. Pînă nu ajung la piele. Ochii lui Teddy se rotunjiră de spaimă.

Abe despică și celălalt piept al hainei.

— Am ajus la cămașă, Regan

— Nu știu nimic. Absolut nimic.

— Nu mă interesează cultura ta generală. Te întrebam de Reggie Lascalzo.

Regan nu mai deschise gura.

— Tată, ai înnebunit ? strigă deodată Teddy. Vrei să mă vezi cu burta spintecată ?

— Fiul tău e mai înțelegător, zise Abe. își cunoaște interesul.

Cu un gest scurt tăie și cămașa,

Pieptul păros al lui Teddy apărui la vedere

— Spune, fată ! Spune ceva, tată ! zberă el. Broboane mari de sudoare i se scurgeau pe frunte.

Obrazul îi era livid. Un spasm nervos îi cutremură corpul. 1— Vorbește, tată ! îl imploră el.. Regan își mușcă buzele. Abe ridică din nou briciul.

— Oprește, Abe ! strigă Regan. Abe rămase cu mîna în aer.

— Ei, zi !

Regan se întoarse spre Mircea.

— Dacă-ți dau numele oamenilor care l-au răpit pe Reggie ne dai drumul

? Mie și băiatului ?

— Da, răspunse Mircea.

— Au fost patru oameni, începu Regan. Atunci i-am văzut pentru prima oară. Nu știu cuim îi cheamă.

Abe apropie tăișul briciului de pieptul lui Teddy.

— Lasă-mă să vorbesc, Abe, gîFii Regan. Abe își retrase briciul.

— Vreau precizări ! se răsti el.

— Nu știu nume, reluă Regan. Dar mi-am luat măsurile mele de precauție.

Am avut grijă să-i fotografiez fără știrea lor. M-am gîndit că ar putea să-mi prindă bine.

— Și unde-s fotografiile ? întrebă Mircea.

— La bar, în seiful din biroul meu.

— Și din ordinul cui s-au întîlnit la tine ? întrebă iarăși Mircea.

Regan ezită cîteva momente.

— Bine. Am să-ți spun și asta. Din ord...

în aceeași clipă se auzi un pocnet sec ca și cînd s-ar fi destupat o sticlă.

Regan, care se afla cu spatele spre fereastră, tresări, schiță un gest ca și cînd ar fi vrut să-și ducă mîna la ceafă, Și se prăbuși pe parchet.

încă o pocnitură seacă și Teddy Regan căzu peste Abe. Abe îl prinse instinctiv în brațe.

Capozzolo aruncă o privire spre fereastră. Într-unui din carourile de sticlă apăruseră două găuri minuscule. Cu un gest reflex trase cîteva focuri într- acolo. Simultan, Mircea ținti cu pistolul becurile din plafonieră, făcîndu-le țandări. Camera se cufundă în întuneric.

Capozzolo se repezi spre fereastră. Lumina lunii arginta culmile copacilor, lăsînd în beznă aleile parcului. Capozzolo nu reuși să deslușească nici o prezență omenească. Spre a evita o nouă surpriză, trase draperiile grele de brocart, acoperind complet ferestrele. Aprinse un lampadar.

— Să dăm alarma, boss ? se adresă el lui Mircea;

— Inutil. Nu am nici o încredere în oamenii de aici... Mircea se lăsă în genunchi lîngă corpul inert al lui

Regan. Constată că glonțul intrase prin ceafă, făcînd o rană urîtă.

— Mort ! exclamă el. Și Teddy ?

— I-au făcut și lui de petrecanie, răspunse Abe, scă-pînd o înjurătură.

Îl culcase pe o canapea. În dreptul inimii, cămașa lui Teddy era pătată de sînge. Abe îi luă pulsul.

— Nimic.

Se uită de la Teddy la Joe Regan.

— Frumos lucrat. Punct ochit, punct lovit. Două focuri — doi oameni, își aprinse o țigară.

— Interesant. I-au curățat tocmai cînd erau gata să vorbească.

Mircea se uită îndelung la Teddy. Scoase din buzunar o brichetă de argint și o apropie cu partea lucioasă ca o oglindă de gura acestuia.

— Te înșeli, Abe. Teddy trăiește. Respiră. Uite, s-a aburit bricheta, zise el, făcîndu-i semn cu ochiul.

— Nu se poa...

Abe surprinse semnul pe care i-l făcuse Mircea. Înțelese că i se cerea să joace teatru.

— Știi că ai dreptate, boss ? Puteam să jur că e mort. Ce înseamnă să te pripești.

— Repede, spuse Mircea. Duceți-l în dormitorul meu. Capozzolo, rămîi cu el, să-l păzești pînă aducem un doctor.

Abe și Capozzolo cărară cadavrul lui Teddy pe scara de serviciu, spre a evita holul în care se aflau oamenii din gardă.

Rămas singur în bibliotecă, Mircea căută" din ochi un loc susceptibil să ascundă un microfon. „Acul în carul cu fin", își zise el. Dacă lucra rapid, putea să dea două lovituri dintr-un singur foc. Lăsînd impresia că Teddy era muribund, avea toate șansele să descopere pe asasin, care va încerca desigur să-l suprima pe tînăr pentru a doua oară. Și misiunea de a-l depista pe ucigaș îi revenea lui Capozzolo. Pe de altă parte, trebuia să meargă la barul lui Regan pentru a pune mîna pe fotografii și pentru a-și recupera oamenii.

Abe coborî în bibliotecă.

— Haidem după doctor, zise Mircea. Sper să aflu multe de la Teddy... înainte de a se urca în Lincoln-ul tras la scară, Mircea șopti lui Abe :

— Mergem înapoi la bar. Acolo am să intru singur. Tu ai să mă aștepti în mașină... La drum.

Abe opri *Lincoln-ul* în parcul de automobile al Clubului 47. Din locul unde își plasase mașina, putea ține sub observație intrarea localului.

Mircea consultă ceasul de la bord. Era trei și un sfert.

Cînd să coboare din mașină, Abe îl apucă de braț.

— Stai, boss. Ia privește.

Îi arată un *Ford Thunderbird*, care trăsese în fața intrării. Conducătorul Ford-ului deschisese portiera, spre a permite unui individ în haine cenușii sport — care cobora scara — să intre în mașină.

— Charlie Yale, spuse Abe printre dinți. Mîna dreaptă a lui Landis. Ce-o fi căutat aici ? Curios !

— Nu-mi place deloc, zise Mircea.

— Nici mie, replică Abe.

— Înseamnă că cel mai tîrziu mîine dimineață, Landis va fi înștiințat de răpirea lui Regan.

Ford-ul se puse în mișcare, ocoli un rond cu flori și ieși la șosea, pierzîndu-se în noapte.

Înainte de a coborî, Mircea își verifică încă o dată pistolul.

— Mai dă-mi unul, spuse el. Dacă îi găsesc pe băieți, să înarmez măcar pe unul din ei.

Abe îi dădu un *Smith and Wesson*, pe care Mircea îl vîrî în buzunarul dinăuntru al hainei.

Se îndreptă spre intrarea localului. Portarul îi aruncă o privire bănuitoare, apoi îl salută, deschizîndu-i ușile de sticlă.

Mircea pătrunse în vestibul. Și fata de la garderobă îl privi cu coada ochiului, deși se prefăcea că e absorbită de numărarea pachetelor de țigări din cutia de pe tejghea.

„Aici s-a dat alarma, își zise Mircea. Cred că o să am de lucru. Toți sînt cu ochii în patru.

Intră în sala barului. Era încă multă lume. Chelnerii se aferau printre mese. Orchestra cînta un „spiritual” acompaniind un cîntăreț negru. Caracatița din acvariu îl privea cu ochii ei bulbucăți și reci.

Mircea se apropie de bar.

— Un *Martini*, comandă el.

Barmanul îl servi prompt.

Mircea duse paharul la gură, clipind «lene, ca și cînd ar fi fost amel.it de băutură. Și barmanul îl privea pe sub sprîncene. Încerca să stabilească dacă îl văzuse înainte, sau. după dispariția lui Regan. Operație mentală destul de grea, dacă se ținea seama de numărul mare de clienți pe care-i servise în noaptea aceea.

Mircea își dădea seama că va avea de învins mari dificultăți înainte de a pune mîna pe fotografiile din biroul lui Regan. Trebuia să facă însă imposibilul pentru a intra în posesia lor. Grație fotografiilor nu-i va fi greu să identifice pe asasinii lui Reggie Lascalzo. Mafia trebuia să dispună de un fișier cu cazierile tuturor membrilor ei. Jack Bolence îl va ajuta desigur să ajungă la aceste caziere, care cuprindeau — fără îndoială — și fotografiile respective.

Își aruncă privirile prin sală, căutînd să identifice pe oamenii lui Regan. Unul dintre ei stătea îngă acvariu și se uita prin local. Altul se postase lingă intrare și examina atent pe toți clienții care intrau și ieșeau. Al treilea se plasase în dreptul unei uși pe care scria cu litere mărunte aurii *Office*. Ceilalți doi lipseau. Probabil că-i păzeau pe oamenii lui Abe, sau îi

„prelucrau” spre a le smulge informații.

Tipul care stătea în fața ușii cu litere aurii se îndreptă spre bar. O cută adîncă îi brăzda fruntea. Era îngrijorat, deși afecta o atitudine impasibilă.

Mircea își consumă băutura, apoi clătîndu-se ușor se îndreptă spre toaletă.

Vestibulul W.C.-urilor rezervate bărbaților era gol. Lavabourile albastre erau aliniate de-a lungul pereților îmbrăcați în faianță. La ferestrele rotunde, ca de vapor, erau atîrnate perdele de material plastic.

Mircea smulse la repezeală șervețelele de hîrtie de la lavabouri și perdelele. Trebuia să lucreze cu mare rapiditate ca să nu fie surprins de vreun client al localului. Zgomotul pe care-l

făcu sfîșiind perdelele fu acoperit de orchestră. Pe pardoseala uneia dintre cabine, aruncă șervețelele și perdelele, peste care turnă benzina din brichetă și le dădu foc. Încuie cabina pe dinafară. Cheia o vîrî înăuntru, pe sub ușă.

Se "inapoie în restaurant. Pomi fără grabă spre bar, aștept înd desfășurarea evenimentelor.

Un tip între două vîrste, care se împleticea, se îndreptă spre toaletă.

Deschise ușa și dădu să intre în vestibul. Deodată se opri siderat în prag și începu să strige :

— Foc ! Foc !

Un fum înecăcios și un miros pătrunzător de material plastic ars începu să se răspîndească în restaurant. .. Parte din consumatorii de la mese se ridicară brusc în picioare. O femeie țipă strident. Orchestra încetă să mai cînte. Oamenii lui Regan se repeziră spre toaletă, din care fumul continua să iasă, împrăștiind panică.

Fără să se grăbească, Mircea se îndreptă spre ușa cu inscripția *Office*.

După ce aruncă o privire rapidă înjur, spre a se asigura că nu e observat, o deschise și pătrunse într-un culoar mărginit de patru uși. Două pe dreapta, două pe stînga. În fund se vedea o scară și grila unui ascensor.

Își pipăi instinctiv pistoalele de sub haină și se apropie de prima ușă. Trase cu urechea. Nu auzi nimic. Apăsă clanța și cu o lovitură de picior o deschise, repezind-o de perete. În cameră lumina era aprinsă. Patru mese de lucru, cinci sau șase scaune, citeva dulapuri și clasoare nletalice alcătuiau întreg mobilierul. În cameră nu era nimeni. Acesta nu putea să fie biroul lui Regan.

Mircea se opri în dreptul celei de-a doua uși. Își apropie urechea de tăblie.

I se păru că aude un zgomot, Zarva din restaurant îl împiedica să-l identifice. Deschise ușa cu aceeași violență. îmbrățișa dintr-o privire un cabinet de lucru, cu mobile ultramoderne, tablouri abstracte și covoare persane. în fața biroului se află un ins care băga într-o servietă niște teancuri de bani. La apariția lui Mircea ridică brusc capul.

— Ce vrei ? întrebă insul închizînd servieta. "W.C.-uriile sînt în partea cealaltă.

în spatele biroului, Mircea văzu un tablou deplasat, care masca ușa întredeschisă a unui seif. Tipul îi surprinse privirea.

Deodată ridică brațele. în aer. în mîna dreaptă a lui Mircea apăruse un pistol care-l ținea neclintit.

Ținîndu-și adversarul sub amenințarea armei, Mircea trecu pe după birou și se apropie de seif. Fără să-l scape din ochi pe individ, deschise cu cotul stîng ușa întredeschisă, apoi tot cu mîna stîngă scoase din buzunarul dinăuntru al hainei o oglinjoară. Cînd întoarse capul spre seif ca să caute fotografiile, avu grijă să ridice oglinjoara în dreptul ochilor ca un retrovizor, astfel încît continua să-l țină sub observație pe individ.

Seiful era gol, cu excepția unui *Colt* și a cîtorva încărcătoare pline.

în aceeași clipă individul smulse Brusc din hamul de sub haină un revolver.

Mircea se întoarse fulgerător și trase.

Omul scăpă revolverul din mîna rănită. Schimonosin-du-se de durere își prinse cu stînga încheietura mîinii zdrobite.

— Unde sînt fotografiile ? întrebă Mircea printre dinți.

în ochii holbați de durere ai adversarului, Mircea desluși totuși un licăr ciudat.

— Ce fotografii ?

— Știi foarte bine.

Individul se uită la gura pistolului, apoi la ochii lui Mircea.

Mircea luă cu stînga *Colt*-ul din seif și îl vîrî în buzunar.

— Ei, nu vorbești ?

Se apropie de individ. îl plesni cu dosul palmei peste gură.

— Le-au luat, bîigui acesta.

— Cine ?

— Dacă spun, sînt un om mort.

— Și dacă taci crezi că te așteaptă altă soartă ? Individul suspină.

— Charlie, murmură el. Charlie Yale.

— Aha ! D-asta v-a vizitat acum zece minute. Și oamenii lui Abe Macchia unde sînt ?

— În subsol.

— Arată drumul.

Individul se uită la servieta cu bani.

— Lasă, ai tot timpul pentru asta, zise Mircea.

În aceeași clipă se auzi zgomotul unei uși trântite și ropot de pași pe coridor. Individul avu o tresărire.

— Dacă intră aici și faci vreun semn, îți găuresc creierii, îi șopti Mircea. Trecu la iuțeală în spatele ușii, care tocmai se deschidea. "

Unul din vlăjgani lui Regan pătrunse în încăpere.

— Grăbește-te, Harry ! Nu știu cine dracu... Nu mai apucă să-și încheie fraza.

Mircea îl trăsni cu patul pistolului în moalele capului, culcându-l pe podea.

Harry nu avusese timp să schițeze un gest.

— Și acum la subsol, zise Mircea, îndemnându-l cu țeava pistolului să pornească înainte.

Individul se execută.

O luară pe coridor la dreapta. Coborîră o scară de serviciu și ajunseră în fața unei uși de fier.

Harry o deschise. Pătrunseră într-un coridor îngust, mărginit de uși metalice. Din dosul uneia din ele, se auzea duduitul unui cazan.

Harry se opri în dreptul ultimei uși. O descuie cu o cheie aflată asupra lui. În încăperea austeră, cu pereți vâruți, ca celula unei închisori, se aflau cei patru oameni ai lui Âbe.

La apariția lui Harry și a lui Mircea, se ridicară de pe banca pe care stătuseră pînă atunci. Fețele li se luminau.

Mircea recunoscă pe doi din ei, după fotografiile din dosarul comisarului

Alberto Cessi. Le zvîrli cîte o armă.

— Luke, Dick, prindeți-le !

Luke și Dick înșfăcău din zbor pistoalele. Amîndoi erau negricioși și scunzi de statură. Tipuri de portoricani.

Ceilalți doi păreau mai stilați. Purtau haine frumos croite și păstrau o atitudine demnă.

— Și p-ăsta băgați-l în locul vostru ! porunci Mircea arătîndu-l pe Harry. Harry se făcuse pămîntiu. Abia se mai ținea pe picioare. Rana îl durea cumplit.

Luke îi îmbrînci în încăpere și încuie ușa pe dinafară.

Urmat de cei patru oameni, Mircea urcă scările, străbătu coridorul și intră în restaurant, în sală domnea semiobscuritatea.

Consumatorii urmăreau evoluțiile unei perechi de dansatori pe platoul luminat puternic din preajma acva-riului.

Profitînd de această împrejurare, Mircea și însoțitorii săi se strecurară printre mese și părăsiră localul, fără să atragă atenția.

În dormitorul lui Mircea, luna filtra printre jaluzelele lăsate lame de lumină, care proiectau pe parchet un romb argintiu.

Într-una din extremitățile acestui romb se ivi o mină, care se tîra, căutînd parcă să apuce ceva. O respirație grea, șuierată se auzi în întuneric.

Pe coridor răsuna pași.

Ușa dormitorului se deschise. În prag apărură două siluete.

Lumina de pe coridor căzu. În plin asupra corpului, masiv al lui

Capozzolo, prăvălit pe parchet.

— Sid, ce-i cu tine ? exclamă Mircea, îngenunchind lingă el. Lumină, Abe! Abe răsuci comutatorul.

— Sid ! Vorbește ! zise Mircea, întorcîndu-l cu fața în sus și sprijinindu-i capul pe genunchi. În dreptul stomacului haina și cămașa lui Capozzolo erau năclăite de sînge. Sid ! Cine a făcut asta ?

Capozzolo întredeschise ochii încețoșați de apropierea morții. Buzele vinetei se mișcă încetîșor.

— Pedro... portoricarul...

— Pedro Alamos, zise Abe.

În colțul gurii lui Capozzolo apăru un fir de sîhge,

— Pedro... repetă el. Capul îi căzu într-o parte.

— A murit, zise Mircea. Se ridică în picioare.

— Ce-i de făcut, boss ? întrebă Albe scărpinându-se în creștet. S-ar părea că ni s-au închis toate drumurile.

Mircea își aprinse o țigară. Situația era într-adevăr gravă. Trei cadavre de care nu știa cum să scape și toate firele ce duceau la asasinii lui Lascalzo —

rupte. Iar la capătul celor șase zile — execuția.

Evident, nu avea de gând să abandoneze lupta. Trebuia să își ia măsuri de precauție. De pildă, să-și acopere retra-gerea în caz de nereușită, luînd legătura cu Narcotic Bureau. Ar fi fost însă rușinos să se declare înfrînt. Prea mulți oameni își puseseră încrederea în el...

— Abe. înainte de a se lumina de ziuă. trebuie să scăpăm de cadavre. Mai avem la dispoziție maximum o jumătate de oră, adăugă el după ce se uită la ceas.

— Mă duc să-mi chem oamenii, spuse Abe.

— Ai încredere în toți ?

— Sînt oameni verificați. Bietul Capozzolo ! Ei i-a chemat. Dacă ar fi știut că în mai puțin de douăsprezece ore aveau să-i care hoitul... Eh, în mizeria asta de meserie, oamenii nu apucă să îmbătrînescă...

Abe ieși.

Rămas singur cu cadavrele, Mircea le privi îndelung, înainte de a se lăsa antrenat în aventura aceasta, îi repugna să se uite la morți. Acum moartea îl impresiona mai puțin. Se ciocnea cu ea aproape în fiecare zi. îi simțea prezența. Ciudat ! O prezență care nu-l mai înspăimînta. Nu avea presentimentul sfîrșitului. Și aceasta îi dădea curaj !

Abe se înapoie cu cei patru oameni pe care Mircea îi scăpase din subsolul

Clubului 47.

Noii veniți se uitară la cadavre. Erau calmi, ca și cînd ar fi privit cîteva obiecte expuse în vitrina unui magazin.

— Luați-i, porunci Abe și coborîți-i pe scara de serviciu în subsol.

Doi inși îl ridicară pe Capozzolo. Unul de cap și celălalt de picioare. Ultimii doi îl luară pe Teddy.

— Nu-l uita pe Regan, zise Mircea.

— Nici o grijă, boss, replică Abe. Trimit un om să curețe petele de sînge de pe parchet.

— Vezi și de cearșafuri, îi recomandă Mircea. Au urme de sînge. De la Teddy.

— Le ard, zise Abe, strîngîndu-le de pe pat. Vila asta are un crematoriu pe cinste. Trimit un băiat să-ți pună cearșafuri curate, boss.

— Perfect, răspunse cu afectat calm Mircea, Oamenii ieșiră cu cadavrele.

— Ard și hoiturile tot în crematoriu, continuă Abe. Bietul Sid, suspină el. Visa o înmormîntare de mare lux, cu camioane încărcate cu flori și cu un cortegiu de cel puțin o sută de mașini. Din păcate nu pot să-i împlinesc dorința. Se îndreptă spre ușă, dar se opri în mijlocul drumului. De cadavre scăpăm noi într-un fel, boss. Ce facem însă cu Mary-Lou și cu Pedro ? Pe Teddy Regan l-am umflat în prezența ei. Iar Pedro ar putea să depună mărturie că noi am făcut de petrecanie celor doi Regan. Și moartea lui Sid ar fi în stare să o pună tot în sarcina noastră. Deși el e făptașul. Iar cei care ne pun bețe în roate se vor folosi de asta. Pe Mary-Lou o fac eu să tacă. Pe veci. Nu va apuca răsăritul soarelui. Mai greu va fi să dăm de Pedro.

— Cu Mary-Lou nu cred că e soluția cea mai bună. Abe încreți din sprîncene a mirare.

— Boss, nu te mai recunosc. Vrei să facem cunoștință cu scaunul electric

? Uite ce e, lasă mărunțișurile astea pe seama mea. Dumneata să te odihnești. Să ai capul limpede. Mîine... adică azi — uite că începe să se lumineze de ziuă — o să avem mult de furcă.

— Ai dreptate, sînt cam obosit, zise Mircea. în ultimele patruzeci și opt de ore n-am închis ochii. Să mă trezești la nouă.

— O.K., boss. Abe ieși.

Mircea aspiră adînc fumul de țigară. își dădea seama că Viitoarea îl trăgea tot mai la fund. Trebuia să găsească neapărat o ieșire din acest impas. Dacă ar fii fost în posesia fotografiilor, toată afacerea s-ar fi rezolvat de Ia sine. Dar Charlie Yale i-o luase înainte.

Trecu în baie. Se dezbracă și intră sub duș. Apa caldută îl mai liniști.

— Am schimbat așternutul, boss, auzi el glasul lui Dick, care terminase de trebăluit prin dormitor. Am adus și o sticlă de *Scotch*. Am pus-o pe noptieră. Noapte bună. La nevoie mă suni. Lui Mircea îi ajunse la ureche zgomotul unei uși care se închise.

Stătu mai bine de o jumătate de bră sub duș. Ieși din baie regenerat. își puse o pijama. Se uită spre pat, dar îl trecu un fior de groază la gândul că acolo zăcuse un mort.

Luă o pătură din dulap și se întinse într-un fotoliu, avînd grijă să-și pună un scaun sub picioare.

Adormi repede. în somn îl asaltară coșmaruri. Se făcea că din apele tulburi ale unei ape cu bulboane apucătoare, se ridica încet Mary-Lou. Ochii ei_ păreau să arunce flăcări. în loc de păr, colcăiau șerpi. în mină ținea niște fotografii cu chipurile unor oameni pe care Mircea nu reușea să le deslușească. Mary-Lou izbucni în rîs. Un rîs strident, ascuțit, care-l umplu de spaimă. Se îndreptă totuși spre ea. Voia să ajungă la fotografii, înainta pieptiș prin apa turbure care se făcea tot mai adîncă. Deodată se pomeni înotînd în mijlocul rîului. Bulboanele îl înconjurau, răsucindu-se amenințător. Se -ferea să nu fie prins de vârtejul lor. Și Mary-Lou rîdea. Rîdea cu hohote de eforturile lui disperate de a ajunge la fotografii. Pe măsură ce el înainta, luptîndu-se cu apele vijelioase, Mary-Lou se îndepărta ca Fata Morgana. Deodată ea se opri. Din piept prinseră să-i fumege niște țigări. Mary-Lou scăpă un răcnet înfiorător. Și în aceeași clipă apărui inspectorul Schiarelli care îi întindea o orhidee. Dispăru și inspectorul. De undeva se auzi un zgomot asurzitor de sticle sparte, ca și cînd s-ar fi năruit o vitrină uriașă. Dintre cioburi fișni o caracatiță vîscoasă, cu chipul lui Regan. Inspectorul Schiarelli, îmbrăcat în togă romană, pufăia dintr-o pipă. Arăta cu mîna pe Samy Barracuda care rîdea cu hohote ca și Mary-Lou. Hohotele lui se izbeau de pereții unei imense grote, stîrnind ecouri. La capătul grotei apărui din nou caracatița. O caracatiță uriașă, înfricoșătoare, care porni spre Mircea. Mircea simți că-l paralizează spaima. Vru să fugă, dar nu-l mai ajutau picioarele. Un braț al caracatiței biciui aerul, și-l înșfacă de umăr. Mircea vru să răcnească, dar "nici-un sunet nu ieșea din gura-i căscată.

— Boss ! Boss !... se auzi glasul lui Abe.

— Ha ? Ce ? Ce s-a întîmplat ? bolborosi Mircea buimac... Abe îl zguduia de umăr, spre a-l trezi.

—Scoală-te, boss ! A venit Landis. Vrea să-ți vorbească, Mircea deschise ochii.

Soarele își strecura razele printre jaluzele.

— Cit e ceasul ? ,

— Opt și jumătate, boss. Landis te așteaptă în bibliotecă. Este cu Charlie Yale.

Acest nume âvu asupra lui Mircea efectul unei descăr- cări electrice. Trezit de-a binelea, sări în picioare..

— De mult timp așteaptă ?

—Ah, nu. De vreo cinci minute. E nervos. Cîhd m-a văzut mi-a aruncat o privire mînioasă. Dar nu m-am intimidat.

Mircea știa că Rober-t Landis era o figură importantă în organizație. Dar pe Vincenzo Genovese nu-l impresiona marele boss. Trebuia deci să se. comporte pe măsura modelului său.

— Să mă aștepte, spuse el. Mă duc să fac un duș. Pe urmă mă bărbieresc. Nu-mi place să apar nebărbierit.

— O să-l supere întîrzierea, boss.

— Ei și ? exclamă Mircea cu superbă nepăsare. Ai lichidat cu cadavrele ?

— Da. Cu toate patru. ,

— Care patru ?

— Patru fiindcă am pus-o la socoteală și pe Mary-Loifi.

— Cum adică ?...

Și Mircea continuă fraza prin pantomimă trecîndu-și degetul arătător peste beregată.

— Da, zîmbi Abe repetînd gestul lui Mircea. Ara lucrat expeditiv. Ca în vremurile noastre bune.

— Bine, bine. Coboară la Landis. Să faci onorurile pînă vin eu.

Mircea trecu în baie. Stătu - sub duș un sfert de oră, Se bărbieri.și se îmbracă pe îndelete. Era emoționat, dar își ascundea abil simțămintele. Bău un *whisky* spre a-și face curaj. Coborî

apoi în bibliotecă.

Landis stătea în picioare, lângă un raft și răsfoia o carte ilustrată. Era scund, negricios, rotund la față. Mustața neagră îi accentua buzele cărnoase, senzuale. Purta un costum albastru-petrol, impecabil.

Tolănit într-un fotoliu, Charlie Yale fuma o țigară. Era surprinzător de tânăr. Avea înfățișarea unui student cu obraz trandafiriu, ochi arzători, inocenți și gura frumos desenată. Hainele albe de flanel aveau o linie sportivă. Cravata azurie cunoscută Mara, cămașă de mătase naturală, batista de la piept, în aceeași nuanță cu cravata, ciorapii, pantofii italienești reflectau o eleganță rafinată. Charlie Yale nu corespundea tipului de gangster popularizat de romanele polițiste și de filmele de cinematograf.

În acest timp Abe, răsturnat pe o canapea, își lustruia molcom unghiile. Mircea - prinse dintr-o singură privire" întreaga scena, își dădu imediat seama că sub calmul aparent al celor trei oameni, mocnea focul.

La intrarea lui Mircea, Landis ridică încet privirile de deasupra cărții.

— Bună ziua, Landis, zise Mircea. Ce mai faci, Charlie ?

Landis mormăi câteva cuvinte greu de deslușit. Yale răspunse cu un voios :

— *How do you do*, Mr. Genovese.

Când Landis ridică ochii de deasupra cărții, Mircea, care-l privise pînă atunci din profil, putu să-i vadă în întregime pata vînată ce-i acoperea aproape tot obrazul. Pata aceea, cu excrescențe negricioase înspicate cu fire de păr albe și negre, era mult mai urîță decît în fotografia din dosarul lui Genovese.

— Bună ziua, zise Landis, măsurîndu-l cu privirile din cap pînă în picioare, fără să-și ascundă curiozitatea.

Mircea cunoștea un principiu tactic, etern valabil. Cea mai bună apărare o constituie atacul. Deci atacă cel dinții.

— Nu mă mai recunoști, Landis ? vorbi el tărăgănat, în cel mai autentic stil Genovese.

Landis zîmbi în colțul gurii.

— Te recunosc Numai Vincenzo Genovese ar fi îndrăznit să mă facă să-l aștept.

— Te-ai îndoit vreodată că aș fi Genovese ?

—, Da. M-am îndoit. Și mai păstrez unele îndoieli.

— Dacă vrei, ți le risipesc îndată. Îți aduci aminte cînd ai încercat să mă trișezi ? La o partidă de pocher. Te-am prins cu cărți măsluite în manșetă. După partida aceea ți-ai pus proteză dentară.

Landis așeză cartea în raft, apoi se întoarse spre Mircea.

— Atunci ne-au asistat cîțiva martori. Încercă să-ți amintești o împrejurare cînd am fost de față numai noi doi.

— Nu vreau să te cobor în ochii lui Charlie, rosti Mircea cu dublu înțeles.

— Ai limba ascuțită, Mr. Genovese, zise Charlie, zdrobind vîrfurile țigării în scrumiera de cristal.

— În Sicilia mi s-a ascuțit și mai mult, replică Mircea suav. Înainte înțepa. Acum străpunge. N-aș vrea să o simți pe pielea ta, Charlie.

Abe pufni în rîs.

— Mă ameninți, Mr. Genovese ? întrebă Yale.

— Nu. Te previn, ripostă Mircea, lăsîndu-se într-un fotoliu. Abe, servește cocteiluri, adăugă el.

— Mulțumesc, nu te deranja, zise Landis. Nu ți-ara făcut o vizită de curtoazie. Am venit în interes de afaceri. Și în asemenea cazuri nu beau.

— O.K. Nici tu nu bei, Charlie ?

— Nici eu, Mr. Genovese.

— Prepară numai două cocteiluri, Abe. Dumnealor sînt abstinenți. Iar eu n-am de gînd să-i imit. Descar-că-ți sacul, Landis. Dar nu uita. Timpul meu e drămuț.

Landis îl privi cu un fel de admirație.

— Nu se poate spune că-ți lipsește îndrăzneala, zîmbi el. Mă întreb dacă peste cinci zile n-ai să te dezumfli.

— Cînd te ascult, mă întreb dacă prin gura ta nu vorbește Barracuda, zise

Mircea. Grăbește-te cu cocteilurile, Abe. Mi s-a uscat gîtlejul.

Abe îi oferi un pahar înalt, plin pe trei sferturi cu un lichid chihlimbar iu.

— O combinație nouă, boss.

— Cum îi spune ?

— *American Filip*. Mircea o degustă critic.

— Bună, Abe. Ei, Landis, dă-i drumul.

Iritarea lui Robert Landis crește. Mircea înregistra tensiunea din atmosferă. Vizitatorul își vîrî mîinile în buzunar.

— Țin să-ți reamintesc, Genovese — fac aici o paranteză — că pînă la proba contrarie, pentru mine rămîi Genovese.

— Prea amabil. însă nu uita, tot în paranteză, că acum mă numesc Charlie Accardo.

— Nu mă întrerupe. Țin să-ți reamintesc, Genovese, că potrivit hotărîrii organizației, sectorul tău a trecut sub controlul meu direct.

— Ei, și ?

— în consecință nici o mișcare nu se poate face în acest sector, fără aprobarea mea.

— Serios ?

— Așa a hotărît marele boss. Mircea sorbi iarăși din cocteil.

— Ce savoare ! exclamă el, plescăind din limbă. Ridică privirile asupra lui Landis. Ochii i se înăspriră. Marele boss a hotărît așa, fiindcă v-a ascultat numai pe voi. După ce mă va asculta și pe mine...

— N-are să te asculte pînă ce nu te vei disculpa, Genovese. Asupra ta atîrnă grave acuzații. Și tu, în loc să faci tot ce-ți stă în putință, spre a-ți limpezi situația, ți-o complici și mai mult. Mergi cu pași xepezî și siguri spre pierzanie, Genovese.

— Cît ești de drăguț că-mi porți de grijă, rosti Mircea suav. Altceva ?

— N-am terminat. Tot în această ordine de idei, trebuie să-ți pun în vedere că pe viitor nu voi tolera să se mai repete fapte ca cele de azi-noapte.

Mircea încreți sprîncenele.

— Fapte ? Care fapte ?

— Azi-noapte, în casa asta au fost asasinați doi oameni. Doi oameni care se aflau sub protecția mea.

— Sub protecția organizației, vrei să spui. Tu nu ești decît o rotiță în mecanismul organizației.

— O rotiță care ar putea să-ți treacă peste cap, Genovese.

— Nu te-aș sfătui să încerci, Landis. Ți-ai rupe și dințircare ți-au mai rămas.

— Să nu ne jucăm cu vorbele. Nu îngădui asasinat...

— De unde știi că în casa asta au fost asasinați doi oameni ? întrebă Mircea ridicîndu-se în picioare. - Și Charlie îl imită.

Abe duse instinctiv mîriă la pistolul de sub haină. Robert Landis îi surprinse gestul.

— Vrei să-ți repeți isprava, Abe"? Află că și eu și Charlie sîntem înarmați. Și te mai avertizez că afară mă așteaptă oamenii mei.

Mircea făcu semn lui Abe să se liniștească. Se întoarse spre Landis.

— În legătură eu asasinatelor de azi-noapte, cred t-ă ai putea să-mi dai tu unele lămuriri, Landis. Tu sau omul tău de încredere, adăugă el, arătîndu-l cu un gest pe Charlie.

Locotenentul lui Landis zîmbi cu dezarmantă candoare.

— Aș fi încântat să-ți fiu de folos, Mr. Genovese. Din nefericire, nu pot aduce nici o lumină în această chestiune.

Landis se uită în ochii lui Mircea.

— îți atrag atenția că în cursul acestei zile, marele boss va fi informat de asasinarea lui Joe Regan și a Jiului său.

— De moartea lui Sid Capozzolo nu știi nimic ? întrebă Mircea.

— Nu.

— Nici tu, Charlie ?

— Nu înțeleg aceste insinuări, Mr. Genovese, replică liniștit tînărul.

Landis reluă cu glasul lui cavernos.

— Din acest moment, Genovese, nu mai ești autorizat să părăsești vila, fără a fi escortat de o mașină eu oamenii mei. Limpede ?

Mircea își goli paharul.

— Te invit, Landis, să părăsești imediat casa asta. N-aș vrea să repeți experiența de ieri a lui Barracuda. Cît privește acuzațiile pe care mi le aduci, va trebui să le dovedești. Și asta va fi cam greu.

Landis își luă pălăria pe care o lăsase pe măsuță și și-o puse pe cap.

— Te-am prevenit, Genovese. Haidem, Charlie.

Fără să mai salute, părăsi încăperea, urmat de locotenentul său.

— Ei, ce zici, Abe ? rosti Mircea, după ce ușa se închise în urma vizitatorilor.

— Joacă tare amicii dumitale. Mai ales acum când a început extinderea pieții de desfacere a stupefiantelor la întreg tineretul. Metoda e foarte simplă

— acapararea cluburilor tineretului universitar, a cluburilor sportive din școli și din centrele industriale și în general a locurilor de petrecere frecventate de adolescenții din cartierele sărace. Accentul se va pune pe captarea tineretului universitar.

— Ideea nu e nouă, zise Mircea în doi peri.

— Da, însă aplicarea ei extensivă- nu a fost hotărâtă decît în ultima vreme, mai precis după plecarea dumitale în Europa. Îți dai seama, boss, ce venituri pot aduce organizației milioane de tineri înrobiți stupefiantelor. S-au făcut antecalcul, cifrele exacte nu le știu, însă după cîte am aflat sumele rezultate ar fi fabuloase. Și nu trebuie să uităm că adolescenții de azi sînt adulții de mîine. Ne pregătim astfel și pentru viitor o masă de clienți siguri.

— A și început aplicarea acestei campanii ?

— Da, a început, replică, Abe. Și cu rezultate mal mult decît satisfăcătoare. Da, ca să-ți spun drept, boss, adăugă el, mie nu prea îmi place chestia asta. Mi se pare prea murdar să pervertești cu bună știință niște copii care abia au căscat ochii la viață.

Mircea se uită îndelung la Abe. Spusele lui Abe făcuseră să-i treacă prin minte, ca într-un film, scene la care copiii lipsiți de rațiune cădeau pradă drogurilor. Era uluit.

Abe mai sorbi o înghițitură din cocteilul sau, apoi ridică la înălțimea ochilor paharul și privi în lumină bulele de acid care se spărgeau la suprafață.

— Cit privește escorta..., te scap eu, boss, adăugă

— Fără violențe, Abe,, îl avertiză Mircea. Landis a obținut desigur aprobarea marelui boss,. Abia așteaptă să fac un pas greșit.

Abe adoptă o mutră nevinovată.

— Violențe ? Cum îți închipui așa ceva, boss ? Nu-i vei oferi satisfacția asta lui Landis. Întâmplarea este însă deasupra calculului omenești. Uneori și oamenii pot pune în mișcare întâmplarea.

Abe își bău cocteilul și ieși.

Mircea se așeză într-un fotoliu. Gînditor, lăsă să-i cadă- masca pe care o arborase pînă atunci. Îngrijorarea îi întunecă fruntea. Un fior de panică îi încolți în suflet. Situația se complică oră de oră. Avea dușmani puternici. Foarte puternici. Și. el era singur. Nu-i avea de partea sa decît pe Abe și pe Jack Bolence. Și, prietenia lui Bolence era discutabilă.

Trebuia să ia neapărat contact cu Narcotic Bureau. Ce păcat că inspectorul-șef Schiarelli nu apucase să-i dea toate datele necesare. De aici nu putea să telefoneze poliției. Mai mult ca sigur că toate convorbirile cu exteriorul erau interceptate, Bolence îl asigurase de contrariul, dar Mircea nu se bizuia pe nimeni.

Atît de complicată era situația și atît de încărcată de primejdii, încît îi venea să lase totul baltă și să se predea poliției. Dar această criză de conștiință nu dură mult. Destăinuirile lui Abe în legătură cu tineretul dădea un temei moral misiunii pe care Mircea și-o asumase. Obiectivele umanitare amintite de Schiarelli nu reprezentau o argumentare stearpă, ele răspundeau unor realități stringente. Desființarea rețelei de traficanți de stupefiant devenea astfel un scop pentru care Mircea se simțea obligat să lupte, oricît de mari ar fi fost riscurile.

Trebuia să iasă în oraș. Va găsi el posibilitatea să folosească un telefon public.

Abe se înapoie peste cîteva minute.

— Totul e în ordine, boss. Putem pleca oricând la treabă. Ce program avem azi ?
— Trebuie să ajungem la fotografii !
— Să percheziționăm apartamentul lui Chariie, propuse Abe.
— Crezi că Chariie e atât de nesocotit încât să le păstreze în locuința sa, în eventualitatea că el le-a luat ?
— Atunci ce e de făcut ?
— Râmi ne să aflăm unde își developa Regan filmele. Poate izbutim să dăm de negative.
— O.K., boss. O facem și p-asta. Deși New York-ul nu este un oraș tocmai mititel. Cred că numără peste zece mii de firme de fotografii,

*

* *

Mircea stătea pe bancheta din față a LtncZn-ului, alături de Abe, care conducea, și analiza mîntal posibilitatea recuperării fotografiilor, sau a negativelor, cu mutrele asasinilor lui Lascalzo.

Era atât de absorbit în gîndurile sale, încît nici nu observa furnicarul de oameni și de automobile printre care LmcoZre-ul se strecura anevoie.

Ziua era însorită. în fundul prăpastiel deschisă între pereții abrupti ai zgîrie-norilor, Brodway-ul se strecura asemenea unui pîrîiaș blestemat să rămînă veșnic cufundat în umbră.

Mircea văzu firma unui fotograf. Fu ispitit să oprească mașina. De ce n-ar face o încercare ? N-ar fi exclusă o coincidență fericită. Ceva mai încolo zări însă vitrina altui fotograf.

Ar fi fost mai greu să găsească în acest chip ceea ce căuta decît să cîștige lozul cel mare folosindu-se de un singur bilet.

Nu-i rămînea decît o singură speranță, legată de o ipoteză care căpăta tot mai multă consistență. De bună seamă că Joe Regan, care nu era un începător, nu ar fi dat pe mîna unui fotograf spre developare un film atât de compromițător. De ce nu s-ar presupune că Joe Regan sau fiul său developau filmele ? Mai ales dacă Regan era deprins să-și ia „măsuri de precauție”, așa cum afirma chiar el ?

Făț de cine își lua proprietarul Barului 47 „măsuri de precauție” ? Ce legături existau între el și Charlie Yale ? Era oare Yale interpusul lui Landis, sau lucra pe cont propriu ?

Landis, de pildă, ar fi avut tot interesul să-l doboare-pe Vincenzo

Genovese. Numai în acest mod și-ar fi putut extinde definitiv autoritatea asupra sectorului acestuia, sector deosebit de important, deoarece cuprindea întreg Statul New York.

Era greu de presupus că Yale lucra independent. în cadrul organizației ocupa un loc prea puțin însemnat ca să poată acționa fără sprijinul vreunui personaj de prim plan.

Că Pedro transmisese lui Yale discuția dintre Regan și Mircea era neîndoios. Tot atât de neîndoios era și faptul că Regan se ferea de Yale. De aceea își luase acele măsuri de precauție, fotografiind pe asasinii lui Lascalzo. Yale și le însușise spre a încurca toate pisteles. Pînă acum reușise- din plin.

Mircea nu avea de gînd să se dea bătut. Nu putea abandona lupta nici dacă ar fi fost ispitit să o facă. Alternativa era categorică. Victoria sau moartea. Suna oarecum melodramatic, dar corespondea — din nefericire — realității.

Mircea se uită prin retrovizor.

Un *Oldsmobile*, cu patru oameni la bord, urma îndeaproape *Lincoln-u*.

— Am un plan, Abe. zise Mircea. Dar ca să-l duc la îndeplinire, trebuie să scap de coada asta.

— Prea bine, boss, răspuse Abe. în cinci minute te scap. Oamenii mei mă așteaptă în Times Square. Vor tăia drumul *Oldsmobile*-ului, care ne va pierde urma.

— Nu, nu e bine, zise Mircea. Dacă ne pierd din vedere, vor da alarma. Și eu nu vreau să bănuiesc ceva. Uite cum ai să procedezi. După ce reușești să te îndepărtezi suficient de *Oldsmobil*, mă lași la un colț de stradă. Tu ai să-ți continui apoi drumul, cu viteză moderată, ca să fii iarăși ajuns din urmă de oamenii lui Landis. Ai să te învîrtești circa trei ore pe străzi. Am nevoie de acest răstimp. M-ai înțeles, Abe ? La unu treci tot pe aici. Ai să mă vezi lingă chioșcul de ziare. Manevrezi astfel încît să te îndepărtezi oarecum de ei. Vreau să mă pot urca în mașina ta fără să fiu observat.

— 'nțeleș, boss.

Stratagama pregătită din timp de Abe reuși pe deplin. Când Lincoln-ul trecu prin Times Square, o limuzină *Chrysler* tăie ca din întâmplare drumul *Oldsmobil*-ului.

Cu prețul unei manevre măiestre, *Chrysler-ul* reuși să evite în ultimul moment o ciocnire. Fu însă destul ca să provoace o blocare temporară a circulației. *Oldsmobil-ul* pierdu câteva momente prețioase. Se avîntă iarăși în urmărirea Lincoln-ului, reușind să-l prindă aproape de Herald Square.

Mircea avusese însă timp să coboare dincolo de colțul lui 40 th Street, lîngă intrarea Stației B.&O. Terminal.

Ascuns după un chioșc cu ziare, putu să vadă *Oldsmobil-ul* gonind cu mare viteză pe Broadway în jos. Intră în prima cabină telefonică și căută în anuar cea mai apropiată agenție de închiriat automobile.

Z e c e minute mai tîrziu se văzu la bordul unui *Doage Polara* și în posesia unui ghid al New York-ului.

Traversă podul Manhattan și se angaja pe Flatbush Avenue. Avea o țintă precisă — Rockway Park Clubul 47.

Aționa sub impulsul unei inspirații. Era încredințat că subsolul Clubului

47 îi va da dacă nu dezlegarea enigmei, cel puțin un fir conducător spre cei patru inși care puseseră mîna pe milioanele lăsate în grija lui Lascalzo.

Pînă la Belle Harbour circulă cu mare viteză. De acolo își continuă drumul agale, ca un turist dornic să admire tot ce e de admirat. Trecu prin fața clădirii Clubului 47 fără să oprească. Intrarea în restaurant se zărea printre pilcurile de copaci și de arbuști în floare.

Ușile păreau zăvorite. Nu se vedea urmă de om. După toate aparențele Clubul funcționa numai noaptea.

Ceva mai departe, se deschidea o alee care ducea spre un restaurant cu pereți de sticlă, înălțat pe țărmlul mării. Pe o pancartă scria cu litere albastre *Miramar*.

în fața intrării restaurantului erau aliniat e cîteva automobile.

Mircea coti pe alee, parcă *Dodge-vl* aproape de liziera păduricii care despărțea restaurantul *Miramar* de Clubul 47 și, cu cel mai degajat aer, intră în bar.

Comandă un Gin Fizz, îl bău pe îndelete, dădu un bacșiș moderat, ca să nu atragă atenția, apoi ieși în curte.

Se îndreptă agale spre *Dodge*. In loc să se urce în mașină, își continuă drumul pătrunzînd în pădurice. Aruncă o privire peste umăr. Nimeni nu-i remarcase manevra.

Parcuse vreo cincizeci de metri, ferindu-se să facă zgomot. Silueta laterală a Clubului 47 se zărea printre copaci.

Se opri. Cercetă cu privirile clădirea solitară. Iarăși nimeni.

O fereastră cu ghilotină, acoperită din interior de o draperie de moar roșu, îl poftea parcă să o deschidă.

Mircea recapitula în cîteva secunde pasajele unui roman polițist citit de curînd, care descria cu lux de amănunte intrarea prin efracție a unui agent secret într-o clădire.

Asemenea eroului din roman, avusese și el grijă să-și procure un mic levier, pe care-tvîrîse sub haină.

înarmîndu-se cu o mare doză de îndrăzneală, trecu la atac.

Scoase levierul de sub haină și îl vîrî între cercevea și pervaz. Săltă ușor cerceveaua care rezista. Repetă manevra, sporind efortul. Se auzi un clănțanit și fereastra cedă. O ridică fără să întîmpine dificultăți.

Mircea zîmbi. Cine-ar fi crezut că va ajunge și spăr; gător. Avea însă o scuză. îl împinsese necesitatea.

Sări pervazul și pătrunse înăuntru. Ținea strîns levierul în mîna dreaptă, ca să-l folosească la nevoie drept armă. Se pomeni în biroul cu patru mese de lucru, pe care-l mai cercetase în cursul nopții.

închise fereastra, lăsă perdeaua, și după ce repuse levierul în cingătoare, scoase pistolul de sub haină. Apoi porni în exploatare.

Ușa biroului era descuiată. Mircea ieși în coridorul mărginit de cele patru uși. Se îndreptă

spre scara care ducea în subsol. Coborî tiptil scările. Deschise cu precauție ușa blindată și se strecură în subsol.

Aprinse o lanternă portativă. Plimbă fasciculus îngust de lumină peste cele patru uși metalice. Prima din dreapta răspundea în sala cazanelor. O închise și trecu la cealaltă ușă. Își aminti că aceasta dădea în încăperea în care fuseseră închiși oamenii lui Abe. Renunță să o mai cerceteze. A treia ușă — de vizavi — era încuiată. O încercă și pe a patra, care dădea într-o debara.

„Acum e acum” își zise el.

Deodată îl trecu un fior. N-avea cu ce să descuiască a treia ușă. Uitase să aducă chei potrivite. Nu mai putea însă da înapoi.

Încercă să forțeze ușa cu levierul. Osteneală zadarnică. Placa metalică rezista tuturor strădaniilor lui.

Trebuia să folosească mijloace eroice. Pistolul său era prevăzut cu surdină. Nu va face prea mult zgomot. Ținti broasca și apăsă pe trăgaci.

Cu un pocnet sec, ușa se deschise.

Mircea trase cu urechea. Nu auzi nici o mișcare.

Intră în încăperea cufundată în întuneric. În stînga ușii dibui un întrerupător. Îl răsuci. Se aprinse o lumină albă, lăptoasă.

Mircea încercă un simțămînt de triumf. Se afla într-un laborator fotografic înzestrat cu cea mai modernă aparatură. Pe cîteva sfori erau atîrnate la uscat — asemenea unor țipari negri — niște filme dezvoltate. Zeci și zeci de metri de filme.

Deschise un dulap. Pe rafturi se aflau orînduite, asemenea unor soldați în front, sute de casete cu filme.

Cînd le văzu atît de multe, îl cuprinse descurajarea. Iar fi trebuit ore întregi poate chiar zile, ca să le cerceteze în amănunt.

Avea un singur punct de reper și anume decorul — mai precis biroul lui Regan — în care fuseseră luate fotografiile.

Luă o casetă la întîmplare, și cercetă filmul dinăuntru. Văzu cîteva instantanee luate pe marginea mării, altele pe o stradă. O aruncă. Alese altă casetă. Derula un film cu peisaje muntoase. Îl aruncă și pe acesta. Pierdu mai bine de cinci minute cercetînd doar șapte casete.

Ce era de făcut ? În ritmul acesta risca să piardă în-t Unirea cu Abe. Judecînd după meticulozitatea și precauțiile lui Regan, era de presupus că aceasta își păstra într-un loc mai puțin expus filmele primejdioase prin conținutul lor. Trebuia să existe o ascunzătoare în laborator.

Se gîndi să ciocănească în pereți cu patul armei, spre a' dibui vreun seif secret, dar renunță. Zgomotul, repercutat prin ziduri, risca să atragă atenția vreunui paznic. Se mărgini să ciocănească ușor cu vîrfurile degetelor. Zidul nu sfuna nicăieri a gol. Deplasă o masă. Nimic. Dădu la o parte bancul pe care se afla un aparat de mărit. Iarăși nimic. La disperare, împinse din loc dulapul. Pe zidul din spatele dulapului văzu o porțiune cam de vreo patru palme, proaspăt tencuită. Ciocăni cu pumnul și auzi un zgomot metalic.

Scoase de la cingătoare levierul și fărîmiță tencuiala. Apăru o placă metalică îngropată în perete. Tot cu levierul sparse tencuiala din jur. Desfăcu placa și dădu peste o nișă căptușită cu tablă, în care se aflau două casete. Numai două.

Mircea simți că-i bate mai tare inima. Desfăcu prima casetă și derula filmul dinăuntru. Zări cîteva siluete de, vapoare.

I se păru că aude un zgomot pe culoar. Se opri din lucru. Vîrî la repezeală casetele în buzunarul vestonului și apucă pistolul, pe care-l lăsase pe masă. Își opri respirația și își încorda auzul. Bătăile repezi ale inimii îi răsuna în timpane. Își blestema emoția. Nu va fi niciodată în stare să și-o stăpînească

? Așteptă cîteva clipe, apoi făcu doi pași spre ușă. Bătăile inimii se mai potoliră.

Zgomotul de pe culoar încetase.

Ușa rămăsese întredeschisă. O trase cu piciorul, ca să aibă mîinile libere înainte de a trece pragul, se opri iarăși.

Nu se auzea decît clipocitul unui fir de apă care se scurgea dintr-un robinet.

Ieși pe culoar.

Deodată simți o izbitură cumplită în creștet...

*

* *

Mircea deschise anevoie ochii... Sîngele îi pulsa dureros în ceafă. Avea senzația că îi frigea creierul mic.

Îl trezise din leșin răceala cimentului, pe care stătea prăvălit. Se ridică într-un cot și se uită în jur. Culoarul era gol.

Își pipăi creștetul. Își aminti că mai încasase-o lovitură asemănătoare, nu de mult, în trenul de Palermo. Atunci ieșise cu ușurință din încurcătură. Nu știa dacă acum va mai fi tot atît de norocos. Blestemă aventura în care se lăsase angrenat. Aspectele dezagreabile erau mai numeroase decît cele plăcute. Una e să citești o carte de aventuri, și alta e să trăiești aventurile,

Zîmbi amar în ciuda precauțiunilor sale, căzuse în cursă ca un imbecil.

Zări pistolul, aruncat pe ciment ceva mai departe.

Din sala cazanelor se auzea un șuierat ciudat. .

Se tîri pînă la pistol și îl luă în mină. Verifică încărcătorul. Era plin. Imbecilii ! reflectă el. îi lăseseră o armă. Simți un junghi în creștet. Gemu. Un miros bizar îi dădu de gîndit. Abia acum își dădu seama că șuieratul provenea de la conducta de alimentare cu gaze a cazanelor, lăsată deschisă.

Cu un efort se ridică de jos. Îi dorea cumplit capul. Voiau să-l asfixieze ? Nu era imposibil, împleticindu-se, se îndreptă spre ușa din capătul culoarului. Constată — după cum se așteptase — că era încuiată.

Fu ispitit să tragă cu pistolul în broască, dar șansele erau minime. În primul rînd avea de-a face cu o ușă blindată. Afară de aceasta focul de armă putea aprinde gazele emanate din sala cazanelor și provoca o deflagrație cu urmări funeste în primul rînd pentru el.

I se îngăduia să-și aleagă moartea. Prin asfixie sau prin explozie.

Proastă inspirație avusese cînd pornise în căutarea fotografiilor luate de Joe Regan. Instinctiv își pipăi buzunarul în care strecurase casetele. Acestea se aflau încă asupra lui. Oamenii lui Charlie Yale nu știau nimic de casete ? Atunci ce căutase Yale în cabinetul lui Regan în noaptea morții acestuia ?

Înainte de a încerca dezlegarea enigmei, se impunea să reflecteze serios asupra unui mijloc de evadare din subsol. Și cît mai repede. Aerul de pe culoar începuse să devină irespirabil.

Alergă în sala cazanelor. Conducta de gaze era deschisă. Cheia dispozitivului de închidere dispăruse. Era cu neputință să oprească șuvoiul de gaze cu mijloacele avute la îndemînă.

Simțea că se înăbușe. Începu să tușească. Își udă batista la un robinet și ș-o aplică pe față asemenea unui tampon.

Se simți ceva mai bine, dar soluția aceasta nu era decît vremelnică.

Ieși pe culoar și închise în urma sa ușa sălii cazanelor, spre a mai întîrzia răspîndirea gazelor.

Căuta din ochi o ieșire. Încercă pe rînd ușile care răspundeau în culoar, cu excepția acelor care comunicau cu atelierul fotografic și cu sala cazanelor.

Nu lăsă camera neexplorată. Cînd ajunse în încăperea în care descoperise cu o noapte înainte pe oamenii lui Abe> își aminti că aceștia fuseseră coborîți din sala barului în subsol cu ajutorul unei platforme. Își zise că folosin-du-se de aceeași platformă, se putea urca din subsol în bar. O ușă de metal culisantă, fără nici un fel de dispozitiv aparent de deschidere, era încastrată în mijlocul peretelui din fund.

Mircea o cercetă cu privirile, apoi încercă să o deschidă împingînd-o lateral. Eforturile sale rămaseră sterile. O ciocăni cu degetul și constată cu disperare că ușa era masivă.

Deschiderea ei reprezenta singura lui șansă de salvare.

Fiindcă becul din plafonieră lumina insuficient încăperea, scoase din buzunar o lanternă, o aprinse și începu să cerceteze încheieturile ușii în căutarea dispozitivului de deschidere.

Atmosfera din cameră devenise irespirabilă. Gazul începuse să pătrundă prin batista udă.

I se urcase sîngele în cap. Era oare sortit să moară într-un chip atît de stupid ?

Începu să izbească în ușă cu pumnul în care ținea lanterna. Mișcările dezordonate vehiculară fascicolul de lumină al lanternei pe peretele opus.

Deodată se auzi un clănțănit.

Ușa porni să culiseze încet spre dreapta.

Mircea rămase cu respirația tăiată. își dădu seama că ușa se deschidea cu celulă fotoelectrică.

În fața lui apăru o încăpăre destul de mare cu planșeu de ciment. În partea dreaptă a încăperii se afla o platformă rotundă, pe care era instalată o masă cu patru scaune. Pe masă se aflau tacâmuri pentru patru persoane.

Din partea stângă a încăperii se ridica din planșeu un braț metalic, înclinat la 45 de grade, care susținea altă platformă rotundă în chepengul din tavan.

Fără să mai stea pe gânduri, Mircea trecu pragul. Ușa se închise, culisînd în urma lui.

Pe zidul din dreapta era fixat un tablou de comandă cu patru butoane.. Mircea apăsă primul buton. Ușa culisantă se deschise. Apăsă al doilea buton. Ușa se închise. Cînd apăsă pe al treilea buton, camera fu cufundată în beznă. Se auzi un bîzîit abia perceptibil.

Mircea aprinse lanterna. La lumina ei văzu platformele punîndu-se simultan în mișcare. Platforma din tavan începu să coboare, iar cea din dreapta porni să urce, susținută de asemenea de un braț metalic înclinat.

Cu un salt, Mircea se aruncă pe această platformă care printr-o mișcare de translație îl scoase în sala barului.

Era salvat. Respiră adînc. Priveliștea familiară a barului îl umplu de încîntare.

În sală domnea penumbra. Ferestrele care dădeau spre mare erau acoperite cu draperii groase.

Mircea se uită în jur. Nu văzu țipenie de om. Mai mult ca sigur că necunoscutul care-l încuiase în subsol dispăruse, spre a nu fi de față în eventualitatea unei < «plozii provocată involuntar de victima sa.

Mircea părăsi clădirea printr-o ușă-fereastră care dădea spre terasa cea mare.

Traversă precaut păduricea și ajunse fără nici un incident la automobilul său. Se urcă la volan și demară.

Cînd ieși din Belle Harbour se uită la ceas. Era douăsprezece fără șase minute. Plin de voieșie accelerează, îndreptîndu-se spre New York.

*

* *

În camera sa de baie, amenajată pentru circumstanță în atelier fotografic,

Mircea. secondat de Abe copia filmele găsite în subsolul Clubului 47.

Abe îi adusese de la New York o întregă gamă de aparate și ustensile necesare acestei delicate operații.

Lucrau cu înfrigurare. Mircea era conștient -că de aceste fotografii depindea existența sa. Dacă Regan spusese adevărul, însemna că aci se afla dacă jfti cheia misterului, cel puțin un indiciu foarte serios pentru dezle- garea lui.

Dar dacă Regan mințise ?

Ce rost ar fi avut atunci ascunzișul în care erau păstrate casetele ? Mînuia emoționat filmul pentru care își primejduise viața.

O privire rapidă asupra negativelor le îngăduise să deslușească niște siluete de vapoare, două grupuri de cîte patru bărbați, dintre care unul luat din spate și avînd drept -fundal cabinetul de lucru al lui Joe Regan, și mai multe instantanee ale unor femei tinere aproape goale și ale unor bărbați în costume de seară.

Priceperea lui Mircea în arta fotografică era aproximativă. Abe era însă novice. Nu știa ce să mai facă spre a fi de folos lui Mircea. Și pe el îl stăpînea nervozitatea.

Cîteva ore mai tîrziu, examinau la lumina albă a becului eliberat de îmbrăcăminte de celofan pozitivele încă umede.

Grupul celor patru bărbați se afla în centrul atenției lui Mircea. Unul din ei, văzut dintr-o parte purta la butonieră o orhidee.

— Cunoști pe vreunul, Abe ? întrebă el. Mie mutrele; lor nu-mi spun nimic.

Abe se uită atent la fotografie. Deodată fața i se luminează, începu să rîdă fără veselie.

— Pe ăștia doi, din dreapta, îi cunosc. Bătu cu degetul în poză. Aș pune rămășag că hipopotamul ăsta e Ernie Franckfurter. A îmbătrînit licheaua dracului. A făcut burtă, i s-a rărit părul. Acum douăzeci de ani am studiat împreună la ilustra Școală de corecție din Sainfc Louis. Când l-au băgat în școală, Ernie avea la activul său devalizarea unei stații de benzină și două violuri... Dăm noi repede de el, Aveam un prieten comun : Micky Shel-don. Ernie și cu mine nu ne-am putut înghiți niciodată., Iar pomădatul ăsta cu orhideea, de lângă Ernie, este Blakie Mc Co. Acum un an, la Las Vegas, m-a curățat la pocher de 5 000 de dolari. Pînă la partida aia mă credeam tartorul trișorilor. Dar ăsta mi-a risipit iluziile. Și culmea e că am rămas prieteni. Avea un fel de 'a ți se vîrî pe sub piele... Ce să zic, boss, nu îl văd pe ăsta amestecat în asasinarea lui Reggie. Nu pot să spun același lucru despre Ernie. Asta era în stare să omoare și pe soră-sa, numai bani să-i iasă. Nu m- ar mira să aflu că Ernie e vîrît pînă la gît în crima asta... Pe cel de-al treilea nu-l cunosc. Datam să fac unele investigații... Acum să dăm de urma lui Ernie.

Abe trecu în dormitor și forma un număr de telefon. Mircea îl urmă și luă receptorul suplimentar spre a urmări convorbirea.

— Hello ! *Charlie's Bar!* răsună un glas feminin foarte melodios, la celălalt capăt al firului.

— Hello, honey ! Dă-mi-l pe Micky.

— Cine întrebă ?

— Un prieten, Abe Macchia.

— Moment.

Abe așteaptă cîteva clipe. Se auzi o tuse tabagică, după care o voce spartă rosti jovial :

— Hello, Abe. Ce e cu tine, cutră bătrînă ? Abe rîse.

— Cutră ca cutră. Mai merge. Da' bătrînă ? Mai bine te-ai auzi pe tine cum horeai, mumie deșelată. Dacă nu te lași de havane și de havaneze, o să- ți țin panglica la înmormîntare.

— Ia spune ce te doare ?

— Aveam noi un amic. Franckfurter. Ernie Franckfur-ter. Vreau să dau de el.

— Ce treabă ai cu el ?

— Ești curios ca întodeauna. Il știam specialist în violuri și voiam să-mi dea niște lecții.

— Am înțeles, Abe. Faci pe misteriosul. Ernie e mare patron de garaj la

Chicago. S-a ajuns.

— Aha ! Poți să-mi dai adresa ?

— Garajul *Avis*, Augusta Boulevard — Chicago. Alături de hotelul Metropol. Unde-am tras noi un chef de pomină după ce ne-am întors din Coreea. Când vii să te cinstesc cu un *Gordon Rouge* ?

— Am ac,um o treabă, căreia vreau să-i dau repede de capăt. După asta te calc eu. *So long*, Micky.

— *So long*, Abe.

Abe lăsă telefonul în furcă și își frecă îneîntat mâinile.

— Când plecăm la Chicago, boss ?

Mircea deschise dulapul-bar și umplu două pahare cu *whisky*.

— Poftim, Abe, zise el întinzîndu-i un pahar. Beau în cinstea ta. Pregătește-te să încasezi o gratificație grasă.

Se uită la ceas. Miezul nopții să ne prindă la Chicago. Rezerva telefonic două bilete de avion. Și închiriază o mașină care să ne aștepte la aeroport.

Mircea era încîntat de iuțeala cu care se adapta mediului. Se mișca printre oamenii Mafiei cu afîta ușurință, încît s-ar fi zis că se afla în mijlocul lor de cînd lumea. Dovedea aptitudini pentru activitatea aceasta plină de primejdii.

Știa că asupra lui planau amenințări grave. Dar acum acestea nu-l mai îngrijorau. Dimpotrivă, îl stimulau, îi creau o stare de euforie, ca și un vis tare, amețitor.

Abe comandă la agenția Societății Aeriene Sunder-land Airlines bilete pentru Chicago. Avionul avea plecarea la ora 21,30 și sosea la Chicago la ora

23,10.

Abe se uită la ceas.

— Boss, să ne grăbim. într-o jumătate de oră trebuie să fim la John Kennedy Airport.

Mircea vîrî într-o servietă diplomat o pijama, o cămașă de schimb, instrumentele de bărbierit și un *Smith and Wesson*. Pentru mai multă siguranță, strecură un *Walther P. 38* cu surdină în hamul de sub haină.

Abe luă cîteva încărcături de rezervă.

S-ar putea să avem nevoie, spuse el practic.

PARTEA A TREIA

IN JET DE LA ATLANTIC LA PACIFIC

LA ORA nouă, Mircea și Abe părăsiră vila, urmăriți cî de obicei de la distanță de o mașină cu oamenii Lui Landis.

La no. uâ și cincisprezece minute — după o cursă infernală pe străzile din

Bronx și Queens — sosiră la aeroport. Formalitățile de îmbarcare durară puțin.

Mircea și Abe se urcară în avion cu cîteva secunde înainte de a se închide ușile.

— Ai văzut ce mutre au făcut oamenii lui Landis cînd s-au pomenit că le scăpăm din mîna ? zise Abe după ce se așeză pe scaunul său. Înainte de plecare am avut grijă să cumpăr ultimele cinci bilete disponibile, ca să evit orice surpriză.

— Asta nu înseninează că la Chicago nu ne pot lua în primire alți indivizi.

Îți închipui că Landis a rămas cu brațele încrucișate după ce a aflat că i-am scăpat printre degete?

— Așa ceva cere totuși timp, spuse Abe.

— Timpul lucrează în favoarea lor, zise Mircea. Eu nu pot depăși un anumit termen.

— Avem înaintea noastră trei zile pline. Dacă punem mîna pe Ernie, afacerea e ca și rezolvată. Știu să-l fac să vorbească.

— .Daca puaem mîna pe Ernie..., repetă Mircea cu oarecare îndoială. În caz că lucrează cu Landis, acesta se va grăbi să-i asigure o pază eficientă.

— Surpriza este elementul hotărîtor, replică Abe optimist. Landis și Yale nu au de unde să știe că dumneata ai aflat identitatea unuia dintre asasinii lui Reggie. Yale a devalizat seiful lui Regan, tocmai ca să-ntre în stăpî- nirea fotografiilor.

— Nu e de presupus că l-a pus pe gînduri faptul de a nu fi găsit și negativele ? Altminteri de ce au încercat să mă suprime la Clubul 47 ? Mă mir că după ce m-au lovit în cap nu mi-au scotocit și buzunarele.

— Nu s-au mai ostenit ; au fost siguri că n-ai să mai ieși viu din subsolul clubului, spuse Abe. Greșelile sînt tataie, boss. Nu există crimă perfectă.

Există numai alibiuri perfect ticluite și influențe perfecte. Abe rîse iarăși. Mă întreb ce mutră are să facă Ernie cînd are să dea cu ochii de mine.

— Tocmai asta mă face să cred că ar fi bine să intru singur în garaj, Abe. Va opera elementul surpriză, de care vorbeai tu. Foarte puțină lume mă cunoaște sub noul meu aspect.

— Nu te las singur în bîrlogul lupilor, boss ! Ai văzut ce era să pățesti la club.

Mircea zîmbi.

— Bine, Abe. Intrăm împreună.

La ora 23,10 potrivit orarului, avionul ateriza la

Chicago.

Mircea și Abe se urcară în Bitirfc-ul *Electra*, închiriat telefonic, eare-i aștepta în parcul de automobile. Abe luă volanul.

În drum spre centrul orașului, Abe își aruncă de cîteva ori privirile asupra retrovizorului. Erau încadrați într-un fluviu de mașini care goneau cu viteză constantă pe Kennedy Expressway,

— Ce n-aș da să știu dacă sîntem urmăriți, zise Abe. Coti la dreapta pe

North Damen Avenue, apoi la stînga pe Augusta Boulevard.

După cinci minute de mers, apăru silueta cu douăzeci rie etaje a hotelului Metropol. Intrarea puternic luminată ..! garajului *Avis* se profila dincolo de hotel.

Ajuns în fața garajului, Abe viră brusc la dreapta și intră înăuntru. Se strecură ca un tipar printre automobilele care mișunau prin garaj și opri în dreptul unui perete de sticlă, cu uși automate. Pe una din uși scria cu litere aurii *Direcția*.

Abe scoase pistolul de sub haină, îi trase piedică și îl vârî la loc în ham. Coborî din mașină, dădu buzna pe ușa cu-litere aurii și fără să țină seama de protestele secretarei, care bătea la o mașină de scris, împinse cu putere ușa din celălalt capăt al încăperii pe care scria *Director*. Biroul era gol. In scrumiera de pe masa de lucru fumea o țigară.

Abe se întoarse spre secretară :

— Unde-i Ernie, frumoaso ? Am vrut să-i fac o surpriză.

Secretara, o blondă oxigenată, cu ochelari mari, rotunzi, înrămați cu metal, îi aruncă o privire glacială.

— Mr. Franckfurter e sus la etajul zece. Asistă la montarea unui nou ascensor.

— *Thanks a million*, îi mulțumi Abe.

Părăsi biroul și se urcă în *Buick*. Făcu contactul.

— Trebuie să fim cu ochii în patru, boss. Am impresia că ni se întinde o cursă. Mi s-a spus că Ernie e sus.

Demară. *Buick*-ul se angaja pe serpentina betonată care ducea spre etajele superioare. Abe înainta precaut.

Pe dreapta, dincolo de balustrada de beton, se deschidea golul dintre etaje, în jurul căruia șerpuia pista în spirală. Pe flancul stîng se ridicau pereți de beton, deschiși la fiecare etaj spre platformele de parcare respective.

Mircea scoase cele două pistoale și le așeză alături de el, pe banchetă, să le aibă la îndemînă.

Buick-ul depăși fără incident primele patru etaje.

Mircea își simți gura uscată. Din fiecare mașină care trecea pe lîngă ei riscau să fie mitraliați. Și oricare mașină, cu o manevră abilă, ar fi putut să-i catapulteze în hăul deschis în dreapta lor.

Buick-ul urcă încă patru etaje. Abe se uită spre dreapta.

Pe spirală, cu un etaj mai jos, se vedeau ureînd două limuzine.

— Ciudat. Am impresia că ne urmăresc, zise Mircea.

— Se prea poate, replică Abe. Vedem noi imediat. *Buiefc*-ul se angaja pe spirala etajului IX, apoi pe ultima spirală, ce urca spre etajul X.

Cînd să iasă pe ultima platformă, îi apărură în față două mașini așezate una lîngă alta, care le blocau diurnul.

Farurile lor quadruple se aprinseră simultan, orbindu-i.

Abe opri instinctiv. Cuplă pe marș-arrier.

Deodată văzu în retrovizor celelalte două automobile, care-i urmăriseră pînă atunci, apropiindu-se bord la bord, de asemenea cu toate farurile aprinse.

— Ne-au prins la mijloc, scriși Abe. Vor să ne împingă în gol. Sări din mașină, boss !

Mircea deschise portiera cu cotul și înarmat cu cele două pistoale, fiecare în cîte o mînă, sări pe pista betonată.

Trase o rafală în direcția parbrizului primei mașini care se apropia cu viteză, apoi ochi și pe a doua. Se adăposti după un stîlp de beton. Începu să tragă și în mașinile care urcau din urmă.

Abe aprinse toate farurile, își lansă *Bmc7c*-ul împotriva automobilelor care veneau din față, apoi sări la rîn-dul său pe pistă.

Se auzi zgomotul unei ciocniri, apoi pîrîturi de metal care se îndoiaie și zăngănit de geamuri sparte.

Abe scoase pistolul de sub haină. Se răsuci pe călcîie și, lipindu-se de perete, începu să tragă cu Mircea spre mașinile care veneau din spate.

Mașina ce urca pe partea dreaptă a pistei viră brusc și se izbi cu putere de parapet, imobilizîndu-se. Și cealaltă mașină încremeni, cu parbrizul plesnit de gloanțe.

Focurile trase de arme cu surdina nu făcuseră zgomot.

Mircea și Abe schimbară o privire triumfătoare.

Dintr-una din mașini ieși împleticindu-se un om care se sprijini de portieră, apoi se prăvăli pe pista betonată, în celelalte nu observară nici o mișcare.

— Acum să ne răfuim cu Ernie, zise Abe.

— Numai să dăm de el, spuse Mircea.

— Nici o grijă. Trebuie să fie pe aproape.

În aceeași clipă, un *Ford Musiang*, alb, decapotabil, țîșni de pe platformă, trecu pe lîngă

mașinile accidentate și se angaja vijelios pe pistă în jos.

— Lașul ! urlă Abe. Lașul ! Să nu ne scape.

O luă la fugă spre primul din automobilele parcate pe platformă, un *Studebaker Dayton*. Se aruncă la volan, demară și după ce trecu pe lângă Mircea, care deschise portiera și sări înăuntru, porni cu mare viteză pe urmele Ford-ului decapotabil.

— Ernie a fost întotdeauna un ticălos, vorbi Abe, în vreme ce mînuia cu măiestrie volanul pe spirala betonată.

Mașina lui Ernie câștigase un avans prețios. Ajunsese la etajul al treilea, în vreme ce Abe abia lăsa în unnă etajul al șaselea. Cauciucurile șuierau. Mașinile cu care se încrucișau erau silite să tragă pe extrema limită a pistei spre a evita o ciocnire,

Ford-ul ajunsese la etajul I.

— Dacă apucă să iasă în stradă, riscăm să ne scape, strigă Abe furios.

Circulația intensă și...

Deodată vorbele i se topiră pe buze.

De pe platforma etajului I ieși pe pista spiralată o limuzină *Mercedes 600*, lungă cît o locomotivă, care manevra spre a cîrmi la dreapta. Ford-ul *Mustang*, lansat cu mare viteză la vale, intră ca un bolid în flancul limuzinei. Făcu un salt, se izbi lateral de balustrada de beton și luă foc, proiectîndu-l pe conducător peste caroseria Mercedes-ului.

Cînd ajunse în dreptul mașinii incendiate, Abe frîină.

Nu putea trece mai departe cu *Studebaker-vl*.

Apărură cîțiva oameni cu extincatoare. Jeturile de spumă învăluită în cîteva clipe Ford-ul. în garaj se stîr-nise tumult.

Abe și Mircea se strecurară prin spatele *Mercedes-ului* și se opriră lîngă corpul lui Ernie, priponit de balustrada betonată. Zăcea într-o poziție grotescă. Picioarele erau rășchirate într-un fel de *grand ecart*, brațele frînte făceau zigzaguri pe pardoseala mînjită cu motorină, iar capul despicat în două, ca un dovleac, lăsa să se vadă în-cîlceala însîngerată a circumvoluțiunilor creierului.

În jurul cadavrului începuse să se adune lume. Abe îl strînse pe Mircea de braț.

— S-o ștergem, boss, șopti el. Nu e bine să ne găsească poliția aici. Profitînd de zăpăceală, ieșiră în stradă, fără să-i oprească cineva. Cînd se văzură pe trotuar, oftară ușurați

Se și amestecară în mulțimea pietonilor.

Dinspre Oakland Boulevard se auzea tot mai puternic sunetul modulat al unor sirene.

— Poliția ! murmură Abe. Și ambulanțele. Am ieșit la timp.

Cotiră la dreapta, pe o stradă întunecoasă, puțin frecventată. Intrară în primul bar.

La tejghea cîțiva noctambuli se cînsteau cu băuturi tari.

Mircea se văzu în oglinda din spatele barmanului și abia se mai recunoscu. Era palid, obrazul i se lungise și ochii îi străluceau ciudat. Simțea un ușor tremur în picioare.

„Nu sînt încă bun de detectiv”, își zise el iritat.

— De două ori *whisky*, porunci Abe, rezemîndti-se de tejghea.

Abe își aprinse o țigară.

Barmanul luă de pe raftul de cristal o sticlă, *cu--Scotch*. Umplu două pahare și le servi noilor clienți.

Mircea își goli paharul din cîteva înghițituri; Băutura alcoolică îi încălzi plăcut măruntaiele și îi liniști: ea prinminune nervii.

— Încă un rînd, porunci el.

Și Abe dădu peste cap *whisky-ul*.

În vreme ce barmanul executa comanda, Abe se întoarse spre Mircea.

— Ernie ne-a făcut figura, boss. I-au crescut aripi de îngerăș și și-a luat zborul tocmai cînd credeam că o să punem mîna pe el. Dar mai avem o săgeată în tolbă. Blackie. Nu mă aștept la cine știe ce, dar trebuie să în- cercăm... A murit Ernie, trăiește Blackie. Plecăm la Las Vegas, boss. Cu primul avion !...

*

* *

Cu ochii pe jumătate închiși. Mircea stătea cu capul sprijinit de spătarul moale al banchetei sale și asculta zgomotul surd al motoarelor avionului.

Mai toți călătorii dormeau. Și Abe dormea, cu gura întredeschisă, cu mâinile împreunate pe pînțele și cu nodul cravatei puțin lărgit, spre a nu-i stînjiți respirația. Veioza aprinsă arunca asupra obrazului său o tentă chih- limbarie.

Mircea se uită la el și se întrebă cum de putea să doarmă atît de liniștit după cele întîmplate. Starea de exaltare pe care o încercase la bar lăsase loc unei ciudate moleșeli.

Recapitula evenimentele petrecute de la sosirea sa în Statele Unite.

Drumul îi fusese presărat numai cu cadavre — Joe Regan și fiul acestuia, Sid Capozzolo, Ernie Franckfurter și unul sau doi din conducătorii celor patru mașini din garaj, asupra cărora trăsese și el și Abe. Este adevărat că fusese în legitimă apărare. Dar această legitimă apărare trebuia dovedită. N-ar fi fost exclus ca la această oră agenții F.B.I.-ului să se afle pe urmele sale.

Dacă Abe escamotase cu abilitate cadavrele celor doi Regan și al lui Sid,

altfel se prezenta situația la Chicago. Prezența lui și a lui Abe puteau fi lesne dovedite. Agentul care le predase mașina luată cu chirie și secretara lui Ernie Franckfurter i-ar fi identificat cu ușurință. Pe de altă parte posibilitatea de a fi lichidați de Mafie creștea în fiecare clipă.

Faptul că la garaj se încercase asasinarea lui și a lui Abe dovedea că deplasarea sa la Chicago nu scăpase neobservată. Suprimarea lui Genovese

— alias Mircea Paltin — fusese de bună seamă hotărîtă dinainte. Numai așa se explicau atentatele săvîrșite împotriva sa. Fără îndoială că Ernie fusese anunțat din timp de sosirea la Chicago a lui Genovese și a omului său de încredere. I se recomandase să își ia măsuri de precauție. Landis pierduse însă prima manșă. Cine o va cîștiga pe a doua ?

Mircea se uită pe geam. Undeva, în zare, se vedeau licărind luminile unui oraș.

Își consultă pliantul pe care o stewardesă i-l pusese la dispoziție. Se apropiau de Minneapolis. În zori vor ateriza la Denver. Dacă vor prinde legătura cu avionul de Las Vegas vor ajunge la destinație în jurul orei șapte.

Închise ochii și încercă să adoarmă. Somnul însă refuza să vină. îl potopeau gîndurile.

Își îndreptă iarăși privirile spre fereastră. Luminile orașului se apropiau cu încetul.

Spre sud scînteie un fulger și încă unul.

Mircea ațipi. Nu se trezi decît în clipa în care stewardesa îl rugă să-și prindă centura de siguranță, deoarece trebuiau să aterizeze la Denver.

Se luminase de ziuă. La orizont se ivise geana purpurie a soarelui. Orașul se desfășura ca o oază verde, înspicată de albul zgîrie-norilor. În jur se desfășura un imens deșert roșiat. Spre vest se ridicau crestele albăstrui ale munților Stîncoși. În centrul orașului se singulariza domul Capitolului.

La Denver, escala dură o jumătate de oră. Mircea se mulțumi cu două felii de șuncă și cu un pahar de *Orange-Juice* din copiosul *breakfast* servit la restaurantul aeroportului. Abe în "schimb se înfruptă cu mare poftă din bunătățile servite.

La șapte fără un sfert avionul decola îndreptîndu-se spre Las Vegas.

îndată ce se instala în fotoliul său, Mircea adormi. Oboseala și emoțiile își făceau simțite efectele. Nu se trezi decît la Las Vegas.

În parcul de automobile al aeroportului îi aștepta un *Chevrolet Impala*,

închiriat prin telefon încă de la Denver.

De la un chioșc cumpără ultimele ziare de dimineață. Două dintre ele relatau moartea lui Ernie Franckfurter și ciudata ciocnire de automobile de la etajul al zecelea al garajului, care se soldase cu doi morți și cu doi grav răniți. Declarațiile secretarei lui Franckfurter făcute la poliție cît și în fața ziarștilor ocupau un loc de frunte. Mircea remarcă surprins că semnalmentele atribuite lui Abe erau cu totul false. S-ar fi zis că secretara se străduise să-i deruteze pe polițiști.

Mircea își dădu seama că și aici opera mîna Mafiei, care nu îngăduia celor din afară să-i afle frămîntările-i lăuntrice. Dar aceasta mai dovedea că Mircea evolua pe muchie de cuțit. Abe nu părea să fie conștient de primejdiile ce-i pîneau. Nu-l preocupa decît prinderea asasinilor lui Reggie Lascalzo.

După un turneu steril prin mai multe hoteluri reușiră să găsească două camere la *Floridablanca*. Odaia lui Mircea, plasată la etajul al doilea al unui buiding cu linii sobre,

elegante, privea spre un parc cu covoare de gazon, în mijlocul cărora își etala apele albastre, limpezi, un bazin cu savante curburi, străjuite de umbrele multicolore Vilegiatmiști, în pestrițe costume de baie, se zbeuguiau prin apă, ori se bronzau la soare.

— Aici am să-mi petrec vacanța, boss. spuse Abe, lăsându-și privirile să întîrzie asupra unui stol de fete cu forme răscolitoare de gânduri păcătoase.

Tuși spre a-și drege glasul, apoi rosti cu ton afectat de predicator :

— Dar mai înainte de toate — datoria. Pentru început să tragem un pui de somn. E inutil să-l căutăm la ora asta pe Blac-kie. Ca și liliicii nu iese din ascunzișul său decît noaptea.

Băură cîte două *whisky-uri* duble, apoi se culcară, în răcoarea plăcută a- camerei, înzestrată cu instalație de aer condiționat și la adăpostul stururilor lăsate, Mircea dormi pînă la lăsatul serii. Îl trezi din somn un steward, care-i aduse pe tavă o foarte bogată gustare și o colecție de sticle cu băuturi tari. În timp ce Mircea se delecta cu un pateu în aspic: garnisit cu felioare de ananas, stewardul ridică stururile, dezvăluind o priveliște de basm.

în depărtare se ridicau, asemenea unor fantastice cozi de păun, jocuri de artificii roșii, chihlimbarii, albastre, purpurii, învăluind succesiv parcul în toate culorile curcubeului. Bazinul luminat de dinăuntru își schimba și el culoarea, asemenea unui uriaș cameleon. Femei și bărbați în costume de seară străbăteau aleile parcului. Cei mai mulți se îndreptau spre un pavilion. în stil arab, învăluit în ghirlande de becuri pestrițe.

— Doriți să vă reținem locuri la Cazinoul hotelului nostru ? întrebă stewardul. Cele mai solicitate sîrit la mesele de ruletă și de chemin de fer. Dar după părerea mea, adăugă el confidențial, sortii cei mai mari de cîștig vi-oferă cursele de ogari. în seara aceasta se desfășoară o întrecere senzațională între Golden-Arrow, campionul Europei, și Thundebird, campionatul Americii de Sud. Pronosticurile sînt împărțite. Eu am însă unele indicii — din surse tainice — ca Golden-Arrow va cîștiga cursa. În- cercați și n-o să vă pară rău. Acum trei zile un financiar britanic — numele nu vi-l pot divulga — a cîștigat datorită povețelor mele treizeci de mii de dolari. A avut generozitatea să mă gratifice cu două hîrtii de cîte o mie. Mircea înțelese aluzia.

Stewardul îi umplea al doilea pahar cu *whisky*, cînd Abe își făcu intrarea jovial, fercheș, gata să intre în acțiune.

— Bei un *Bourbon* ? îl întrebă Mircea.

— Mulțumesc, mi-am făcut plinul.

— Bine, Abe. Mă îmbrac și plecăm.

în vreme ce Mircea își înnodea cravata în fațaoglinzii, Abe se întoarse spre steward.

— Cunoști pe un oarecare Blackie Mc Coe ?

— Oh, da. Blackie Mc Coe, directorul de la *El. Morocco*,

— *El Morocco* ?

— Hotelul-cazino. Foarte căutat de starurile din Hollywood. Și cu cea mai grandioasă reclamă din oraș. Numai emblema cazinoului e formată din patru mii de becuri fluorescente.

Zece minute mai tîrziu, *Chevrolet-ul* condus de Abe se angaja pe bulevardul care ducea la *El Morocco*.

Mircea era uluit de risipa de lumină și culoare, care învăluiau orașul într- un fel de aură incandescentă. Reclame cu neon în plină mișcare descriau pe fațadele clădirilor zigzaguri jucăușe, cicloide dantelate, hiperbole explozive, elipse ce se rostogoleau nebunește ca niște mingi de rugby, evoluate. angrenate în rotiri amețitoare, arabescuri șerpuinde, jeturi orbitoare, toate învăluind și cerul și pămîntul într-o Niagară de feerii. Litere imense, strălucitoare alcătuiau cele mai exotice decoruri : *Desert Inn, Sahara, Flamingo, New Fronlicr, Thunder-bird, Star Dusl, South Pacific, Tropicana...*

Caroseriile automobilelor care mișunau pe bulevarde oglindeau luminile reclamelor, scânteind ca o lavă în plină nvărsare.

În fața hotelului-cazino *El Morocco*, o uriașă floare tropicală își desfășura spre cer petalele de neon, ca un vulcan în erupție.

Abe reuși să strecoare *Chevrolet-ul* printre sutele de automobile parcate în fața clădirii.

Intră împreună cu Mircea în holul hotelului și se opri la biroul de informații.

— Mr. Blackie Mc Coe, vă rog.

— După ora zece îl găsiți la cazinoul hotelului, replică funcționarul.

— Mulțumesc.

în holul împodobit cu coloane de sticlă luminate pe dinăuntru,,
vilegiaturiști în costume de seară vîrau în automate piese de cîte cincizeci de cenți, cu care se puteau cîștiga cinci, zece sau chiar cincizeci de dolari. Cîștigurile erau posibile numai în teorie. În practică se alegeau cu beneficii numai proprietarii sau concesionarii automatelor.

În așteptarea orei zece, Abe pierdu la un automat zece dolari.

— Mai bine să dăm o raită pe la bar, propuse Mircea. Aș mai bea un *whisky*.

— *All right*, boss.

Barul-dancing era tixit de consumatori, care își restaurau forțele înainte de a se lua de piept cu norocul, în jurul meselor verzi.

Mircea remarcă pe tejeaua barului, ca și la Clubul 47, un mare vas chinezesc, plin cu orhidee albe, asemenea unor cupe de ceară. Directorul barului oferea clienților favorizați cîte o orhidee, care era primită cu foarte multă bucurie.

Mircea și Abe își omorîră timpul pînă la zece, defectîndu-se cu cîteva *ivhisky-viri* stropite din belșug cu sifon. Trebuiau să-și păstreze mintea limpede, căci în noaptea aceasta aveau de lucru.

La ora fixată se îndreptară spre sălile cazinoului. În jurul meselor verzi se îmbulzeau puzderie de amatori cuprinși de frigurile jocului.

Abe făcu semn unui steward negru, care se apropie zîmbind.

— Unde îl pot găsi pe Mr. Mc Coe ?

— Mr. Coe, Sir, a sosit acum zece minute. Îl găsiți în biroul său. Ușa din fund.

Mircea făcu un semn lui Abe.

— Haidem.

Strecurîndu-se printre lume, ajunseră la ușa din fund. O împinseră și se pomeniră într-un vestibul tapetat cu mătase vișinie. Pe un birou se afla o mașină de scris. Pe o altă ușă, capitonată, scria cu litere mici argintii *Director*.

— Lasă-mă să intru cel dintîi, boss, zise Abe. E mai înțelept. Mircea închise ușa care răspundea în sala cazinoului.

— Bine, Abe. Poftește.

Abe apăsă clanța ușii capitonată, pe care o deschise încet.

Pătrunseră într-o încăpere somptuoasă, cu fotolii adînci, îmbrăcate în piele de vițel, și cu un birou vast, acoperit cu cristal. La birou nu se afla nimeni.

— A zburat pasărea, zise Abe.

Mircea arătă cu un deget spre picioarele biroului.

Abe se uită într-acolo. Pe covorul de Persia se contura lateral talpa unui pantof de lac.

Abe fluieră a pagubă. Trecu după birou. Prăvălit pe covor, cu fața în jos, zăcea un bărbat de statură mijlocie. Purta smoching. Abe se lăsă într-un genunchi, apucă pe individ de umăr și îl întoarse cu fața în sus. În plastronul* alb, mînjit de sînge, stătea înfipt în dreptul inimii un stilet cu mîner de abanos. Dintr-o orhidee pe care bărbatul o purta- la butonieră se scursese un praf alb.

— Blackie, murmură Abe. Bietul Blackie.

— Am sosit prea tîrziu, zise Mircea.

Abe luă între degete puțin praf alb și îl miroși.

— Heroină, rosti el. Mă așteptam. Se ridică în picioare. Mircea se uită îndelung la cadavru.

— Orhideea asta nu trebuie să ajungă în mîinile poliției, spuse el.

Dintr-un blocnotes de pe birou smulse o foaie de hîrtie, din care făcu la repezeală un cornet. Luă floarea de la butoniera lui Blackie și o strecură în cornet. Tot acolo turnă și praful pe care-l culese cu grijă de pe covor. Vrii cornetul în buzunarul sacoului, apoi se întoarse spre Abe.

— S-o ștergem mai înainte ca cineva să dea peste noi. Abe cercetă dintr-o privire întreaga încăpere. O ușă întredeschisă răspundea într-un lavabou. Draperii de catifea acopereau fereastra. Abe stinse lumina și dădu la o parte draperiile. Fereastra privea spre o grădină cu boschete de trandafiri. În grădină nu se afla țipenie de om.

— Ieșim pe aici, zise el deschizînd fereastra. E mai prudent.

Scoase din buzunar o batistă cu care șterse clanțele și foraierele pe care le atinsese, apoi

escaladă fereastra. După ce se asigură că nu se află nimeni prin apropiere, făcu semn lui Mircea să-l urmeze.

Cînd se văzură în grădină, se strecurară pe lîngă pereți-spre o alee, eare părea să răspundă în stradă. Pre-? supunerile lui Abe se adevăriră. Aleea îi scoase în bulevardul din fața hotelului.

Dinspre stînga se auzi sirena unei mașini de poliție care se apropia cu mare viteză.

— Am ieșit la timp, zise Abe.

Automobilul poliției opri în fața hotelului. Doi agenți în uniformă și doi în civil săriră din mașină și urcară în fugă treptele de la intrarea clădirii. Se topiră înăuntru.

— S-o luăm cît mai repede din loc, zise Abe.

Se suiră în Chevrolet-ul care demară, pierzîndu-se printre automobilele ce se scurgeau pe bulevard în jos. Mircea rosti gînditor :

— Am impresia că asasinii lui Blackie au anunțat poliția, ca să fim găsiți lîngă cadavru. Prea au sosit repede.

— Se prea poate, boss.

— Sîntem în centrul unei adevărate conspirații, Abe; conspirația unor oameni care vor să mă scoată din circulație mai înainte ca asasinii lui Reggie să fie descoperiți.

În vreme ce mînuia cu stînga volanul, Abe își aprinse o țigară.

— Acum firul s-a rupt iarăși, reluă Mircea.

Moartea lui Blackie Mc Coe îi fusese totuși de folos. Aflase că orhideele de la butonieră purtau în cupa petalelor pulbere de heroină. Dovadă că Mc Coe făcea parte dintr-o rețea de traficanți de stupefiante, de care nu era străin nici Regan. Între Regan și Mc Coe, orhideele stabileau o legătură suspectă.

Poate că și Ernie Franckfurter ora membru al aceleiași organizații. Numai așa se explica faptul că doi oameni plasați prin îndeletnicirile lor la mai bine de o mie de mile unul de celălalt, participaseră la isasinarea lui Reggie Lascenzo într-un cartier din New-York, adică într-un punct cu totul excentric față de locul în care-și desfășurau ocupațiile cotidiene.

— Plecăm imediat, la New York, spuse Mircea.

— N-ar fi mai înțelept să mai rămînem cîtva timp la Las Vegas ? opina Abe. Ara aici cîteva legături prețioase, care ne-ar putea pune pe urmele ucigașilor lui Mc Coe.

— Cît ți-ar trebui pentru asta ? întrebă Mircea.

— O zi sau două.

— Prea mult. Nu mai avem la dispoziție decît trei zile."In aceste trei zile trebuie să scot adevărul la lumina. ~— Bine, boss, replică Abe supus.

Trecură pe la hotel, cerură nota de plată și după ce-și sirînsură bagajele, spre surprinderea stewardul ui, plecară la aeroport,

Găsiră un *Jet Boeing*, care avea să-și ia zborul spre New York peste douăzeci de minute.

— Pe unde trecem, oamenii mor ca muștele, spuse Abe zîmbind. Parcă am fi la Chicago în epoca prohibiției. Și acum ce facem, boss ? întrebă el în vreme ce se îndreptau spre avion.

— Nu știu încă.

în realitate știa foarte bine. Avea să ia legătura cu Narcotic Bureau. Să-l informeze asupra traficului de stupefiante de la hotelul-cazino. *El Morocco* din Las Vegas.

Aterizară la New York în zori.

Mircea cumpără de pe aeroport presa de dimineață. O răsfoi. Printre ultimele știri ale ziarelor figura o telegramă din» Las Vegas care relata pe scurt asasinarea lui Blackie Mc Coe.

— Abe, spuse Mircea. de aici te duci direct la amicul tău Micky Sheldon. Caută să afli cît mai multe în legătură cu Ernie Franckfurter. Vezi dacă știe ceva despre

Blackie Mc Coe. Descoase-l. S-ar putea să obții informații prețioase.

— O. K., boss. O să fie cam greu să-l fac să vorbească la ora asta. Din zori și pînă la prînz, Micky zace în letargie. Pritocește vinul băut peste noapte. Dar am să încerc.

Mircea se uită la ceas.

— Acum e șase și jumătate. La unsprezece ne întilnim la barul Baltimore, pe Madison Avenue.

Mircea trecu la volanul *Lincoln-ului*.

— Unde te las, Abe ?

— În East Side, Micky stă în mansarda unei cocioabe de pe Allen Street.

În drumul său spre Manhattan, Mircea avu grijă să ocolească pe mai multe străzi lăturalnice. Voia să vadă dacă nu e urmărit. Liniștit oarecum în această privință, traversă Podul Brooklyn, lăsă pe Abe lingă City Hall, apoi se angaja pe Broadway. Opri aproape de 14 th Street și intră într-o cabină telefonică.

Formă unul din numerele lui Narcotic Bureau. îi răspunse un glas suav cu profesională eficiență.

— Hello !

— Hello ! luați notă, Miss. Operați urgent, o descindere la Hotelul-cazino

El Morocco...

Mircea curmă brusc restul frazei...

De unul din pereții laterali de sticlă ai cabinei se re-zemase un tip cu pălărie trasă pe ochi, care citea un ziar. O mustață englezească — falsă poate — se lăsa ca o streășină deasupra gurii cu buze subțiri. Tipul purta haine *gris-fer*.

— La ce oră spuneți că pleacă primul avion spre Las Vegas ? întrebă

Mircea, schimbând brusc sensul convorbirii.

Făcu o pauză ca și când ar fi așteptat răspunsul.

— Atunci rețineți două locuri pe numele lui Herbert Stevenson. Lăsă telefonul în furcă. împinse ușa cabinei și ieși pe trotuar. Tipul rezemat de cabină își continua lectura.

Când Mircea se urcă în automobil, individul ridică ochii pe deasupra ziarului.

Lincoln-ul porni, încadrându-se în coloana de mașini, cșre se îndreptau spre nord, Mircea se mai uită o dată prin retrovizor la tipul cu ziarul. Acesta intra tocmai în cabină,

Mircea se întrebă dacă numărul pe care îl formase, chemând pe cei de la Narcotic Bureau, fusese identificat de insul rezemat de cabină. Oamenii cu urechea formată pot reconstitui lesne un număr de telefon după zgomotul făcut de disc. Dacă se afla că încercase să contacteze poliția, era pierdut.

O sudoare rece îi perlă fruntea. Se uită din nou prin retrovizor. Un

Chevrolet verde îl urma îndeaproape. La volan un individ cu ochelari negri.

Mircea coti brusc la dreapta pe 47 th Street.

Un fluierat strident de poliție îl făcu să se oprească la marginea trotuarului. Puțin deprins cu circulația din Manhattan și emoționat de mașina care părea să-l urmărească, se angajase împotriva sensului unic de pe acea stradă. Se alese cu o amendă grasă și cu o aspră observație din partea agentului de circulație. Respiră însă ușurat. Tipul cu ochelari de la volanul *Qheurolet*-ului își continuase drumul pe Broadway.

Mircea făcu drumul întors și își trase mașina în primul loc liber dintr-un șir de automobile parcate la trotuar, își șterse cu batista sudoarea de pe frunte și își aprinsese o țigară.

Se uită la ceas. Peste un sfert de oră avea întâlnire cu Abe.

*

* *

Mircea sosi punctual la *Ballimore*.

Abe însă i-o luase înainte. îl aștepta la o masă mică, lingă tejgheaua barului. Comandase un *Martini*, pe care-l savura plin de încântare.

Mircea se așeză pe un scaun liber și comandă un *Cour-voisier*.

— Am vești mari, boss, zise Abe, după ce sorbi o ultimă înghițitură de *Martini*. Am aflat de la Micky niște chestii uluitoare. Ca să ajung însă acolo, a trebuit să-l bag cu capul în apă rece. Numai așa l-am trezit din beție.

— Și ce-ai aflat ?

— Ernie Franckfurter și cu Blackie Mc Coe au participat acum zece ani la spargerea unei bănci din Grand Junction, Colorado. în timpul atacului săvârșit în plină zi. au fost uciși un paznic și un casier. Ernie și cu tovarășii săi au reușit să dispară, cu o pradă de peste două sute de mii de dolari. Poliția federală i-a urmărit fără succes aproape un an. în urma unui denunț anonim, a reușit să le pună mina în ceafă. A urmat un proces care a făcut atunci mare vilvă. Doi martori ai acuzării au pierit victime ale unor accidente, în ajunul procesului. Ceilalți martori, intimidați, n-au mai îndrăznit să apară în fața tribunalului. Acuzății au fost achitați din lipsă de probe.

Mircea își muie buzele în paharul cu coniac, s— Interesant ! Foarte interesant ! rosti el. Și în anii care au urmat, ce s-a mai întîmplat ?

— Nu s-a mai întîmplat nimic. Ernie și Blackie spălați de învinuirile ce li se aduseseră au devenit cetățeni respectabili, cu ocupații onorabile.

— Va să zică, după zece ani, reluă Mircea, Ernie și Blackie au renunțat pentru câteva zile la ocupațiile lor „onorabile” pentru a participa la răpirea și asasinarea lui Reggie. Nu ți se pare ciudat, Abe ?

— Da și nu. Erau în joc șaiszeci de milioane de dolari: Miza merita riscul.

— Ai aflat și numele celorlalți participanți la atacul asupra Băncii ?

— Nu. Dar nu e greu să le aflu. Ziarele de acum zece ani au făcut mare vîlvă în jurul acestui caz.

— Fă-mi rost de aceste ziare, Abe..

— O.K., boss.

— în cît timp mi le aduci ? Abe se uită la ceasul de mîină.

— în maximum trei ore. Cunosc niște reporteri. Pentru cîtiva dolari, îmi aduc pe tavă întreaga colecție.

— La drum, Abe.

Abe se ridică de la masă.

— Mă găsești, la vilă, continuă Mircea.

După plecarea lui Abe dădu peste cap două pahare cu apă. în prezența locotenentului său se simțea obligat să bea numai alcool. Prinzi la un restaurant italianesc din Greenwich Village — continuând tradiția' lui Ceno- vese, mare amator de bucătărie italienească, Se înapoie la Elmsford fără să se grăbească.

De cînd sosise la Baltimore, oamenii lui Landis se țineau de el ca scaiul. Dar iui Mircea nu-i mai-păsa. Se afla pe drumul cel bun. Acesta era esențialul.

îndată ce ajunsese acasă, se retrase în dormitor. Se dezbracă și se culcă.imediat. Dormi greu, fără vise. Frămîn-tările din ultimele zile îl doborîseră.

*

* *

Abe își făcu apariția, la ora patru, cu un vraf de ziare. Abia le ducea.

Trezit din somn, Mircea începu să le răsfoiască. Curiozitatea și emoția îl asaltau în egală măsură. Compară mutrele bărbaților din fotografia sa cu instantaneele luate de poliți celor patru membri ai bandei lui Ernie, după capturarea acestora.

— Este exact ceea ce mă așteptam, spuse el. Uită-te și tu. Oamenii din bandă figurează și în fotografia noastră. Toți patru. Ei, ce zici ?

Abe se scărpină în creștet.

— într-adevăr-, mi se pare și mie ciudat. Au reconstituit banda după zece ani.

— Ești sigur că- în cursul acestor zece ani n-au mai dat și alte lovituri ?

întrebă Mircea.

— Micky mi-a declarat că Ernie ducea — cel puțin aparent — o viață exemplară.

— Poate că avea o existență dublă.

— N-aș crede, rosti Abe. Ce rost avea să riște totul, repetînd experiența tristă de la Grand Junction, cînd cîștigurile lui de la garaj erau foarte mari și mai ales lipsite de orice primejdie.

Mircea reciti cu voce tare numele celorlalți doi membri din banda lui

Ernie.

— Ralph Williams și Irving Flanschman. Trebuie să dam neapărat de ei, Abe.

— Cam încurcată treabă, boss.

— La organizație nu putem apela. Avem dușmani puternici în Mafie, Abe.

Nu ne putem bizui decît pe noi.

Abe își împreună gînditor brațele.

— Ernie la Chicago. Blackie la Las Vegas. Pentru Williams și Flanschman va trebui să răscolim America.

— Și asta în trei zile.

Abe trînti o înjurătură tipic italienească.

În clipa aceea se deschise ușa și noul valet al lui Mircea, un flăcău roșcovan, pistruiat, care răspundea la numele de Sam anunță cu glas subțire, de falset :

— Mr. Bolence, boss. L-am poftit în bibliotecă.

Spre deosebire de Pedro, care avea toate aparențele unui servitor stilat, eforturile lui Sam de a imita manierele unui valet englez deveneau uneori de-a dreptul grotești. Oricît s-ar fi străduit, nu izbutea să ascundă sub această spoială gesturile brusce de *tough guy*.

Pe Mircea îl amuzau sforțările de elev silitor ale lui Sam, care la douăzeci de ani neîmpliniți avea totuși glorioase state de serviciu în Mafie.

— Bine, Sam, cobor îndată, spuse el.

Se îmbracă la repezeală. Era nerăbdător să afle noutăți de la Bolence, singurul om din sferele înalte ale organizației care-i mai arăta simpatie. Dacă era sinceră, rămînea de văzut. În orice caz, în faimosul dosar de la Palermo, Bolence figura printre prietenii lui Genovese.

Abe rămase în dormitor, spre a mai căuta prin jurnale indicii care să-i pună pe urmele lui Williams și ale lui Flaschman.

Cînd coborî în bibliotecă, avu surpriza să constate că Bolence nu era singur. Îl însoțise în această vizită Anti-nous, unul dintre căpeteniile Mafiei din Statele Unite. Mircea îl recunoscuse de îndată. Extrem de fotogenic. Antinous era replica fidelă a fotografiei din dosarul Genovese. Deși împlinise treizeci de ani, nu părea să fi depășit douăzeci. Trăsăturile regulate, nasul grecesc, bărbia rotundă dădeau chipului său o puritate clasică.

Această înfățișare îi atribuiseră de altfel numele — la început sub formă de poreclă — al lui Antinous.

Mircea se întrebă de ce Sam nu îl anunțase că Bolence era însoțit. Poate că și această întîlnire făcea parte din încercările la care era supus, spre a-i stabili adevărata identitate.

Antinous îl măsură de sus pînă jos, apoi îi întinse mîna :

— Ce mai faci, Vincenzo ?

— Hello, Antinous !

Îi rostise numele cu cel mai firesc și familiar ton, ca și cum abia ieri s-ar fi despărțit.

Se întoarse spre Bolence, care stătea în picioare în dreptul ferestrei, și îi privea cu amuzat interes.

— Hello, Jack ! De ce nu v-ați tratat cu cîte un *whisky* ? Tu cunoști obiceiurile casei.

Antinous își scutură un fir de praf de pe reverul impecabilei sale haine de shantung.,

— Ardeam ele curiozitate să te văd, Vincenzo. Mi s-au spus despre noul tău chip lucruri extraordinare. Știam că Butler, doctorul nostru este un as,

dar nu mi-am închipuit că poate face minuni. Dacă te-aș fi întîlnit pe stradă,

nu te-aș fi recunoscut. Butler trebuie să'fi fost foarte mulțumit de opera sa.

— Mulțumirea lui nu a egalat-o în nici un caz pe a mea, replică Mircea, trecînd la dulapul bar. Grație lui sînt astăzi alt om. Nu m-au mai deranjat nici oamenii din F.B.I. și nici anumiți prieteni din *Cosa Nostra*.

Oferi un pahar cu *whisky* vizitatorilor.

— N-ai reușit totuși să-ți păstrezi multă vreme in-cognito-ul, spuse

Antinous după ce-și degustă băutura..

— S-au găsit binevoitori care să mă identifice, replică Mircea. Pentru ei un Vincenzo Genovese ascuns sub o înfățișare de împrumut însemna o amenințare permanentă.

Raționamentul său făcu impresie asupra lui Antinous, care-l privi cu oarecare simpatie.

— În orice caz, dragul meu, continuă Mircea, trebuie să-ți mulțumesc fiindcă ai avut curajul să vii să mă vezi;

— Socotești că e un act de curaj ?

— Desigur, replică Mircea. Am devenit compromișător.

— Dramatizezi lucrurile, replică Antinous.

— Să fim serioși, prietene. Dacă nu aș fi fost suspectat, nu mi s-ar fi făcut afrontul de a mi se ridica, fără nici o explicație, conducerea sectorului.

— Ești nedrept, răspunse Antinous. Fuga ta în Sicilia ne-a obligat să luăm măsuri. Nu puteam lăsa descoperit un sector atît de important.

— Lăsasem în locul meu pe Abe Macchia și pe Reggie Lascalzo.

Antinous zîmbi cu dispreț :

— Ai văzut de ce au fost în stare. Cum au rămas de capul lor au făcut să dispară cîteva zeci de milioane. Ești de acord, cred. că nu-i puteam lăsa să opereze ca în junglă. Preluarea conducerii sectorului de către Landis nu reprezintă decît un interimat.

— Tot ce pot să spun e că acest Landis a început să mă enerveze. Ca și Barracuda, de altfel, replică Mircea tăios.

Antinous surîse iarăși :

— Iți cunosc reputația. E primejdios să te enerveze cineva. Ți-aș recomanda totuși să nu te legi nici de Landis și nici de Barracuda, pînă nu ți se limpezește situația.

— Am știut întotdeauna să mă conduc fără să cer sfaturile nimănui, scumpul meu Antinous. Cu Landis și cu Barracuda, am să mă socotesc atunci cînd voi crede de cuviință.

Antinous îl privi cu indulgență.

— Ți-ai schimbat înfățișarea, dar nu și firea. Faci imprudențe ca un simplu începător.

— Nici nu se gîndește că riscă să-l supere pe marele boss, interveni

Bolence.

— Marele boss nu s-a temut să mă supere, bănuin-, du-mă că aș fi înstrăinat șaiszeci de milioane de dolari cuvenite organizației.

Antinous și Bolence se priviră cuprinși de alarmă. Vin-cenzo Genovese depășea măsura, îngăduindu-și să-l critice pe marele boss. Chiar dacă în sinea lor nu erau întotdeauna de acord cu metodele de conducere ale acestuia, nu-și exprimau niciodată verbal dezaprobarea.

Antinous își goli paharul de *whisky*, spre aocoli un răspuns care l-ar fi putut târî pe o pantă primejdioasă.

Jack Bolence se uită gînditor la Mircea. Bănuielile pe care le nutrise în legătură cu identitatea celor doi Genovese — dinainte și după operația estetică — se risipeau pe zi ce trecea.

— Nu trebuie să-l critici pe marele boss. spuse sentențios Antinous. întotdeauna a fost binevoitor cu tine. Ți-a încredințat cel mai însemnat sector...

— Ca să mă deposeze mai tîrziu în favoarea lui Landis. Antinous se prefăcu a nu remarca întreruperea.

— Deși planează asupra ta grave, foarte grave bănuieli, ți-a acordat un termen de șase zile spre a te disculpa. Pe altul l-ar fi lichidat fără discuție.

— Mărinimia lui este impresionantă, replică Mircea. Adăugă cu cel mai nevinovat aer : Dacă mă lichida, zburau definitiv cele șaiszeci de milioane.

Atîta timp cît rămîn *m* viață mai sînt sorți să fie recuperate.

Bolence chicoti :

— Zi-i Vincenzo și lasă-l în pace.

Pe fruntea lui Antinous se așternuse o umbră prevestitoare de lucruri neplăcute.

—Marelui boss i s-au semnalat în ultimele zile o serie de morți violente.

Și lui nu-i plac violențele, fiindcă pot trezi atenția poliției. Marele boss — știi prea bine — dorește ca organizația să funcționeze și să se dezvolte onorabil. Fără crime și fără zguduri.

Antinous vorbea răs-picat și onctuos ca un prelat. Bolence îl asculta cu admirație.

„Mare șmecher, reflectă el. Face pe diplomatul. Dar cu Vincenzo nu-i merge.”

— Poți să-l încredințezi pe marele boss, spuse Mircea; că n-am lăsat și nici nu voi lăsa pe urmele anchetei mele corpuri delictive, care să compromită organizația.

— Vom vedea, zise Antinous, așezînd eu grijă paharul pe masă. Vincenzo, îmi dai voie să mă retrag ? Mergi, Jack ?

— Rămîn. spuse Bolence. Vreau să mai stau de vorbă cu Vincenzo. Voi reuși, poate, să-l conving că e bine să lucreze cu mai multă... discreție.

— Iți urez succes, Vincenzo, rosti Antinous, întorcîn-du-se spre Mircea și întinzîndu-i prietenos mîna.

îndată ce rămase singur cu gazda sa, Jack Bolence se așeză pe canapeaua din fața căminului. Rămase cîțva timp cu privirile ațintite asupra vetrei goale, ca și cînd l-ar fi fascinat dansul unor flăcări scornite de imaginația sa.

Mircea nu-i tulbură meditația. Era bucuros de acest intermezzo, căci îi îngăduia să cugete mai adînc asupra sensului ascuns al vorbelor lui

Antinous.

Bolence își frecă ușor bărbia osoasă :

— Vincenzo, îți aduc o veste neplăcută. N-am vrut să ți-o spun în prezența lui Antino'us. Doctorul Butler e mort. I s-a administrat o doză de cianură în avionul care-l aducea de la San Francisco. Confruntarea ta cu Butler nu mai poate avea loc. Pentru tine e o lovitură serioasă...

Mircea îl asculta fără să clipească. Dar sub masca acestui calm desăvârșit, nervii i se încordaseră gata să plesnească. Inima îi bătea sarabanda. Din ce primejdie scăpase ! Moartea lui Butler era providențială. O confruntare i-ar fi pecetluit soarta.

— într-adevăr grea lovitură, replică el. Butler era singurul care putea să mă identifice, spălându-mă de orice suspiciune. Se știe cine l-a suprimat ?

— Nu.

— Bănuiești ?

— Destule. Adversarii tăi nu se sfiesc să afirme că tu ai pus la cale asasinatul. Cică l-ai ucis ca să scapi de o confruntare, care ți-ar fi dezvăluit impostura.

— Stupid. Mijloacele mele de acțiune sînt limitate. A avut grijă Barracuda și Landis să-mi lege — în mod practic — mâinile.

—Nu s-ar spune că sînt tocmai legate, zise Bolence scoțîndu-și din buzunar o pilă minusculă, cu care începu să-și rotunjească vârful unghiilor.

Aș vrea să mai discutăm ceva.

— Te rog !

— Transportul tău de cenușă de la Hong-Kong.

— Ei, ce e cu el ?

— Mi-ai oferit acum două luni zece la sută, ca în lipsa ta să mă ocup de intrarea lui în America. Pot să te anunț că azi sau mâine *Andromeda* trebuie să sosească la San Francisco.

— Și ?

— La ora actuală, tu ești prea hărțuit ca să mai ai o grijă în plus. Cedează-mi transportul și eu îți ofer treizeci la sută din valoarea lui.

— Treizeci ? replică Mircea. De la patruzeci stăm de vorbă. Iar la cincizeci am bătut palma.

Bolence își întrerupse ocupația.

— Și riscurile ? Le suport numai eu ?

— Deloc. Fiecare parte cu riscurile ei. Eu le-am suportat la Hong-Kong, tu le suporti la San Francisco. Fifty-fifty. Și sînt ispitit să accept combinația numai fiindcă am nevoie de bani lichizi.

—Știi prea bine că nu e ușor să plasezi cenușă în valoare de zece milioane de dolari. Afară de asta, dacă organizația află că faci trafic de cenușă pe cont propriu, te compromiți definitiv.

Mircea replică tăios :

— Dacă vrei — bine, dacă nu — vorbim de altceva. De femei, de pildă. Ieri, am văzut una teribilă la Las Ve-gas. Dar n-am putut să fac nimic. Se ținea poliția după mine.

— Ai fost la Las Vegas ? întrebă Bolence.

— Da.

—Curios ! Și Landis este de două zile la Las Vegas. — Preciș ? întrebă

Mircea, privindu-l deodată cu interes. Și în ce scop ?

— Nimic important. își petrece *tcekend-ul*. Cel puțin așa a spus. De altfel nu e singurul. Chuck a plecat la Miami, Scottie în Bahamas. Cred că și eu am să dau o căită pînă la San Francisco.

— Aha !

— Atunci așa rămîne, zise Bolence. îți ofer patruzeci la sută.

— Iar începem discuția ?

— Patruzeci și doi e ultima mea ofertă. Mircea păru să reflecteze o clipă :

— Fie. Pentru că îmi ești prieten.

Bolence scoase din buzunar două teancuri de bancnote de cîte o mie de dolari.

— Îți avansez imediat două sute de mii, zise el.

Mircea luă banii fără să se grăbească. îi prindeau foarte bine. Fondurile primite la Barcelona, înainte de a se îmbarca în avionul care avea să-l ducă la New York. erau pe terminate. Abe mai dispunea de ceva rezerve, dar nici acestea nu aveau să dureze la infinit.

Mircea își zise că în mod formal gestul său era condamabil. Lua bani pentru o marfă care

nu era a lui. Dar scopul scuză mijloacele. Fără cheltuieli nu-și putea îndeplini misiunea pe care și-o asumase. Lovea în Mafie, folosindu-se de propriile ei fonduri. Tot transportul de narcotice avea să cadă în mâna poliției.

Restul îi primești în două tranșe egale, zise Bolence ridicându-se de pe canapea. Ți-ar conveni cecuri ?

— Nu. Prefer bani lichizi.

— *All right.*

Bolence își vârî pila în buzunar.

— Și cu investigațiile tale cum stai ?

— Prost.

— Mai ai trei zile.

— Știu. Ca Să mă descurc din pînza de păienjen urzită în jurul meu, nici trei ani nu mi-ar fi de ajuns.

— Și în cazul ăsta ce-i de făcut ? Pot să-ți fiu cumva de folos ?

— Mulțumesc. Prefer să lucrez singur. Nu vreau să te compromit.

— Grăbește-te, Vincenzo. Barracuda va face tot ce-i va sta în putință ca să nu obții o nouă păsuire. Bolence îi întinse mîna. Te las, Vincenzo. Și încă o dată succes !

Puțin timp după plecarea lui Bolence, Mircea primi o vizită simandicoasă. Samy Barracuda apăru zîmbitor, îmbrăcat în alb de sus și pînă jos. Părul și sprîncenele atît de blonde încît, băteau în argintiu, pielea bolnăvicios de albă îi dădeau o înfățișare ciudată, aproape comică, de clovn muiat în făină. Singura pată de culoare pe acest alb imaculat o constituia o orhidee violetă, cu petale subțiri și lungi ca niște picioare de păianjen.

Cu pălăria de panama într-o mîna și în cealaltă cu un baston de malacca, Barracuda intră în bibliotecă precedat de Sam. care-i anunțase solemn sosirea. Mircea îl primi fără să-i întindă mîna. Privirile lui întîrziară asupra orhideei violete. Rosti ironic :

— Iar ai venit ?

Zîmbetul continuă să plutească sibilic pe buzele vizitatorului.

— Eh, închipuiește-ți că am avut tupeul.

— Că ai avut tupeul știu. Mă miră că ai avut și curajul. Și încă singur.

Barracuda se așeză pe un fotoliu.

— Nu te grăbi să mă poftești să iau loc. Pot să mă așez și fără invitație.

între; prieteni...

Mircea aruncă o privire circulară prin încăpere.

— Vezi așa ceva pe aici ? Barracuda rîse :

— Te înțepoșezi ca un arici de mate. Și nu faci bine. Poate că n-ai să mă crezi. Am venit cu gînduri prietenești.

— Să zicem că te-aș crede.

Barracuda așeză tacticos pălăria și bastonul pe o măsuță joasă, dreptunghiulară, din apropierea fotoliului său.

— Pe vremuri am fost prieteni, Vincehzo. Ai uitat ? Am copilărit împreună. Îți amintești de Nolan's, de pivnița din Mott Street, de Berta ? Mai ales de Berta ?

Mircea simți o zvînire ciudată în inimă. Își dădea seama că Barracuda îi întindea o nouă și foarte primejdioasă cursă. În -dosar nu scria mare lucru despre copilă-lăria lui Genovese. Nolan's, Berta, pivnița din Mott Street nici nu erau amintite.

Mircea își dădu seama că nu-i rămînea decît să blufeze.

— Dragul meu Samy, dacă ai venit spre a, mă face să-mi pierd timpul cu pălăvrăgeli, nu ți-ai găsit omul. Sau dacă ții neapărat, cere un *time-out* de la marele boss și stăm de vorbă.

Barracuda zîmbi.

— Dacă ar depinde de mine...

— Spune, mai bine, de ce ai venit.

— Da, da. De asta am venit. Ca să îngropăm securea războiului... Dar dacă mă respingi, nu-mi rămîne decît să plec.

Luă pălăria și bastonul de pe măsuță și se ridică în picioare.

— Frumoasă orhidee, zise Mircea. De cînd te știu ai fost un adevărat *dandy*.

— Să nu exagerăm. întotdeauna a trebuit să mă mulțumesc cu locul doi.

— Nu poți să te plîngi. De cînd a dispărut Genovese, ai trecut pe locul lui.

— Ar trebui să porți și tu orhidee. Este ultimul strigăt. Bolence a lansat moda asta. Orhideele sînt ultima lui pasiune. Și-a amenajat o seră în California, la Escondido, în fiecare zi i se aduc cu avionul la New York cele mai frumoase orhidee. Are și un magazin de desfacere la San Francisco : *The Bine Orchid*. Înainte de plecare nu mă tratezi cu *whisky* ?

— De ce nu ? Sec sau cu sifon ?

— Ca de obicei.

Mircea zîmbi. I se întindea o nouă cursă. Foarte subtilă. Recurse la o stratagemă. Luă sticla de *whisky* și începu să umple un pahar. Deodată scăpă sticla, care se sparse pe parchet.

— Eh, s-a spart ghinionul ! exclamă el.

Sună. Sam își făcu apariția.

— M-ai chemat, boss.

— Adu o sticlă de *whisky*.

Sam execută porunca, înapoindu-se cu un *Canadian Club*. Mircea făcu un gest tînărului, care se conformă, desfăcînd bușonul sticlei și turnînd băutura în două pahare.

Baracuda aruncă o privire ciudată asupra lui Mircea. Își duse paharul la buze.

— Succes, Vincenzo,

— Charlie, îl corectă Mircea;

— O.K., Charlie !

Barracuda dădu băutura peste cap, salută ridicînd măciulia bastonului în dreptul frunții, apoi părăsi încăperea...

După plecarea vizitatorului, Mircea se urcă în dormitor, îl găsi pe Abe îngropat în jurnale. Le răsfoia cercetîndu-le atent, pagină cu pagină.

— N-am găsit nici un indiciu, zise el dezamăgit,

— În schimb am găsit eu, rosti Mircea. Plecăm imediat la San Francisco.

*

* *

Orhidee...

Mircea ajunsese să fie obsedat de orhidee.

Florile acestea exotice, cu petale grele ca de ceară, extravagant colorate, apăreau neconținut în drumul său. Și Regan și Blackie Mc Coo purtau la butonieră orhidee Inventivi, foloseau cupele acestor somptuoase flori drept receptacul pentru narcotice. Bolence, care se ocupa printre altele și cu stupefiante, cultiva orhidee. Printr-o înlănțuire logică, toate aceste elemente îl făceau pe Mircea să ajungă la concluzia că orhideele aveau să-i deschidă drumul pînă la asasinii lui Lascalzo.

Ce amestec avea Bolence în toate acestea ? De ce îi vorbise Barracuda despre pasiunea lui Bolence pentru orhidee ? O făcuse întîmplător, sau cu un anumit scop ? Bolence îi era prieten sau dușman ? Greu de răspuns în vreme ce-și arunca într-o valiză diplomat cîteva obiecte de toaletă, Mircea analiza pe toate fețele noile perspective deschise de Barracuda.

Abe rezervase telefonic două locuri în primul avion sare avea să-i ducă non stop — la San Francisco.

— Nu uita să închiriezi o mașină, recomandă el locotenentului său.

În clipa în care Abe ridică iarăși receptorul, Sam își virî nasul pe ușă.

— O domnișoară, boss. se adresă el lui Mircéa, făcîndu-i ștrengar semn cu ochiul.

Mircea schimbă o privire cu Abe.

— Ce domnișoară. Sam ?

— N-a vrut să-mi spună numele.

— Abe. du-te și vezi cine e. Abe ieși urmat de Sam.

Mircea închise furios valiza. Vizitele feminine, foarte agreabile în alte împrejurări, nu-i făceau de data aceasta nici o plăcere. Nu avea nevoie de complicații. Mai ales acum cînd se pregătea pentru o expediție de care depindea poate existența sa.

Abe apără peste cîteva momente. Îi venea să rîdă.

— Cine e ? întrebă Mircea.

— Cora, boss. Arde de nerăbdare să te vadă. Vrea să-ți scoată ochii, fiindcă ai sosit la New York fără să o anunți.

Mircea-se scarpină în cap.

Dosarul lui Genovese, de la Palermo, conținea și fișa Corei Talbot. Dansatoare de cabaret, amantă *en titre'* a lui Genovese, era foarte cunoscută în cercurile Mafiei din New York.

— Cine mi-o fi-trimis-o și p-asta pe cap ? rosti el iritat. Acum numai de așa ceva nu-mi arde.

— A vrut să vină peste dumneata, dar n-am lăsat-o, zise Abe. Am încuiat-o în bibliotecă.

„Sînt supus la o nouă probă”, reflectă Mircea.

Constată înecat că nu mai resimțea nici o emoție. Începuse să se călească.

— Bine. am să cobor în bibliotecă, zise el. Peste cît timp decolează avionul ?

— Peste o oră, boss. Perfect. într-un sfert de oră lichidez cu Cora, zise el.

— Mira-m-aș, exclamă Abe, care cunoștea temperamentul vulcanic al dansatoarei.

Mircea își bombă pieptul și părăsi dormitorul, luind-o spre bibliotecă.

Cora îl aștepta, fumînd nervoasă o țigară egipteană. Zvîrleă fiyn pe nări ca bidivii din povești. La apariția lui Mircea, îl privi lung,, apoi mutîndu-și cu limba țigara în colțul gurii își prioni miinile în șolduri.

— *Damn ii !* exclamă ea în cel mai pur slana din East Side.

Expresia, potrivită mai degrabă hamalilor din port, izbi neplăcut urechea lui Mircea.

— Hello, Cora ! rosti el calm, apropiindu-se de vizitatoare.

— Și tu cine dracu mai ești ? Lascalzo, Capozzola ? V-ați dat cu toții fața la întors ? Unde-i Vincenzo ?

— Vincenzo e aici, replică el, arătîndu-se cu un gest larg. își strecură apoi mina pe sub brațul tinerei femei și încercă s-o cuprindă de mijloc.

Cora se răsuci ca o sfrilează și se îndepărtă neîncrezătoare de el.

Făcuse niște ochi rotunzi, plini de uimire. Era frumoasă. Dar de o frumusețe vulgară, de *chorus girl*. Purta a rochie brodată cu juri, ațit de scurtă, încît îi dezgolea picioarele — ce-i drept, sculpturale — cu o palmă mai sus de genunchi. Un colier de diamante și două brățări încrustate cu smaralde și rubine scăpărau ca focul. Părul lăsat într-un fel de cascadă aurie, de o parte? și de alia a feței, îi acoperea în parte ochii. Coafura aceasta

— care ajunsese iarăși la modă după o eclipsă de peste șaizeci de ani — îi dădea înfățișarea unui cîine cocker, cu urechi lungi, lătoase.

— Tu ești, Vincenzo ?

— Da, împărăteaso, replică Mircea, zîmbind. Replica era ieftină, dar în clipa aceea avea o oarecare savoare.

— Nu semeni deloc, rosti Cora bănuitoare.

— Serios ? Nu-i nimic. Ai să mă recunoști îndată, zise el cu superbă nepăsare. Du-te sus și... dezbrăcarea.

— Ești de o îndrăzneală !... exclamă ea sufocată.

— Hai, șterge-o mai repede, o repezi el.

— Te-ai înapoiat la New York fără să-mi dai de știre.

— Vreau să-mi păsirez ineognito-ul.

— Ce să-ți păstrezi ?

— Anonimatul. Să-mi ascund prezența.

— Cu alte cuvinte, să te ascunzi de mine, strigă ea furioasă. Nu-mi scapi atît de ușor.

Mircea o privi cu îngăduitoare superioritate.

— Nu mă mai plictisi și pornește-o sus. Galop...

— Așa, pe gratis ? Vii din Europa și nu-mi aduci nimic ?

El ridică din umeri,

— Dac-ai ști prin ce-am trecut.

Scoase din buzunar portofelul doldora cu dolari. îl desfăcu sub ochii lacomi ai dansatoarei, piguli zece hîrtii de cîte o mie și i le vîntură pe sub nas.

— Cumpără-ți o brățară cu briliante, de la Cartier. Cora înșfacă la repezeală banii și îi vîrî în poșetă.

Chipul i se destinsese într-un zîmbet seducător.

— încep să te recunosc, Vincenzo.

Se îndreptă spre ușă, legănînd seducător din șolduri. După ce puse mîna pe clanță, se întoarse spre el, și-i aruncă pe sub gene o privire încărcată de promisiuni.

— Hai mai repede, se alintă ea ca o pisică. Hm ! Te-ai făcut mai frumos. Bine te-a aranjat doctorul ăla.

— Cine ți-a vorbit despre treaba asta ?

— Secret, replică ea surîzînd cu cochetărie. Deschise ușa, îi aruncă o ultimă otheadă, apoi ieși. Mircea suspină și se uită la ceas. Trecuseră zece minute.

Abe apăru în bibliotecă.

— M-a dat afară din dormitor, boss. Nici n-am apucat să ies bine din cameră, că a și început să se dezbrace. Am știut eu că n-ai să-i rezști.

Mircea pocni din degete.

— îmi pare rău, dar de data asta te-ai înșelat. Nu vreau să pierd avionul. Unde e valiza mea ?

— Sus.

— Atunci las-o acolo. Haidem !

— Unde ?

— La San Francisco.

*

* *

La orele opt, avionul *Super Jet Boeing* decola de pe aeroportul John Kennedy, îndreptîndu-se spre West.

Marele New York, ocean de scînteieri orbitoare, se desfășura în toată grandoarea. Zgîrie-norii își înălțau spre culmile văzduhului siluetele scăldate în șiraguri de lumini scăpărătoare. Arterele de circulație străluceau ca niște fluvii de lavă incandescentă. Calea Lactee și Broadway-ul își făceau o aprigă concurență. Mircea contempla fascinat feeria acestui oraș supercivilizat, în care îi pîndeau primejdii mai mari decît în plină junglă.

Spre West, o geană de purpură sublinia zarea. Avionul zbura vijelios în urma soarelui apune.

Mircea încerca o liniște reconfortantă după agitația nebunească din ultima vreme. Zborul lin al aeronavei îi calmase miraculos nervii.

în curînd întunericul se lăsă asupra firii. *Super-Jetul* plutea între miriadele de stele și miriadele de sclipiri terestre. Pentru Mircea, pe care întîmplarea îl făcuse să călătorească numai noaptea, America văzută din avion apărea sub înfățișarea unei imense întinderi de întuneric, presărată ici și colo de aglomerările de licurici ale oralelor.

Abe habar n-avea de frumusețile priveliștilor nocturne, Pofticios, se înfrupta dintr-un foarte opulent *choix de hors d'oeuvres*, prezentate pe o tavă de o stewardesă blondă, cu contururi de vedetă holywoodiană.

Mircea se delecta cu o prepeliță în aspic, stropită cu vin de Malaga.

— I-ai făcut figura bieteii fete, boss, spuse la un moment dat Abe, printre îmbucături. Ca să fiu cinstit, nu mă așteptam să mai apucăm avionul.

Mircea sorbi puțin vin.

— Cînd am văzut-o în bibliotecă, am fost ispitit să unîn plecarea. Dar după ce mi-am dat seama de adevăratul scop al vizitei ei, m-am răcorit ca după un duș rece. Puteau găsi un truc mai subtil ca să mă verifice.

Abe își goli paharul de vin.

— Biafa Cofa. Cred că e pentru prima oară că i se trage o asemenea caeialma. O faci să-și piardă încrederea în propriile ei puteri de seducție. Izbucni în rîs. Ji crezi un complex de inferioritate. Mă tem însă că n-o să ți- o ierte.

— Lasă, îi trece. îi cumpăr o haină de vizon și o potolesc, replică Mircea, cu lenevoasă nepăsare.

Timpul se scurgea pe negîndite.

Asistară la un film „tare” cu Steve McQueen, intitulat *Bullitt*, se răcoriră cu cîte un *Highball*

urmat de o serie impresionantă de cocteiluri seci, ca la miezul nopții să se trezească odihniți și bine dispuși pe aeroportul orașului San Francisco.

Automobilul închiriat telefonic — un *Ponliac Le Mans*, purpuriu — îi aștepta în parking.

Drumul pînă în centru îl parcurseră în tăcere. Mircea se străduia să-și ascundă curiozitatea și interesul trezit de acest oraș în care pășea pentru prima oară. Admira bulevardele inundate de lumină, străzile drepte, în pantă pronunțată, priveliștea oceanului care-și desfășura apele poleite de razele lunii.

Avură norocul să găsească două camere libere la *Fairmont Hotel*.

Îndată după instalare, Mircea chemă la telefon New York-ul. După o scurtă convorbire, bău un ultim pahar cu *whisky*, apoi se culcă. Dormi adine cîteva ore. Se trezi o dată cu răsăritul soarelui. Era nerăbdător să pornească în expediție. Pînă la ora 9,30 cînd se deschideau magazinele, timpul îi păru că se scurge cu încetineală.

Luară *breakfast-ul* într-un restaurant italianesc de pe Van Ness Avenue. În timp ce-și sorbea cafeaua, Mircea cercetă o carte de telefon. Nu-i fu greu să găsească adresa florăriei *The Blue Orchid*.

— Vom afla foarte repede dacă ne-am angajat pe drumul cel bun, se adresă el lui Abe. Cred însă că instinctul nu mă înșală...

Mircea se uită la ceas. Se făcuse ora nouă. Abia își mai stăpînea neastîmpărul. Pînă la zece își omorîră timpul dînd o raită prin Sausalito.

unde Abe avea un prieten din copilărie. Prietenul lipsea însă din oraș. Traversarea — dus și întors — a podului Golden Gate, fișie nesfîrșită de oțel; suspendată la o înălțime amețitoare peste apele albastre ale golfului, îi prilejui o adevărată încintare.

La zece și un sfert, Ponliac-ul opri în fața florăriei.

Cu aerul preocupat al unui om de afaceri, Mircea intră neînsoțit în magazin și după ce își plimbă critic privirile asupra orhideelor magnifice expuse cu artă, se întoarse spre una din cele două vînzătoare :

— Aș vrea să fac o comandă mai mare.

— Regretăm, domnule, comenzi mari nu putem primi. Avem deja o serie de clienți...

— Sînt dispus să plătesc orieil.

— Vă cred, dar ne este imposibil. Încercați la alte florării. Vă recomand firma...

Mircea o întrerupse cu un gest.

— N-am nevoie de recomandări, ci de orhidee, Florile astea îmi plac. Ce să mai lungim vorba. Vreau să discut cu patronul...

— Mr. Flaschman, directorul firmei noastre, lipsește din oraș. Încercați mîine sau poimîine.

La auzul acestui nume. Mircea simți o imensă satisfacție. Instinctul său nu-l înșelase. Era imposibil să fie o coincidență de nume.

— Timpul meu e prețios. Nu-mi place să las treburile de azi pe mîine.

— îmi pare rău, dar nu vă pot oferi altă soluție. Mr. Flaschman este plecat la serele noastre.

— Unde sînt aceste sere ?

— Oh. departe, domnule. Aproape de San Diego. La Escondido. Așa că va trebui să așteptați...

Mircea își încreți fruntea, ca și cînd ar fi reflectat adînc.

— Bine, rosti el resemnat. Am să trec mîine pe aici.

— Vă rugăm, domnule. Dacă vine Mr. Flaschman, cine să-i spun că l-a căutat ?

— Smith. Terence Smith.

Mircea părăsi florăria, urmărit de privirile întrebătoare ale vînzătoarei.

Cînd se văzu în mașină exclamă voios :

— Abe. am impresia că sîntem pe pista cea bună. Plecăm la Los Angeles. Abe scoase din seiful de bord un pliant cu orarul avioanelor. 11 desfăcu.

— Primul avion pleacă la Los Angeles peste două ore.

— În cazul ăsta, mai repede ajungem cu mașina.. În două ore, două ore jumătate, sîntem acolo,

— O.K., boss.

Ponliac-ul porni, integrîndu-se în șuvoiul de automobile care se scurgeau spre sud.

Mai tot timpul drumului pînă la Los Angeles, acul vitezometrului oscilă între optzeci și o

sută douăzeci de mile pe oră. Numai prin orașe sau la încrucișările de drumuri. Abe micșora viteza, spre a nu intra în conflict cu agenții de circulație. Mircea îi recomandase în mod expres să evite orice contact cu poliția.

La unu fără un sfert intrară în Los Angeles,

Prinziră la Brown Derby, faimosul restaurant al vedetelor Hollywood-ului de pe Wilshire Boulevard. iar la două și jumătate porniră mai departe.

Abe cunoștea bine drumul pînă ia Escondido. Copilăria și adolescența și le petrecuse în California.

Ieșiră din Los Angeles prin Long Beach și se angajară pe șoseaua 101 A care șerpuia de-a lungul Oceanului Pacific.

Pontiac-ul gonea acum pe panglica alburie de asfalt. Cauciucurile fișiau, motorul susura lin. Pe stînga șoselei defilau ascunse pe jumătate după perdele de vegetație, cluburi, restaurante populare, magazine cu firme multi- colore. Spre dreapta se deschideau vastele perspective ale oceanului scăldat în soare. În zare se profilau coastele de un verde smarald ale Insulei Cătălina.

Trecură prin Laguna Beach cu vilele ei albe, umbrite de palmieri supli și ieșiră iarăși la șosea deschisă.

— La prima stație de benzină trebuie să facem plinul, zise Abe.

— Cu ocazia asta bem și cîte o Coca-Cola, replică Mircea. Zăpușeala mi-a uscat gîtlejul.

Stopară în preajma unei stații de benzină. Cîteva automobile își așteptau rîndul.

Abe și Mircea coborîră din mașină, spre a-și mai dezmoți picioarele.

— Mai sînt cincizeci de mile pînă la Escondido, spuse Abe.

— Perfect, răspunse Mircea. în mai puțin de o oră vom avea plăcerea să stăm de vorbă cu Mr. Flaschman.

În aceeași clipă, o mașină a poliției opri, în dreptul automobilelor staționate. Coborîră doi agenți, care se apropiară de *P o n t i a c*. Îl examinară fugitiv, apoi unul din ei făcu un semn lui Abe.

— Hei, e a dumitale ?

Abe aruncă o privire întrebătoare asupra lui Mircea, apoi replică :

— Pentru moment e a mea.

— Sînteți împreună ? mai întrebă agentul arătîndu-l cu un deget pe Mircea.

— Da. Sîntem împreună.

— Atunci fiți buni și urmați-ne. Abe se încruntă.

— De ce ? întrebă el arogant.

— O să aflați îndată. Haidem.

Abe vru să protesteze, dar Mircea îi făcu semn să tacă.

— Vă rugăm, zise el.

Se urcară în mașina poliției, care făcu drumul întors.

Mircea fierbea. Intervenția asta neașteptată a autorităților îi strica toate socotelile. Deodată îi fulgeră o întrebare. Nu cumva Sehiarelli, dîndu-i de urmă, folosise această cale spre a lua legătura cu el ! Mutrele polițiștilor erau impasibile ca niște măști.

În mai puțin de cinci minute opriră în fața clădirii poliției locale. Escortați de unul din agenți, intrară într-o sală despărțită în două printr-o balustradă de lemn. La un birou dormita un sergent în uniformă.

— I-am adus, zise agentul. Sergentul în uniformă tresări.

— Pe cine ?

— Am interceptat *Pontiac-ul* furat.

Sergentul își duse mina la gură, acoperind un zîm-bet. Se întoarse spre Mircea și spre Abe.

— Vă rog să no iertați. A fost o confuzie. Sîntcți liberi. Cred că mașina dumneavoastră vă așteaptă afară.

— Nu. Am lăsat-o la o stație de benzină, la ieșirea din oraș. Am fost luați pe sus.

— Vă cerem scuze. Simpson, condu-i pe domnii pînă la stație.

— Mulțumesc, prefer să luăm un taxi, spuse Mircea.

— Mă rog, cum doriți. Mircea și Abe ieșiră în stradă. Sergentul fulgera cu privirea pe agent.

— Simpson, ești un dobitoc. Iată. a zecea gafă pe care o faci în luna asta. încă una și zbori. Pontiac-ul roșu a fost găsit acum o jumătate de oră. Altădată să-ți notezi mai bine numerele matricole.

*

**

În taxiul care-i ducea spre stația de benzină, Abe respiră adânc.

— Am scăpat ușor, șopti el, ca să nu fie auzit de șofer. Am avut noroc că nu ne-au reținut mai mult ! Acum orice minut e prețios.

Mircea nu răspunse. Trecuse și el printr-o oarecare emoție. Deodată, Abe exclamă mirat — Ia uite, arde stația de benzină.

Un fum gros se ridica spre sud, vălălucindu-se în văzduh.

Taxiul opri la o depărtare apreciabilă de locul în care cu câteva minute înainte strălucea în soare stația fle benzină, dar care acum nu mai era decât un rug imens. *Ponliac-u]* roșu, spintecat și înnegrit de puternica deflagrație, zăcea răsturnat pe o rînă. Rămășițele cabinei și ale pompelor de benzină fuseseră aruncate la câteva zeci de metri. Două din mașinile care așteptaseră la rînd ardeau ca niște torțe.

Cadavrul calcinat al unuia din amplotații stației zăcea alături de craterul unuia din rezervoarele subterane, smuls din pămînt de forță exploziei.

Dinspre Laguna Beach se auzea vaietul modulat ai unor sirene, care creșteau în intensitate.

Curioșii se adunară în jurul pălălăi ei.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Mircea pe unui din ei.

— O nenorocire, replică un bătrînel surescitai. Mașina aceea roșie, arătă el cu un'gest resturile Ponliac-ului purpuriu, a făcut explozie, incendiind depozitul do benzină și două automobile.

Mircea schimbă cu Abe o privire plină de subînțelesuri.

— Haidem, îi șopti el, înapoindu-se spre taxi. Poliția nu trebuie să ne găsească aici. Altfel ne vor reține pentru cercetări,.. E preferabil să dispărem.

în vreme ce taxiul îi ducea spre centrul Lagunei Beach. Abe rosti gînditor :

— Explozia asta trebuia să ne spulbere pe noi. Aș pune pariu... *Prietenii* au instalat mașina infernală în timp ce luam masa la Brown Derby.

— Arestarea ne-a salvat de la moarte, zise Mircea.

Se simțea invulnerabil, ca un cavaler medieval îmbrăcat într-o armură strălucitoare. Norocul era de pîrtia lui. Și asta îi sporea încrederea în propriile forțe, în steaua care-l călăuzise pînă acum, ferindu-l de primejdii.

Și Abe încerca vag o senzație asemănătoare. Alături de șeful său orice îndrăzneală îi era permisă. Victoria trebuia să fie a lor, fiindcă erau protejații soartei.

— Unde o fi pe aici o agenție de închiriat mașini ? zise Abe.

— Cred că e preferabil să cumpărăm un automobil de ocazie, opina Mircea. Am prăpădit pînă acum două mașini închiriate. Societățile de asigurare vor întreprinde cercetări. Vom atrage atenția asupra noastră. Și nu este de dorit.

— Ai dreptate, recunosc Abe.

Mircea intră în vorbă cu șoferul taxiului, un negru serviabil, care se oferi să-i conducă la o agenție cu mașini de ocazie.

— Nu o să găsiți acolo *Rolls-Royce*-uri sau *Cudillac*-uri, spuse negru. Nu va fi însă greu să dați peste vreo mașinuță onestă, puțin rulată, cu care să vă faceți treaba.

Mircea îi dădu bacșiș cîțiva dolari. Informația era demnă de reținut. Patronul agenției, bovin, apoplectic, cu un pîntecc imens îndiguit de o vestă albă. cu nasturi negri, îi arătă câteva mașini vetuste. Vopseaua proaspătă nu izbutea să le ascundă îndelungatele state de serviciu.

Semănau cu niște femei bătrîne care încearcă să-și mascheze sub grosimea fardului rețelele de riduri.

Mircea strîmbă nemulțumit din nas.

— Am și ceva mai bun, spuse patronul, freeîndu-șt mîinile. însă costă scump. Mașina unei vedete de cinema... Discreția profesională nu-mi îngăduie să-i divulg numele. Vreți s-o vedeți ?

Mircea încuviință, clătînînd din cap.

Teșiră din hala cu automobile de duzină și trecură într-un garaj alăturat, în care se deslușea silueta unei mașini joase, alungite, acoperită cu o husă de nylon.

— O bijuterie, se împăuna patronul. Un *Porsche* de mare viteză.

Ridică cu religiozitate husa, ca și când ar fi dezvăluit niște moaște. Mașina de curse avea o linie suplă de copoi. Nu era tocmai nouă. Părea însă bine întreținută.

— Cam obosită, zise Abé critic. Negustorul făcu o mutră ofensată.

— Obosită ? Vă rog să constatați că își păstrează vopseaua originală.

Examinați pedalele. Nu sînt tocite. Și covorașele. Abia atinse.

— Cît ? întrebă Mircea.

Deschidea tîrgul, fiindcă prefera o mașină susceptibilă să atingă viteze mari, acum când risca să întîmpine pe drum tot felul de surprize.

— Încercați-o întîi, zise obezul.

— Cît ? repetă Mircea. Vreau să știu dacă putem sta de vorbă.

— Patru mii.

Mircea se întoarse spre Abe.

— Haidem.

Patronul îl apucă de braț.

— O clipă. Spuneți dumneavoastră un preț. Eu am plătit-o cu trei îmi cinci sute.

— Două mii, zise Mircea.

Își dădea seama că mașina valora mai mult. îl amuza însă tocmeala.

— Trei mii cinci sute. mormăi obezul.

— Două mii cinci sute.

Patronul se gîndi că și la suma asta ciștiga o mie cinci sute de dolari.

— Trei mii, sforăi el. Ultimul preț.

Mircea era convins că ar fi obținut-o cu un rabat, și mai substanțial, însă nu avea timp de pierdut. La' urma urmei cheltuia din banii lui Bolence. Nu avea să ia mașina cu el la New York. O va revinde cu orice preț, sau o va oferi lui Abe, care se dovedise un auxiliar prețios.

Scoase din buzunar portofelul și achită patronului treizeci de bilete de cîte o sută de dolari.

Patronul le numără la repezeală, apoi le vîrî în buzunar.

— Să încheiem actele. Pe ce nume ?

— Robert Jonhson, rosti Mircea primul nume care-i trecu prin minte.

— în regulă. Urmați-mă în birou.

— Abe, scoate mașina, porunci Mircea.

— în banii ăștia intră și husa, spuse patronul afabil.

— Mulțumesc. Poți s-o păstrezi...

— O iau eu, boss, interveni Abe. Poate că avem nevoie.

Patronul întocmi înscrierile în mai puțin de zece minute.

Cînd ieși în stradă, cu actele de proprietate în buzunar, Mircea se mai uită o dată la mașina pe care Abe o trăsese la trotuar. în lumina puternică a soarelui, alăturile micului *Porsche* scînteiau orbitor. Motorul sforăia lin.

La volan, Abe încerca accelerația.

Mircea se așeză pe bancheta joasă și comodă.

— Cum merge, Abe ?

— Pînă acum mulțumitor. Motorul toarce ca o pisică. Să-l vedem la drum.

Mașina se puse în mișcare, salutată de ploconelile patronului. Abe apăsă acceleratorul.

Porsche-ul țâșni ca o căprioară.

— Hm ! Nu-mi displace ! exclamă el încîntat, Trage bine. S-o vedem la drum deschis.

Făcură plinul la prima stație de benzină. Ieșiră din Laguna Beach la cinci și treizeci și cinci de minute.

— Prefer să ajungem pe înserat la Escondido, zise Mircea.

— O.K., boss.

Porsche-ul își spori fulgerător viteza. înghițea kilometri după kilometri, depășind toate mașinile pe care le prindea din urmă.

— Strașnică mașinuță, rosti Abe.

Fluieră vesel un cântecel auzit pe vremuri în New Orleans.

— Frumoasă e viața, zise el după un timp.

— Primejdiile o fac și mai frumoasă, spuse Mircea. Zîmbi amuzat de propria lui observație. Într-adevăr,

începuse să îndrăgească pericolele. Le căuta așa cum caută iubitorii de alcool băuturile tari, așa cum caută cocainomanii stupefiantele. În senzațiile tari își găsea împlinirea.

— Mai repede, Abe, mai repede.

Automobilul gonea o dată cu umbra lui, alungită pîhă în cealaltă margine a șoselei.

— Ia să dăm drumul la radio, propuse Mircea.

Abe răsuci butoanele punîndu-l în funcție. Se transmiteau știri sportive. Crainicul relata cu lux de amănunte peripețiile unei (curse de automobile. Mircea căută un alt post. Difuzorul prinse să reverse acordurile grave și mărețe ale concertului imperial de Beethoven.

— Caută ceva mai vesel, boss.

Mircea răsuci butonul. Căzu pe o emisie de știri. Tresări. Crainicul tocmai îi rostea numele.

„Evadarea lui Vincenzo Genovese este cufundată încă în mister. Se pare că poliția italiană ar fi în posesia unor indicii potrivit cărora *Cosa Nostra* nu ar fi străină de această ispravă. Este interesant de semnalat faptul că în preziua evadării a fost remarcată la Palermo prezența lui Samy Goldauer și Jack Bolence, personaje de seamă în Mafia americană. Surse autorizate cred a ști că Vincenzo Genovese ar fi revenit clandestin la New York. Organele F.B.I. cercetează. Cu acest prilej informăm pe ascultat orii noștri că poliția a făcut o foarte importantă captură, descoperind un mare transport ele stupefiante pe bordul cargobotului *Andromeda*. Nava, care se afla' în drum spre San Francisco, acostase la Honolulu, venind de la Hong-Kong.

— *Andromeda* ? Ai auzit, boss ? exclamă Abe alarmat. Mircea fluieră a pagubă :

— Ce inspirație am avut ! Ieri seară am vîndut lui Bolence întreg transportul de pe *Andromeda*.

— Și banii ? întrebă Abe curios.

— Mi-a dat numai un acout.

— Atunci n-ai să mai vezi restul. Mircea rîse.

— Asta să o crezi tu. îmi va plăti pînă la ultimul dolar. Riscurile îl privesc. În mintea lui bănuielele împotriva lui Bolence prinseră și mai mult temeii.

După toate probabilitățile, acesta îl atrăsese în California spre a-l lichida și a scăpa astfel de achitarea integrală a datoriei.

— Ai să-ți faci din Bolence un mare dușman, boss.

— Lasă, Abe. Aranjez eu treburile.

După circa patruzeci de minute de mers ajunseră la Oceanside. Poposiră la un chioșc cu răcoritoare. în timp ce se delectau cu cîte o sticlă de Coca-Cola, Abe consulta o hartă turistică a sudului Californiei.

— Ca să ajungem la Escondido, putem fie să ne continuăm drumul pe autostrada 101 pînă la San Diego și de acolo să o luăm la stînga pe șoseaua

395, însă în telul ăsta am face un ocol de peste treizeci de mile, fie să o tăiem pe drumul ăsta șerpuit, dar mai puțin recomandabil, care ne-ar scoate la Escondido în mai puțin de o oră,

— Drumul cel mai scurt nu este întotdeauna cel mai bun, zise Mircea sentențios. O să-l urmărim totuși, fiindcă vreau să ajungem devreme la Escondido. Timpul fuge, Abe.

— Știu, boss. Îl prindem însă din urmă.

Zicala lui Mircea își găsi repede ilustrarea. Drumul ales era sinuos ca apele unui rîu. Se cățăra printre povir-nișuri repezi, acoperite cu o vegetație bogată, ori se strecura prin văgăuni deschise de torente.

La o cotitură mărginită la dreapta de o rîpă adineă, în fundul căreia sapotea un pîrîu umbrit de tufișuri cu flori roșii, apăru o autobasculantă de mare tonaj.

Porsche-ul fugea cu peste optzeci de kilometri pe ora, viteză relativ mare față de terenul accidentat.

Pe stînga se ridica în pantă repede coasta unui deal, acoperit cu tufișuri în floare.

Cînd *Porsche-ul* ajunse în dreptul autobasculantei, aceasta cîrmi brusc la stînga, tiăpustindu-se asupra lui. Cu un admirabil reflex, Abe apăsă pînă la fund pedala accelerației. Supersportul țîșni printre botul colosului și o bornă kilometrică.

Autobasculanta, lansată cu peste cincizeci de kilometri pe oră, încalecă borna într-un zgomot de fiare sfârîmate și îndoite. Printr-o adevărată minune, rămase priponită pe buza văgăunei.

Porsche-ul își spori viteza.

— Ce zici, boss, de treaba asta ? exclamă Abe, încă sub imperiul emoției. Mircea se uită în urmă, la autobasculanta care dispăru după o cotitură a drumului.

— Am impresia că societatea de asigurare care ar accepta o poliță asupra noastră n-ar încheia o afacere tocmai bună, replică el în glumă.

Obstacolele acestea, din ce în ce mai numeroase, îl îndârjeau.

— Crezi că au făcut-o intenționat ? întrebă Abe.

— Nu cred nimic. Coincidența e totuși ciudată.

— Sînt curios ce surprize ne mai așteaptă la destinație.

— Răbdare. Ai să afli curînd.

Se opriră la o stație de benzină înainte de intrarea în Escondido. Amploaiatul de serviciu, un tînăr pistruiat, lung ca un bîltan și cu glas de falset se apropie serviabil.

— Cum ajung la serele de orhidee ? întrebă Mircea.

— Serele Flaschman ?

— Da, da.

— Primul drum la dreapta. Un drum particular. Serele sînt pe vale. Dați ușor de ele.

Abe ceru să i se facă plinul. Plecară apoi mai departe.

— Să fii cu ochii în patru, Abe, zise Mircea. La sere o să fie dans.

Porsche-ul coti pe drumul particular, bine pietruit, care cobora spre vale. Străbătu vreo doi kilometri.

Soarele asfinți într-un ocean de sînge. Sîngerii erau și dealurile, și copacii, și valea, și apele pîrîului.

Acoperișurile de sticlă ale serelor apărură în depărtare scăpărînd ca niște imense scoici rubinii. Încă două-ii sute de metri de mers printre desișurile de vegetație învăluite într-o tentă roșiatică și clădirea birourilor se ivi la capătul drumului.

Un bărbat înalt, cu picioarele larg desfăcute și cu mîinile înfipite în centura pantalonilor îi aștepta la intrarea în curte. Purta o pălărie cenușie,

cu boruri largi cămașă verde cu buzunare, *blue-jeans* și cizme scurte.. Un revolver îi atîrna pe șoldul drept.

Abe opri în dreptul lui.

Individul își dădu cu un bobîrnac pălăria pe spate,

— Pe cine căutați ?

Mesteca *chewing-gum*. În ochi îi sclipea jucăuș o expresie de ironie.

— Mr. Flaschman, rosti Mircea calm.

— Cine-l caută ?

— Eu. Nu se vede ?

Individul continua să-și rumege *chewing-gum-ul*,

— Șmecher răspuns. De văzut, te vād. Nu ai cumva și un nume ?

— Reggie Lascolo. E bine ?

— E bine.

Mestecatul se prelungea ostentativ.

— A plecat, spuse individul.

— Cine a plecat ?

— Mr. Flaschman.

— Cu autobasculanta ? Individul zîmbi șugubăț.

— V-ați întîlnit cu autobasculanta ?

— Fugărea niște căprioare pe fundu! unei prăpăstii,

— Aha !

— Flaschman era la volan ?

Insul mută cu limba *chewing-gum-ul* de pe stingă po dreapta.

— Nu. Conducea Joe, mecanicul. Era beat. Mircea coborî din mașină. Coborî și Abe.

— Și Flaschman ? Ești sigur că a plecat ?

— Ce, nu mă crezi ? rosti individul, morfolind agale guma. ..

— Nu. Sînt Toma necredinciosul. Nu cred pînă nu văd; Individul duse brusc mina la pistolul de pe șold. Mireea fu mai repede. Învăluindu-l cu pistolul său.

— Ridică aripioarele ! zise el, arătîndu-și dinții albi într-un zîmbet rău. Insul înălță mîinile. Surîsul ironic nu i se șterse de pe buze.

— Dezarmează-l ! porunci Mireea lui Abe. Abe se execută.

Omul scuipe *chewing-gum-ul* în pulberea drumului. Cu pasul său elastic

Mireea se îndreptă spre clădirea birourilor.

Individul rîse.

— N-o lua într-acolo. E în seră. Mireea se opri.

— Ești glumeț.

Insul își dezgoli dinții, cu un animal colții.

— Mda. Cîteodată.

— Ia-o înainte, îi ordonă Mireea.

— O.K., răspunse omul.

Porni agale spre seră, legănîndu-și umerii și șoldurile.' Mireea și. Abe îl urmară la doi pași. .

Abe aruncă o privire atentă în jur. Se temea să nu fie întîmpinați cu o salvă de la ferestrele clădirii.

— Dacă trage cineva asupra noastră, te curăț, șuieră Abe, adresîndu-se individului.

— Da ce ? Credeți că aici ne aflăm la Chicago ? Docil, cu brațele ridicate în aer, îi conduse pînă la ușa de sticlă a uneia din sere.

— Aici, zise el oprindu-se.

— Dă-i drumul, rosti Mireea, făcîndu-v semn eu capul să intre în seră. Insul se conformă.

Coborîră cîteva trepte și pătruseră într-o imensă încăpere de sticlă învăluită în penumbră. Domnea un miros greu, apăsător, de plante acvatice.

Mori pestrițe, cu forme ciudate de șerpi, fluturi, șopîrle, paienjeni, colcăiau.parcă prin frunzișul des.

Mireea simți că-l încolțește greața.

Abe își încleșta mina pe patul armei. Avea impresia ce se află într-un cavou cu atmosferă dușmănoasa, malefică.

Deodată clipi des. Nu-i venea să-și creadă văzului. În mijlocul serei era așezat pe o masă, ca pe un catafalc, un coșciug deschis, acoperit în parte cu orhidee. Iar în cosciug; eu mîinile pe piept, zăcea Irving Flaschman. Fardudul așternut pe obraz de un specialist de la pompele funebre nu reușea să mascheze paloarea cadaverică. Buzele supte, nasul ascuțit, bărbia osoasă, pleoapele galbene c a pergamentul, lăsate peste ochii bulbucați, contrastau grotesc cu albeața petalelor carnoase și parfumate ale i lorilor, așternute în sicriu.

Individul scuipe guma peste un strat de flori purpurii.

— Nu m-ați crezut cînd v-am spus că e plecat... Eh, călătoria cea mare.

— Cînd a murit ? întrebă Abe. .

— Nu știu. L-am găsit mort în pat cînd m-am dus să-l trezesc azi- dimineață;

— Și certificatul de deces ?

— Nu pot să vi-l arăt.

— De ce ?

— Fiindcă mă țineți cu mîinue în sus...

— Bine. Arată-l.

Individul lăsă încet brațele. Se scormoni în buzunarul de la piept al cămășii și scoase un certificat de deces cu semnătură indescifrabilă.

Abe îl luă și îl citi.

— Congestie cerebrală.

Îl restitui călăuzei, care îl vîrî din nou în buzunar.

— Am avut impresia că ne așteptai, zise Abe.

— Cînd am auzit mașina, am ieșit în întîmpinare. Am crezut că e duba de la Pompele Funebre.

— Știi ce mă supără la tine ? Prea găsești răspuns la. toate.

— Dacă numai asta te supără, e bine. Pietrișul din fața serei scîrțîi sub cauciucurile une mașini care se opri în scrișnet de frîne.

Abe aruncă o privire întrebătoare într-acolo.

— Duba, rosti individul calm.

Mircea își strecură pistolul în tocul de sub haină.

— Haidem, Abe.

Aruncă o ultimă privire asupra lui Flaschman. Fără să mai spună un cuvânt, porni spre ieșire. Abe și individul îl urmară.

Autodricul lung și negru trăsese lingă clădirea birourilor. Șoferul aștepta .sprijinit de aripa mașinii. Era îmbrăcat în negru.

La apariția lui Mircea și a însoțitorilor săi, întrebă din colțul gurii :

— Gata ? N-aș vrea să mă prindă noaptea pe drum.

— Așteaptă puțin, să-i conduc pe domnii, zise individul.

— Unde îl înmormîntați ? întrebă Mircea. Aș vrea să-i trimit o coroană.

— În cimitirul catolic din San Diego, zise individul.

— Când ?

— Mîine.

Mircea și Abe se urcară în mașină.

— Bună seara, zise Mircea.

— Bună seara. Demară.

Cînd se văzură iarăși pe șosea, Mircea scăpă un oftat.

— Încă unul care ne scapă. Dacă și cu Williams se întîmplă la fel...

— Eh, o scoatem noi într-un fel la capăt, zise veșnic optimistul Abe.

Mircea nu răspunse. îl preocupa un aspect aparent neînsemnat al pregătirilor funerare la care abia asistase.

Mașina ajunse la întretăierea șoselei 395 care lega Escondido de San Diego cu șoseaua ce ducea la Oceanside. Dincolo de stîlpul indicator se deschidea un drum de țară.

— Ascultă Abe. Trage pe drumeagul acela lateralnic. Abe era deprins să execute ordinele fără să le discute. Micșoră viteza și coti la dreapta, oprind la adăpostul unui pilc de arbori. Se uită întrebător la Mircea....

Acesta rosti ca pentru-sine :

— Flaschman era catolic. Și cu toate astea la căpătâiul lui nu ardea nici o luminare. Ciudat.

— Poate că oamenii lui nu cunosc obiceiurile...

— N-aș crede. Oamenii simpli cunosc foarte bine obiceiurile astea... în California sînt mulți catolici.

Tăcu.

— Ce mai așteptăm, boss ? întrebă Abe după un timp.

— Dricul.

— Dricul ? Vrei să însoțim cortegiul mortuar al lui Flaschman ? întrebă

Abe cu o umbră de ironie.

— Nu. Vreau să fac o verificare. Se scurseseră cam zece minute.

Din direcția serelor apăru în sfîrșit autoduba neagră a Pompelor Funebre,

— Asta așteptam, zise Mircea. O urmărim. Autoduba ajunse la încrucișarea drumurilor și, spre surpriza lui Abe, se angaja pe șoseaua care ducea la Oceanside.

— Ce zici, Abe ?

Abe se scarpină după ureche.

— începe să-mi pară și mie ciudat, Firesc ar fi fost să o ia spre Șan Diego, nu într-o direcție opusă.

Răsuci cheia în contact. *Porsche-yl* ieși în șosea și se avîntă pe urmele autodubei.

Bănuielile lui Mircea se transformau în certitudini.

— Te-am înțeles, boss, zise Abe, care-i citise parcă gindurile,

— Atunci, dă-i drumul.

Piciorul lui Abe apăsă pedala accelerației pînă la fund. *Porsche-ul* săgeta aerul, micșorînd distanța pînă la autodubă.

— Să-l prindem, zise Mircea.

— De prins, îl prindem noi, replică Abe. Dar cum îl oprim ? Dacă-i tăiem drumul, ne aruncă în șanț. În același timp autoduba își spori simțitor viteza.

— Șoferul n-are conștiința curată, zise Abe.

— De asta sînt sigur. Încerc să-i găuresc cauciucurile.

— Cam greu, replică Abe. Mai ușor ar fi în rezervorul de benzină.

— Și dacă ia foc ?

— Apucăm noi să vedem ce e în coșciug.

— Prefer în cauciucuri.

Mireea scoase pistolul de sub haină.

Autodricul gonea cu peste optzeci de mile pe oră. Diurnul accidentat nu permitea o viteză mai mare. *Porsche-ul* se apropia inexorabil.

Autodricul circula mai mult pe stînga:

— Ne împiedică sistematic să-l depășim.

Mircea lăsă în jos geamul portierei, scoase pistolul, pe fereastră, ochi cîteva clipe și trase. O dată... și încă o dată... Un cauciuc din spate explodă.

— Atins ! rosti Mireea scurt.

Autodricul făcu un zigzag, repezindu-se întîi în extre-i mitatea dreaptă a șoselei; apoi în cea stingă. Dînd din: coadă ca o rață, mai străbătu eștiva zeci de metri, apoi] alunecă în șanțul din dreapta și după ce ridică un nor de praf, încremeni într-o rînă.

Șoferul ieși împleticindu-se din mașina răsturnată. Îi curgea sînge din nas și i se rupsesse arcada dreaptă.

Cînd văzu *Porsche-ul* oprind în preajma autodricului, o luă la fugă de-a lungul șanțului și se aruncă într-un desiș de arbuști sălbatici, făcînd să i se piardă urma.

Mireea și Abe săriră din mașină.

— Fii atent. Abe ! zise Mireea, schițînd un gest spre rîpa în care se topise șoferul.

Peschise ușa din urmă a autodricului. Coșciugul se rostogolise strivind jerbele de flori. Capacul se deschisese, lăsînd să se vadă un sac cu nisip.

Mireea se întoarse spre Abe.

— Exact ceea ce am bănuțit, spuse el. Haidem înapoi. La *Escondido*. În mai puțin de un sfert, de oră ajunseră la capătul drumeagului particular care ducea la seră.

— De aici mergem pe jos, spuse Mircea. Zgomotul motorului ar putea să ne trădeze prezența.

Pășind tăcut și strecurîndu-se pe lîngă arbuștii care slăruiau drumeagul, se îndreptară spre clădirile cufundate în umbrele înserării.

Cînd ajunseră la barieră, se lăsase noaptea. Curtea era goală. Siluetele alungite ale serelor evocau niște dihanii apocaliptice în repaus. Pavilionul administrativ se contura pe cerul spuzit de stele.

La o fereastră se vedea lumină.

Cu pistoalele în mîini, Mircea și Abe se îndreptară liptil într-acolo.

Fereastra luminată îi atrăgea ca un magnet. Mircea înainta, ținînd corpul ușor plecat. Se întreba dacă nu vor li întîmpinați eu o rafală de mitralieră. Abe pășea ca o pisică. Se oprea din cînd în cînd, se uita în jur, scrutând întunericul, apoi își continua mersul.

Ajunseră în dreptul ferestrei.

Se lipiră de perete, de o parte și de alta a geamurilor luminate. Cu precauție, se uitară înăuntru.

Spectacolul îi făcu să schimbe o privire triumfătoare. Dejucaseră o manevră abilă.

La masa din centrul încăperii, stăteau față în față *Flaschman* și individul care-i condusese în seră, *Flaschman* se uita într-o oglindă rezemată de piciorul unei lămpi și își ștei'gea cu o batistă fardul de pe față. Insul fuma un trabuc și rîdea în colțul gurii. Își vorbeau, dar nu se auzea ce anume. După expresia de satisfacție întipărită pe chipurile lor, se putea însă lesne deduce că erau înecîntați de felul cum regizaseră falsa moarte a lui *Flaschman*.

Individul cu trabuc se uită întâmplător spre fereastră. Gestul acestuia îl făcu pe Mireea să grăbească dezno-dămîntul. Cu locul armei sparse geamul, pregătindu-se să sară pe fereastră în interiorul camerei. Insul eu trabucul își smulse pistolul din tocul de la șold și trase asupra lui *Flaschman*.

Simultan trase și Abe.

Glonțul perfora țeasta insului, care se prăvăli, răsturnându-și scaunul. Mircea sări pervazul, dînd buzna în cameră.

Abe rămase afară să-i acopere retragerea. Schimbul de focuri putea să atragă prezențe inoportune.

Flaschman se ridicase în picioare. Privirile lui se întîlniră cu ale lui Mircea. Pe chipul său plutea o stupoare indescritibilă. Deodată se clătină. Tot sîngele păru să i se scurgă din obraz. Ridică o mină, încercînd parcă să se sprijine de uri suport imaginar, apoi se năruie peste masă.

Mircea se apropie de el, îl apucă de umăr și îl întoarse cu fața în sus. Flaschman mișcă din buze, fără să scoată vreun cuvînt. Ochii i se măriseră, gata să iasă din orbite. Capul îi căzu pe o parte.

Mircea îi pipăi pulsul, care încetă să mai bată. Își trase încet mina. Descurajarea îi umbri pentru o clipă fruntea. Eșecul acesta îl lăsa iarăși descoperit. Toate eforturile lui se sfîrșeau de un zid de netrecut. Dușmanii săi erau foarte puternici. Numai așa se explica hecatomba care i se deschidea sub fiecare pas.

Și Flaschman fusese împiedicat să vorbească. Mai ră~ mînea Williams.

Dacă ar pieri și acesta, misiunea lui Mircea s-ar încheia eu un insucces total.

Nu i-ar rămîne decît să ceară ajutorul și protecția poliției. Ceea ce i-ar părea nespuse de umilitor. S-ar pune într-o lumină jalnică, ridicolă. Ar apărea în postura unei copii nereușite a lui James Bond...

Cînd se văzu din nou în mașină alături de Abe, suspină adînc.

— Trebuie să o luăm de la început, Abe.

— O s-o luăm. boss. Pînă la urmă tot o să reușim. Abe puse motorul în mișcare.

— Încotro ?

— Ne întoarcem la New York.

*

* *

În miez de noapte opriră în fața gării din Los Angeles. Abe șterse la repezeală, cu o piele de căprioară, volanul, butoanele aparatelor de bord, oglinda-retrovizoare, mînerile de la uși și orice suprafețe susceptibile să păstreze amprente digitale. Făceau astfel să dispară orice urme compromițătoare. Abe lăsă cheia în contact și ușile descuiate.

— Poate ispitește pe cineva să-l fure. Să vezi bucurie pe capul lui.

Cu un taxi se înapoiază în centrul orașului, iar cu altul ajunseră la aeroport.

Luară primul avion pentru San Francisco, iar de acolo, cu un TWA, străbătură continentul de la apus la răsărit, aterizînd în zori la New York.

Mircea sosi la vila sa de la Elmsford obosit, iritat, cu o tendință accentuată de a vedea totul în negru.

Înainte de a se culca, o oră sau două, porunci să i se servească un mic dejun copios și să i se pregătească baia.

În vreme ce se înfrupta dintr-un apetisant cîrnat de porc în compania lui Abe, înfometat și el la culme, Sam, valetul improvizat, îl anunță că Bolence îl căutase în cursul nopții.

Mircea ridică sprîncenele în semn de întrebare. Aflase Bolence de moartea celor doi oameni ai săi ? Îi bănuia că n-ar fi fost străin de baia de sînge de la Escondido ? Fata de la *Blue Orchid* îi dăduse semnalmente lui Mircea ?

Și Abe se uită întrebător la șeful său.

— Vom lămuri în curînd și treaba asta spuse Mircea. Se întoarse spre valet.

— Sam, să-mi umpli baia. În cinci minute termin cu micul dejun,

Sam părăsi încăperea.

— Abe, pînă mîine seară trebuie să descurcăm ițele afacerii ăsteia, zise Mircea, după ce dădu gata porția de cîrnat.

— Le descurcăm noi, boss. Garantez.

— întotdeauna ai fost optimist.

— Când merg umăr la umăr cu un om ca dumneata, nu se poate să dau greș.

— Mă flatezi, Abe, zîmbi Mircea.

Deodată, se auzi un răcnet gutural dinspre dormitoarele de la etaj. Mircea și Abe săriră în picioare.

— Ce s-a întîmplat. boss ?

Abe scoase pistolul de sub haină. Ieși din bibliotecă, traversă holul și o luă la fugă pe scări în sus.

Mireea îl urmă sub privirile uluite ale oamenilor care făceau de gardă. Gemete animalice, înfiorătoare răzbăteau din dormitorul lui Mireea.

Abe se repezi în ușa pe care o dădu de perete. Priveștița care i se oferă îl lăsă fără grai. Din camera de baie răzbăteau aburi fierbinți ca dintr-un cazan încins la maximum, căruia i se face purjarea. Sam, căzut la pămînt, se zvîrcolea ca un vierme pe covorul din dormitor, care începuse să se îmbibe cu apă fiartă. Și din hainele lui ieșeau aburi. Fața și mîinile nu mai erau decît o masă de carne sîngerie.

— Ce-a fost aici ? Explozie ? exclamă Mireea. Capetele oamenilor din gardă apărură curioase pe deasupra umerilor săi.

Abe se uită cu precauție în baie. Dinspre robinete țîșnea un jet puternic de apă clocotită, învăluit în aburi fierbinți.

— Frankie, strigă Abe peste umăr, aleargă jos și spune mecanicului să închidă apa.

Frankie o luă la goană pe scări în jos.

Cîteva minute mai târziu, jetul de apă clocotită își micșoră treptat debitul, apoi încetă. În dormitor și în baie pluteau vapori fierbinți, compacți, ca într-o baie de aburi.

Abe își puse o batistă la gură și, evitînd pe cît posibil apa care inundase parte din pardoseală, intră în camera de baie. Abia atunci înțelese, ce se întîmplase. Bateria de robinete sărise din lăcașul ei, lăsînd un orificiu deschis, prin care apa și aburii țîșniseră în voie, împruscîndu-l pe Sam în plin. Apa din camera de baie începuse să se prelingă și în dormitor.

Abe chemă la telefon o ambulanță.

Un sfert de oră mai târziu, un medic în halat alb își făcu grăbit și aferat intrarea, urmat de doi sanitari cu o brancardă. Cercetă rănilor lui Sam, care- și pierduse între timp cunoștința.

— Arsuri grave, spuse el clătînd din cap. îl transportăm la spital.

— Credeți că riscă să-și piardă viața ? întrebă Mircea.

— Vom face tot posibilul să-l salvăm, făgădui vag medicul.

Sanitarii îl ridicară cu grijă pe Sam și îl instalară pe brancardă.

În vreme ce sunetele modulate ale sirenei ambulanței se mai auzeau îndepărtîndu-se pe aleile parcului, Abe se întoarse spre Mireea.

— Ai scăpat ușor, boss. Mă întreb cine dracu a mașinat toată chestia asta ?

— Cineva care are acces în apartamentul meu.

— Sau care s-a strecurat pînă aici.

— E greu de presupus că a putut să se strecoare cineva din afară, fără să fie observat de oamenii din gardă.

— Am să-l dibuiesc eu, zise Abe.

— Pune cîtiva oameni să facă puțînă ordine prin apartament, spuse

Mireea. Pînă termină treaba, coborî în bibliotecă.

Cînd traversă holul, îl văzu pe Frankie care comenta evenimentul împreună cu alți doi tineri din gardă. Frankie avea o figură deschisă, care inspiră încredere lui Mireea,

îl chemă în bibliotecă. După ce se văzură singuri, îi dădu instrucțiuni precise.

— Dacă mă mai caută Jack Bolence la telefon, să-i spui că nu sînt acasă. Ai înțeles ?

— O.K., boss.

Frankie părăsi încăperea.

Mireea își umplu un pahar cu *whisky*. Avu grijă să-l boteze din belșug cu sifon. Trebuia să-și păstreze luciditatea neatinsă. Situația se complica supărător.

Abe se înapoie în bibliotecă. Era gînditor.

— Azi ar trebui să-i faci o vizită lui Sheldon, îi recomandă Mireea. Poate mai scoți ceva de la el. Să-și mobilizeze toate antenele. Trebuie să dăm de Williams'cel mai târziu pînă deseară.

Altfel putem să ne spînzurăm de pe acum. Oferi un pahar cu *whisky* lui Abe, apoi continuă :
Ultimile indicii îl acuză pe Bolenee. Nu vreau să mă întîlnesc cu el pînă nu adun probe.

— Îl crezi vinovat ? întrebă Abe.

— Nu cred nimic. Constat.

— Nu e bine să ne pripim, boss. Bolence ți-a fost prieten. Și a dat dovezi.

— Cîteodată e înțelept să te ferești și de prieteni. Abe își înăbuși un căscat:

— Mi-e un somn de mi se închid ochii.

— Și eu sînt foarte obosit. Cîteva ore de odihnă ne-ar prinde bine. Ai încredere în Frankie ?

— Ca în mine însumi, boss.

— Să-i spui atunci să fie cu ochii în patru. Ni se vor mai întinde curse. Nu vreau să fim luați prin surprindere.

Mircea trase storurile și se culcă pe o canapea în bibliotecă. Prefera să evite dormitorul, scenă a unor întîm-plări foarte puțin plăcute. își scoase haina și se întinse pe canapea punîndu-și două perne sub cap.

— Du-te și te culcă, Abe.-

— Cred că ar fi mai bine să fac de veghe.

— Fii serios. Cîteva ore de-acum înainte n-o să se mai întîmple nimic.

Pregătirea unor noi atacuri cere un oarecare timp. Pînă acum le-am zădărnicit planurile.

— Mare lucru însă n-am făcut, zise Abe.

— Depinde de optică.

Abe se scarpină în vîrful capului.

— Atunci mă duc să mă culc.

— Somn ușor. Mircea închise ochii.

Abe ieși tiptil din bibliotecă.

*

* *

Mircea se trezi din somn aproape de ora prînzului. îi era foame. Sună. Abe apăru urmat de Frankie.

Abe era bărbierit, pus la punct și cu un aer foarte prosper.

— Boss, baia te așteaptă. Poți să faci un duș fără nici o grijă. Mecanicul a montat robinetele sub ochii mei.

— Ai aflat ceva ?

— Da. Ceva interesant. Chiar foarte interesant,

— Ei, dă-i drumul.

— Amicul nostru, Mike Sheldon, a devenit patron la *Charlie's Bar*,

— Nu mai spune ? Păduchiosul ăla patron de bar! Și de cînd ?

— De două zile. Nu ți se pare curios ?

— Hm !

Mircea se ridică de pe canapea, se întinse, își acoperi un căscat, apoi se întoarse spre Frankie.

— Ai luat locul lui Sam ?

— Da, boss.

— Sper că ai să fii la înălțimea lui Sam.

— Am să-mi dau toată silința, boss.

Privirea deschisă a lui Frankie plăcu lui Mircea. Băiatul acesta părea deosebit de camarazii săi. Nu adoptase încă acea expresie vicleană, dură a gangsterului înrăit. Ce anume îl împinsese să se înroleze în *Cosa Nostra* ? Mircea îl deplîngea sincer. Ca și pe Abe de altfel, de care începuse să se atașeze.

— Ce știi să faci, Frankie ?

— Tot ce-ai să dorești, boss, răspunse el cu rîvnă. Se uită la Mircea cu admirație nedeghizată. Idolii lui Frankie nu erau aleși din galeria eroilor immortalizați de Plutarc sau Carlyle, pentru el Al Capone, Frank Castello, Lucky Luciano, Vincenzo Genovese, Jack Bolence reprezentau nu numai figuri intrate în legendă — încă din (timpul vieții — ci și un ideal urmărit cu neșovăitoare stăruință.

— După baie, boss, te așteaptă și prânzul, spuse Frankie. Eu l-am preparat. Adăugă modest :
Așa cum m-am priceput.

Mircea îl mîngîie pe obraz.

— Bravo, Frankie. Dacă îmi va plăcea te vei alege cu un premiu. Să ai pregătit un cec, Abe.

Baia caldă, prelungită mai bine de o oră, îi procură o delicioasă senzație de calm și bună dispoziție. Făcu «inște prânzului — destul de stîngaci servit

— și alcătuit mai ales din semipreparate și răcitură. îi era însă foame, așa că îl savura ca pe un festin *a la Lucullus*.

Ajunsese la cafea, cînd Frankie îi anunță sosirea lui Kobert Landis.

— Iar vine să-ți țină o predică, boss, zise Abe zîmbind în colțul gurii. Mireea își goli ceașca de cafea.

— Poftește-l încoace, Frankie, porunci el fără să se arate cîtuși de puțin tulburat de această vizită care fîgăduia tunete și fulgere.

Robert Landis intră în bibliotecă urmat de nelipsitul său locotenent, Chariie Yale. Purta un costum la două rînduri. Închis la culoare și o pălărie neagră. Eden, pe care nu și-o scosese de pe cap. Fruntea îi era întunecată și ochii zyîrleau scînteii. Cicatricea de pe obrazul sting părea mai vînată ca de obicei.

Chariie Yale arbora cu o eleganță oarecum țipătoare un costum gri deschis *Prince of Wales* cu pătrate mari, asortai e cu panglica, de asemenea cu pătrățele, de la pălăria de Panama. Spre deosebire de șeful său, Yale își ținea pălăria în mină.

Landis se opri în mijlocul încăperii și aruncă O privire asupra lui Mireea. care stătea liniștit pe canapea. Pe Abe îl ignoră, de parcă nici n-ar fi existat.

La un semn al lui Mireea, Frankie părăsi imediat camera, întîlnirea acestor două mărimi, atît de temute în sînul organizației. îl impresionase. Nu-i plăcuse însă atitudinea lui Landis, eare-i trata eu neîngăduită aroganță șeful. Spiritul lui de clan se trezise.

— S-o porți sănătos, se adresă Mireea lui Landis. salutîndu-l afabil cu mina.

— Ce ?

— Pălăria.

— Nu e nouă, replică Landis sec.

— Atunci de ce n-o scoți ? Credeam că vrei să ți-o admir.

— Întotdeauna ți-au plăcut bancurile ieftine, rosti Landis.

— Bancurile ieftine și oamenii gomosi, îi întregi Mireea fraza. Dar ne-am luat cu vorba și v-am lăsat să stați în picioare. Vă rog să luați loc. Abe,
whisky !

— Mulțumesc, nu beau.

— Ah, uitasem. Se întoarce spre Chariie: Presupun că nici tu nu bei, dacă șeful e abstinent...

Chariie Yale n-avu timp să răspundă, că Mircea se și adresă omului său de încredere, ridicînd două degete.

—Numai pentru noi, Abe. Landis continuă să păstreze pălăria pe cap.

— Nici jos nu stai ? întrebă Mireea.

— Prefer să rămîn în picioare.

Ai impresia că ești mai autoritar ? îți faci iluzii. Landis nu se mai osteni să răspundă. Intră direct în Hiibioc.

Rămăsese stabilit să nu părăsești această vilă fără n li însoțit de oamenii mei.

— Oamenii tăi puteau să mă însoțească cel mult pînă la aeroport. Sper că n-ai pretenția să-i fi luat eu mine la Chicago, la Las Vegas. ori la San Francisco, care nu fac parte din sectorul tău. Afară de asta nu mă simt obligat să dau nici un fel de socoteală înainte de a se scurge termenul care mi s-a fixat. Mai am la dispoziție patruzeci și opt de ore, înlăuntrul cărora voi acționa a ș a cum voi crede de cuviință. Azi, cînd îmi joc existența n - am să mă împiedic de opreliștele meschine pe care unii încearcă să mi le pună la cale.

Landis îl privi ele sus.

— Cred că suferi de mania persecuției.

— Mania persecuției ? repetă Mircea cu indignare. In ultimele mele zile s-au făcut mai multe tentative spre a mă suprima. Pentru anumiți indivizi am devenit un personaj foarte jenant.

— Jenant ? Nu greșești, replică Landis tăios. La Chicago, la Las Vegas, la Escondido a

trebuie să facem adevărate tururi de forță, ca să-ți acoperim urmele. Actele laie de violență pun într-o situație dificilă o serie de membri ai organizației. — Mulțumesc. La revedere.

Landis vru să mai spună ceva, dar renunță și ieși din bibliotecă urmat de Charlie Yale.

După ce ușa se închise în urma vizitatorilor, Abe fluieră a pagubă.

— Și se mai spune că deviza noastră este *toți pentru unul, unul pentru toți*.

Landis nu știe ce să mai facă spre a rămîne stăpînul acestui sector. Ar fi în stare să-ți lege o piatră de gît și să te arunce în East River.

Mircea scoase dintr-un sertar al comodei Louis XVI, plasată între ușile-ferestre, un pachet de cărți de joc.

— N-am să le dau satisfacția de a mă vedea doborît la picioarele lor. Am rhulte săgeți în tolbă, Abe. Nu le-am folosit încă pe toate. Hai să jucăm un pocher. Să ne omori m timpul pînă se va lăsa seara. Numai noaptea e prietena noastră.

Se așezară la o masă mică. Mircea împărți cărțile.

— Pe zece dolari miza. Abe se scarpină în creștet.

— Zece dolari ? Cam mult. Nu prea sînt în fonduri, boss. Mircea scoase din buzunar un teanc de bancnote.

— Poftim. Să ai cu ce juca.

— La primele încasări, ți-i restitui.

— Nu-i nevoie, zise Mircea cu aerul unui Mecena. Ți-am oferit o neînsemnată gratificație.

Abe vru să-i mulțumească, dar se abținu. Știa că șefului său nu-i plăceau efuziunile de recunoștință.

Mircea puse miza.

— Deschid, zise partenerul său, după ce-și filă cărțile. Partida, foarte antrenantă, se prelungi pînă spre seară.

Norocul pendula între cei doi bărbați, cu regularitate de metronom. Banii treceau dintr-un buzunar în celălalt și înapoi cu o frecvență uluitoare. Și

Mircea și Abe erau jucători de înaltă clasă.

La un moment dat, Mircea se uită la ceas.

— Opt, rosti el.

Strînse cărțile pachet și le așeză pe masă. În aceeași clipă zbîrnîi telefonul. Abe vru să ridice receptorul.

Mircea îl împiedică, ridicînd mîna, îl chemă pe Frankie.

— Răspunde tu, Frankie. Dacă e Bolence, să-i sput că am plecat acum zece minute.

Frankie duse receptorul la ureche.

— Alo !... îmi pare rău. Mr. Charlie a ieșit acum zece minute... Bine. Am să-i transmit...

Bună seara. închise telefonul.

— Bolence ? întrebă Mircea.

— El, răspunse Frankie. Voia să-ți comunice ceva foarte urgent. A lăsat un număr de telefon.

Îl notă pe o foaie de hîrtie pe care o înmîină lut Mircea. Frankie ieși din bibliotecă. Mircea se întoarse spre

Abe.

— E momentul să pleci în căutarea lui Sheldon. Dă-î oricât. Nu te tocmi. Eu te aștept aici.

— O. K., boss.

Abe se îndreptă spre ușă. Cînd să iasă, se ciocni piept in piept cu Frankie, care tocmai intra cu mare grabă. Era. oarecum nedumerit.

— Un om al lui Bolence a venit cu o autocisternă. Vrea să-ți vorbească neapărat, boss.

Mircea reflectă cîteva clipe.

— Abe, primește-l tu. Vezi ce vrea. Adu-l încoace, Frankie.

Trecu în camera alăturații, avînd grijă să lase ușa deschisă, spre a auzi totul, fără să fie văzut.

Frankie introduse în bibliotecă un individ în salopetă albastră, mînjită pe alocuri de ulei.

Noul venit, scund, spătos, cu o chică creață și încurcată ca și sprîncenele (iese și țepoase, asemenea unor garduri vii, ridică mina in semn de salut.

— Hello, Abe.

— Hello, Benjy, exclamă Abe surprins. Ți-ai schimbat slujba ? Ce e cu fața asta de carnaval ? în smoking arătai ceva mai bine.

— Nu e timp de glumă, Abe. Nu sînteți gata ? Unde ți e șeful ?

— Gata ? Pentru ce ?

— Nu mai e cazul să discutăm, rosti Mireea, cu ton de finalitate, Vorbim limbi diferite. Eu mă apăr și voi mă ncuzați de violențe. Perfect. Peste patruzeci și opt de ore vă stau la dispoziție... Și acum nu te mai rețin, Landis.

— Adopti o poziție care-ți creează numai dușmani, Yincenzo.

— Crede-mă, mi-am căutat prietenii. Dar nu i-am mai gasit. M-au părăsit cu toții. Le era prea dragă pielea.

Landis îl privi lung :

— Te-am prevenit, Vincenzo.

— Cum ? N-ați vorbit cu Bolence ?

— Abia acum am venit din oraș.

— Poliția trebuie să apară din clipă în clipă.

— Poliția ? Ce să caute ?

— S-a primit un denunț împotriva voastră, de care am aflat în ultima clipă.

Abe îl privi descumpănit.

— D-asta am și venit cu autocisterna, continuă Benjy Are un compartiment special in care să vă ascundeți. Numai în chipul ăsta vă puteți strecura pe sub nasul sticleților.

— Așteaptă, zise Abe.

— Aștept, însă nu mai mult de cinci minute. N-am chef să mă găsească aici. Să mă aresteze și pe mine.

Abe trecu în încăperea în care se afla Mircea.

Benjy rămase cu Frankie, care-l supraveghea bănuitor. Așteptarea lor se prelungi. Omul în salopetă se uită nervos la ceas.

Abe reintră in bibliotecă.

— Unde ai tras cisterna ?

— La intrarea din spate.

— Foarte bine. Du-te și ne așteaptă acolo.

Benjy părăsi încăperea. Ieși în curte. Autocisterna, un mastodont vopsit în roșu. se profila pe fondul întunecat al copacilor din parc. Benjy își pipăi buzunarele în căutarea unui pachet de țigări. își aprinse un *Lucky Strike*. Se uită iarăși la ceas.

Ușa de la intrarea de serviciu se deschise, lăsînd să se proiecteze pe pietrișul aleii un dreptunghi de lumină. în prag apărură două siluete. Una din ele se apropie de Benjy. Era Abe.

— Pe unde intrăm ? întrebă el.

Benjy deschise ușa cabinei, se sui pe prima treaptă și după ce se strecură cu partea de sus a corpului înăuntru, apăsă un buton de pe tabloul de comandă. în același timp se aprinse un bec minuscul.

Sub pîntecele mastodontului se deschise o trapă.

Benjy coborî și se înapoie la Abe.

— Intrați prin trapa asta. Se închide și se deschide și pe dinăuntru. în depărtare se auzi deodată şuieratul unei sirene.

— Poliția ! exclamă Benjy. Urcați-vă repede.

Se cațără în cabina autcisternei, se instala la volan și dădu drumul la motor. Se uită apoi la becul minuscul care se stinse, semnalizînd închiderea trapei. Un zîmbet iau îi schimonosi fața.

— Să vă fie țarina ușoară...

*

**

Frankie apăsă starterul. Motorul *Lincoln*-ului porni. Limuzina demară, legănîndu-se ușor pe aniortizoarele ultraelastice.

Frankie se uită prin retrovizor la barajul poliției, care rămînea în urmă. Împinse acceleratorul. Automobilul își spori viteza simțitor.

Frankie parcurse vreo cinci kilometri și după ce privi iarăși prin retrovizor și constată că nu este urmărit, apăsă pe unuldin butoanele de la bord. Spătarul banchetei din urmă prinse să se

ridice cu încetineală, lăsînd să apară un compartiment secret, amenajat în corpul vastului portbagaj al *Lincoln-ului*. Mircea și Abe, care stătuseră pînă alunei întinși în compartiment, ieșiră de acolo. Frankie apăsă iarăși pe buton și spătarul banchetei se lăsă în jos, revenind la poziția inițială.

Abe și Mircea făcură cu brațele cîteva mișcări de gimnastică, spre a se dezmoți, restabilind circulația sînge-lui. Se așezară apoi la largul lor pe banchetă.

Cu vizibilă satisfacție, Frankie urmărea prin retrovizor aceste operații.

— A avut dreptate Benjy. zise Abe. L-am bănuț pe degeaba. N-a fost o falsă alarmă.

— Falsă n-a fost. răspunse Mircea. Dar de unde știi că n-a provocat-o chiar Bolence sau oamenii săi ? Sursa denunțului e încă necunoscută. În ceea ce mă privește, nu mi-am schimbat părerea despre Benjy. Toată operația asta cu autocisterna mi-a părut și îmi pare încă foarte suspectă.

— Sper că n-a băgat de seamă că n-am intrat în ascunzătoare, zise Abe.

— Nici o grijă. Va constata la destinație că i-am jucat festa. Ai anunțat, cred, pe oamenii tăi să se afle peste o oră la *Charlie's Bar*.

— Anunțat, boss.

Mircea își strînse nodul cravatei, care se strîmbase.

— Mă întreb unde o să ne mutăm cuibul ? rosti el după cîteva momente de tăcere.

— Asta nu-i o problemă. Aranjez eu cu Mike, Mircea rîse.

— Acum și poliția e pe urmele noastre. Asta ne mai lipsea. Treburile merg din ce în ce mai bine.

Abe făcu un semn de nepăsare.

— Am trecut noi prin momente și mai grele, boss. La *Charlie's Bar*,

Frankie.

— O. K.

Lincoln-ul se angaja pe Broadway. Circulația arhiintensă de pe această arteră le încetini considerabil mersul.

— În furnicarul ăsta ești mai greu de găsit decît un ac într-un car cu fîn, zise Abe.

În sinea lui era mai puțin optimist. Simțea că se strînge încet lațul, dar nu voia să-și exteriorizeze temerile. Oamenii din tagma lui știau să braveze totul. Numai cei lași se lăsau descurajați de adversitatea soartei. Avusese da- a face și cu asemenea exemplare. Dîndu-și seama că situația era fără ieșire și că nimic nu-i mai putea salva, dădeau frîu liber disperării, dezvăluind o spaimă cu atît mai abjectă cu cît pînă atunci manifestaseră o nepăsare ostentativă în fața primejdiei.

Abe nutrea o admirație creșeîndă față de șeful său. Cel pe care-l credea Vincenzo Genovese părea să se sinchisească prea puțin de poliție și de implicațiile unei eventuale arestări. Deși era urmărit pentru infracțiuni care nu excludeau pedeapsa cu moartea, nu se arăta prea impresionat de aceste perspective sumbre.

Mircea intuï brusc nedumerirea care prindea să încolțească sub admirația arătată de Abe. Înțelese că nu trebuia să meargă prea departe cu indiferența. Unui mafiot îi este în general mai frică de mînia Mafiei decît de severitatea legii. Pare paradoxal, dar justiția are brațul mai irt decît *Cosa Nostra*. Grație complicatelor subtilități ale procedurii și priceperii unor avocați dubioși, mulți Infractori cu caziere bogate scapă de rigorile legii. Un ins condamnat de Mafie știe însă că nu mai are nici o scă-O veche datină împămîntenită în sînul acestei orga-acordă iertarea unui condamnat care a reușit să e pe o perioadă de trei ani încheiați de satirul mafioților însărcinați să-l execute. Dar în mod practic aceasta nu întîmplat niciodată. Și Abe știa acest lucru. Dacă după jerea celor patruzeci și opt de ore acordate lui și șe-său nu vor reuși să se discolpe, soarta le era pecetluită. Șansele de a-l descoperi pe cel care-și însușise cele șaizeci de milioane ale organizației erau minime. Abe era însă hotărî! să moară cu fruntea sus, pe poziție, nu să se vaiete ca o babă. Pilda șefului său îl electriza, așa cum Îl electriza și pe Frankie. Se uita cu milă la Frankie, care runuia cu îndrăzneală și măiestrie volanul prin puhoiul le automobile. Poate că lui îi era dat să piară în viitoa-! ele patruzeci și opt de ore, ciuruit de gloanțele unei mi-irtraliere.

Abe zbură cu gîndul acasă, la ferma săracă din Mary-l.tnd. Plecase de acolo mînat de setea de glorie, de fericire, de îmbogățire rapidă. Dorințele i se împliniseră într-o oarecare măsură. Își văzuse numele și fotografia prin ziare alături de Genovese și de alți corifei ai Mafiei, cucerise

femei pe care altădată nici nu le-ar fi visat, risipise zeci de mii de dolari cu nepăsarea cu care alții ar fi cheltuit câțiva cenți. Dar fericirea aceasta furată costa prea scump. La capătul unei existențe scurte și zbuciumate, îl pîndea moartea.

Mircea îl privea cu coada ochiului. Îi surprinse pe buze un zîmbet amar. Pe chipul lui se reflecta uluitor de limpede frămîntarea-i lăuntrică. Sau poate că împărtășind cu Abe primejdia, Mircea devenise mai receptiv. Aventura aceasta, care la începuturile ei îmbrăcase aspecte de comedie, acum tindea să se transforme în tragedie. Execuția unchiului Gino și a lui Michelotto, sfîrșitul cumplit al lui Ugo și al lui Joe Marccuci, asasinarea lui Sid Capozzola și a celor doi Regan, accidentul mortal al lui Ernie Franckfurter, descoperirea cadavrului lui Mc Coo și agonia scurtă a lui Flaschman îl impresionaseră mai puțin decît perspectiva apropiată a morții lui Abe.

Cunoștea cazierul lui Abe. Trecutul lui nu era lipsii de puncte negre. Cu toate acestea Mircea încerca față de el un simțămînt ciudat, de simpatie. Nu și de înțelegere, fiindcă nu înțelegea și nici nu încerca să justifice fărădelegea, oricare ar fi fost forma pe care o îmbrăca aceasta. Abe îi apărea în postura unui Fiu Risipitor. Un Fiu Risipitor care nu-și va găsi mintuirea ca în parabolă, ci își va urma drumul, împins de destin și de zeița Nemesis pînă la distrugerea totală și definitivă.

Lincoln-ul opri pe Mott Street, în dreptul intrării modeste, aproape neobservată a lui-*Charlie's Bar*, strivită parcă între două restaurante chinezești cu firme de un exotism țipător.

Mircea și Abe coborîră din mașină.

— Ne aștepți aproape de colțul străzii, Frankie, îi recomandă Abe. Poate că va trebui să o luăm din loc pe neașteptate. Să fii pregătit. Dacă se oprește prin apropiere vreo mașină a poliției sau chiar dacă numai ți se pare ceva suspect, ne emiți cu aparatul de emisie-recepție pe care ai să-l găsești în seiful de la bord. Am și eu unul racordat pe aceeași lungime de undă.

Frankie duse la limplă mina deschisă. În semn de salut militar.

— Înțeles, boss.

Printre automobilele staționate de cealaltă parte a străzii, zăriră *Pontiac-ul* lui Harris. Patru oameni, cu pălării trase pe ochi, stăteau impasibili în mașină și se uitau cu aparentă indiferență la trecătorii care se scurgeau pe trotuare. Cînd îl văzu pe Abe, Harris își frecă ușor lobul urechii. Semnala prin cod că se afla la post, gata oricînd să intre în acțiune.

Ceva mai departe era parcat *Chevrolet-ul* lui Luke. La apariția lui Abe. Luke își zăgăzui un căscat, acoperindu-și cu mîna gura. Semnala că are ceva de spus.

Abe își scoase din buzunarul de la piept batista și se prefăcu a-și șterge fruntea. În aceeași clipă puse în funcție aparatul minuscul de emisie-recepție pe care-l ea ascuns în batistă.

— Sînt pe recepție, Luke. Gata. Răspunsul se făcu imediat auzit.

— Transmite Luke. Am urmărit autocisterna lui Benjy. După ce a trecut de barajul poliției, și-a continuat dru-nul pînă la podul de peste East Rjver.

A oprit cam la o ută de metri de pod. A așteptat zece minute. Profitînd de un moment cînd nu trecea nici o mașină pe șosea, a pus motorul în mișcare și a pornit cu autocisterna direct spre rîu, sărind în ultimul moment din cabină. Autocisterna s-a prăvălit în apă, scufundîndu-se ca o piatră, Benjy s-a urcat apoi într-un *Oldsmobile*, care venea dinspre New York și care a și făcut imediat drumul întors. Gata.

— Benjy nu te-a observat ?

— Nu. Stopasem după niște tufișuri. Gata.

— Trimite-l pe Dick după noi. Să se așeze la o masă. Și să fie atent la semnele mele. Gata.

— Prea bine, boss. Gata.

Abe și Mircea pătrunseră în vestibulul zgîreit luminat al lui *Charlie's Bar*. Un portar cu mutră de bătăuș îi salută neglijent, aruncîndu-le pe sub sprâncene o privire bănuitoare. Îl cunoștea pe Abe, dlar nu și pe însoțitorul acestuia. Străinii nu erau bine primiți la *Charlie's Bar*.

În vreme ce coborau o scară strimtă, spiralată, acoperită cu un covor roșu. cam ros. care-i ducea spre subsolul clădirii, Abe repetă lui Mircea comunicarea lui Luke.

Mircea zîmbi :

— Așa e că am avut dreptate, Abe ?

— N-aș fi crezut că Bolence poate fi atît de perfid. Mircea ridică din umeri, fără să răspundă.

De jos le parveneau în surdină zgomotele ritmate ale unei orchestre de jaz. Domnea miros de

mucegai și de alcool trezit. Aerisirea nu se făcea în condiții tocmai optime la *Charlie's Bar*.

Fata de la garderobă, o blondă roșcată, cu sini planturoși ieșiți pe jumătate din decolteul rochiei negre, îl întâmpină pe Abe cu un surâs de o excesivă amabilitate. Bacșișurile lui grase îl îndrituiau la un tratament pre-ferențial.

— Bine ați venit, Mr. Macchia. N-ați mai dat de mult pe la noi, V-am simțit lipsa, îi surîse ea seducător, Vă servesc cu țigări ?

Abe luă dintr-o tavă un pachet de *Lucky Strike*, pe care-l plăti încincit.

Garderobiera escamota banii.

— Mike Sheldon e pe aici ? o întrebă el.

— N-a venit încă, Mr. Macchia. Dar nu cred că v-a întârzia.

— *Thanks a million*, zise Abe, ciupind pe garderobieră de gușă.

Străbătu împreună cu Mireea un culoar pardosit cu plăci de mozaic albastre și roșii și pătrunseră într-o încăpere nu prea mare, cufundată într-o semiobscuritate propice îndrăgostiților și pescuitorilor în apă tulbure O or-

chestră de chitariști *beatnicks*, cocoțată pe o estradă învăluită într-o lumină violetă, executa un *shake*.

— Unde ne aflăm, Abe, exclamă Mireea, într-o grădiniță de copii ?

Pe minusculul platou de dans se frecau într-o îmbulzeală de metrou în orele de vîrf perechi de adolescenți, înfierbântați, excitați la culme.

În jurul meselor mici, luminate vag de veioze multicolore, se înghesuiau alți copilandri. Toți beau, fumau, chicoteau, vorbeau tare, acoperind uneori cu glasurile lor excitate vacarmul orchestrei. Fumul de țigară plutea compact, înecăcios, în atmosfera irespirabilă, îmbîcsită de miros de sudoare și de alcool.

Charlie's Bar nu se bucurase niciodată de o clientelă tocmai strălucită. Obişnuiții localului se recrutau mai ales din rândurile boemei care părăsiseră barurile din Green-wich Village, invadate în ultima vreme de o lume cosmopolită, dornică să cunoască la ei acasă pe artiștii *beatnicks*.

Mireea și Abe căutară din ochi o masă liberă. Un chelner bărbos, îmbrăcat într-un veston negru, cu pretenții de smoking, se apropie de Abe.

— Ce plăcere să vă mai vedem pe aici, Mr. Macchia !

— Cum merg treburile, Willie ?

— Strașnic, Mr. Macchia. După cum vedeți, localul e arhiplin. Dar pentru dumneavoastră se găsește întotdeauna o masă liberă.

Îi conduse spre o nișă, cufundată în penumbră.

— Aici e tocmai ceea ce vă trebuie. Puteți vedea lotul, iară să fiți văzuți. Înainte de a se așeza la masă, Abe îi strecură o bancnotă de cinci dolari.

— Cu ce vă servim ? întrebă Willie.

— Aveți și băuturi alcoolice ?

— Desigur.

— Judecînd după clientela de aici, credeam că serviți numai lapte. Chelnerul ridică din umeri în semn de regret.

— Nu demult, veneau aici tot felul de artiști. Acum însă ne-au invadat copiii. Și Mr. Sheldon îi încurajează. Le dă pe datorie... și cîte altele...

— Frumoasă inițiativă, zise Mireea ambiguu. Creăm condiții tineretului,..

— Dacă ar fi copiii mei, i-aș trimite, acasă cu cîteva șuturi în fund. Dar afacerile sînt afaceri.

— Hm, mormăi Mireea neutru.

— Atunci adu niște *Bourbon on the rocks*, ca de obicei, spuse Abe.

— Doriți și o gustare ?

— Cîte un mușchi dublu, la grătar, interveni Mireea, căruia i se stîrnise iarăși pofta de mîncare.

Cînd chelnerul dădu să plece, Abe îl opri eu un semn.

— Cum îl vezi pe Mike Sheldon, îl trimiți aici.

— Nici o grijă, Mr. Macchia.

Dick se cocoțase pe un taburet înalt, la bar, de unde putea vedea tot ce se petrece la masa șefului său. Comandă o băutură.

Orchestra ataca un *blues* jalnic, ca o melopee de în-mormîntare, acompaniat de tremolourile patetice ale unei fete de vreo șaisprezece ani, care-și legăna șoldurile încă neformate în ritmul cântecului.

Cei doi mușchi apărură etalați apetisant pe tipsii de lemn, rotunde ca o lună plină.

O sticlă de *Bourbon*, două pahare înalte și un castron cu cuburi de gheață completau frugala cină.

Mircea se înfruptă pofticios din friptură. Abe punea în schimb accentul pe băutură. Goli două pahare cu *whisky* aproape pe nerăsuflete.

Mircea termina tocmai friptura, când Mike Sheldon apăru legănîndu-se ușor pe picioarele-i scurte și arcuite. Se strecură agale printre mese precedîndu-l pe Willie. Capul lui Mike aducea cu o sferă de carne, în creștetul căreia cîteva fire de păr, lungi și unse cu briantină, craii orînduite într-un fel de freză, lipită de calota craniană. Ochii bovini și rotunzi căpătau aparent proporții uimitoare, datorită lentilelor groase de ochelari, prinse după ureche cu rame de metal. Obrajii rotunzi și ei se lăsaseră grei, contopindu-se cu gușa trandafirie, proaspăt rasă.

Mike Sheldon dădu mina cu Abe. Privirile lui cătară pieziș spre Mircea.

— Ia loc, îl pofti Abe, arătîndu-i un scaun liber.

Mike Sheldon se așeză greoi. Își șterse cu batista albă fruntea asudată.

— Mike Sheldon, Charlie Accardo, făcu Abe prezentările.

— Adu-mi niște *Hot Dogs*, comandă Sheldon chelnerului.

— Imediat, Mr. Sheldon.

— Și un pahar, Willie. Turbez de sete.

Un picólo aduse în grabă un pahar, pe care Abe îl umplu cu *whisky*,

Sheldon degustă băutura, apoi o dădu peste cap. Abe făcu din nou plinul.

După plecarea chelnerului, scoase tabachera, oferind țigări comesenilor. Sheldon îl refuză cu un gest.

— Mike, vreau să te felicit pentru localul ăsta. Abia de curând am aflat că ai devenit patron.

— Mare scofală ! bombăni Sheldon. Am numai datori; și bătaie de cap.

— Eh, dacă vrei omletă trebuie să mai spargi și ouă,

— Era mai bine cînd lucram pe picior, zise Mike Sheldon. Aveam numai grija mea. Acum...

Făcu un gest de amarnică plictiseală.

— Mike, aș vrea să-mi dai cîteva informații, zise Abe. Interpelatul aruncă o privire întrebătoare spre Mircea.

— Poți vorbi fără grijă, continuă Abe, aprinzîndu-și 'țigara.

Tava cu cîrnați fumegînzi, comandată de Sheldon, își făcu apariția pe masă.

— În legătură cu Ralph Williams, continuă Abe. Sheldon se uită îndelung la Abe, ca și cînd n-ar fi înțeles despre ce e vorba. Făcu apoi o schimă de om cătrănit.

— De Ralph Williams crezi că-mi arde mie acuma ? Sînt foarte necăjit. Din cauza unei sume frumoase de bani pe care contam și care... a zburat. Și asta îmi încurcă toate socotelile,

Începu să taie cîrnatul.

— Mă cunoști foarte bine. Abe Cînd rai-e gîndul la bani, nu mai sînt în stare să discut altceva.

Abe schimbă cu Mircea o privire plină de înțelesuri. Sheldon mestecă zgomotos, oftînd din cînd în cînd, de parcă l-ar fi măcinat o grea suferință.

— Si dacă ti-as lua eu piatra asta de pe inimă ? zise Abe.

Ritmul mestecatului se încetini, apoi încetă cu totul. Sheldon înghiți dumaticatul, făcînd să-i salte mărul lui Adam, deasupra nodului bine strîns al cravatei. Ochii rotunzi i se bulbucară într-o privire plină de interes.

— Nici nu ți-am spus de cît e vorbă. Abe răspunse fără să clipească.

— Nici nu te-am întreat. Știi că nu mă toclesc.

— Zece mii de dolari. Ce vrei să știi ?

— Trebuie să stau neapărat de vorbă cu Williams.

— Greu. Foarte greu.

— Deci nu e imposibil.

— Mmm... n-am spus asta, mormăi Sheldon.

— N-ai spus, dar ai lăsat să se înțeleagă.

— Abe, țin la pielea mea.
— Și cam cât crezi că face pielea asta ?
— Știu eu ? E a mea. Așa că mi se pare scumpa.
— Profită de ocazie, Mike. Azi găsește cumpărători. Mîine s-ar putea să valoreze mai puțin decît un morcov putred.

Sheldon zîmbi blajin :

— O feresc eu să nu se deprecieze.

Abe aspiră fumul de țigară și-l expiră sub forma unui rotocol albăstrui, care se ridică spre tavan.

— Și alții au crezut că sînt în stare să și-o ferească... Bietul Franckfurter ! Mai ieri era plin de viață. Ce să mai spun de Blackie Mc Coe sau de Irving Flaschman...

— Tocmai că nu vreau să le calc pe urme. Abe zîmbi cu prietenie.

— Să discutăm cu cărțile pe față, Mike. Ai de ales între un cec și un glonte.

Ochii lui Sheldon se îngustară.

— Frumoasă perspectivă ! Mă refer în special la a doua.

— Eu îți ofer cecul. Glonte — cine-mi pune și mie bețe în roate... Și e firesc. Știi prea multe.

— Să presupunem că aș alege prima alternativă.

— Ar fi cea mai bună afacere. Zece mii — cu piatra și cu zece mii — pielea, douăzeci de mii.

Sheldon se uită la ceasul său brățară.

— La miezul nopții v-aș putea da un răspuns, rosti el după o scurtă șovăire. Și banii ?

— Tot atunci.

— Nu s-ar putea și acum ceva ? Mireea zîmbi cu subînțeleș.

— Da. Se poate. Cinci mii ?

Fața lui Sheldon se luminează. În ochi îi jucă o licărire de lăcomie.

— Bun și atît.

Mircea luă cuțitul cu care-și tăiașe pînă atunci friptura, îl șterse cu un șervețel de foiță și după ce-i pipăi lama, spre a se asigura că nu este unsuroasă, îl așeză din nou pe masă. Scoase din buzunar portofelul și îl desfăcu fără grabă. Un teanc respectabil de bancnote de cîte o mie de dolari apărură în fața ochilor lui Sheldon, care clipi nedumerit, umezindu-și cu limba buzele. Degetele subțiri dar puternice ale lui Mireea prefirară zece hîrtii. Le trase afară din teanc și le puse pe masă. Vîrî portofelul în buzunar. Împături o dată banenotele și le netezi cu grijă, apoi le tăie în două cu cuțitul.

Sheldon îi urmărea hipnotizat, parcă, fiecare gest.

Mircea îi împinse zece jumătăți, iar pe cele rămase le băgă în buzunar.

— Poftim, ia-le, îl îmbie el.

Sheldon se uită la hîrtii, apoi la Mireea.

Abe urmărea cu interes scena. Îi plăcuse stratagama șefului.

Sheldon întinse încet mîna după jumătățile de bancnote. Șovăia de parcă s-ar fi temut să nu-l frigă.

— Ia-le, repetă Mireea rostind cuvintele printre dinți. Sheldon le ridică de pe masă și le strecură în portofelul său. Oftă ușor.

Abe îi umplu din nou paharul. Sheldon îl bău pe jumătate. Se ridică de la masă.

— Așteptați apelul meu telefonic. La miezul nopții, le reaminti el. Plecă apoi, fără să mai salute.

Abe făcu un semn discret lui Dick, care își plăti consumația și plecă după Sheldon.

*

**

Înainte de a părăsi localul, Mike Sheldon îl chemă pe Willie, omul său de încredere.

— Am să lipsesc cîteva ore. Ai grijă să nu-și facă băieții de cap. Dacă Fred recrutează ceva puști și în noaptea asta, le dai cenușă pe datorie. Și să fii cu ochii în patru.

— Știu. Sticleții.

— Mă tem mai puțin de sticleți decît de...

— Am înțeles. Nici o grijă.

Un băiețandru pistruiat și cu un pulover roșu-flacără făcu semn lui Willie.

— Hei, Willie, de patru ori Pepsi.

— Cu gin ?

— Cu gin.

— O.K.

Willie plecă să execute comanda.

Rămas singur, Sheldon aruncă o ultimă privire asupra localului. Se simțea foarte mindru de noua sa situație. Patron de bar ! în lumea interlopă din East Side devenise un adevărat personaj. Bineînțeles satisfacțiile acestea erau precumpănite de multe neplăceri. Cîteodată își spunea că se simțea mai în largul său cînd se mulțumea cu afacerile mărunte. Atunci avea numai grija lui. Acum purta de grijă și altora. Personalul de serviciu al barului, clientela, sticleții, rivalii... *Cenușa*, mai ales, îi dădea multă bătaie de cap.

Îl obosea mai ales echilibrul pe care trebuia să-l țină între atîtea forțe contrarii. Era patron numai de eîteva zile. Cu timpul — își zicea el — se va deprinde probabil cu toate.

Sheldon ieși din sala barului, traversă vestibulul, salutat cu respect de fata de la garderobă, urcă scările și se trezi în sfîrșit pe trotuar.

Portarul îi zîmbi cu familiaritate.

— Frumoasă noapte, boss !

Sheldon îi răspunse cu un surîs preocupat, apoi se îndreptă spre mașina sa, un *Oldsmobil* cam învechit. Descuie portiera din dreapta și se urcă. Trecu la volan. Făcu contactul. După o scurtă împotrivire, motorul porni. Semnalizatorul din stînga începu să clipească des. *Oldsmobilul* se urni, pierzîndu-se în furnicarul de automobile...

*

* *

Mircea și Abe părăsiră localul îndată după Sheldon, se suiră în Lincoln-ul care-i aștepta la trotuar. Abe desfăcu antena telescopică a emițătorului de la bord.

— Hello, Luke ! Spune-mi unde ești ? Gata, vorbi Abe în microfon.

— Hello, boss ! Sînt în urmărirea lui Sheldon. A cotit la dreapta pe Canal Street. Se îndreaptă spre West Side. Gata.

— Păstrezi în permanență legătura cu mine. Îmi comunicî orice mișcare a lui Sheldon. Gata. Abe chemă cealaltă mașină.

— Hello, Harris ! Rămîi pe recepție. Pleci imediat după Luke. Împreună, îl veți urmări alternativ pe Sheldon. Să nu observe că e filat. Îi cunoști mașina, Un *Oldsmobil* roșu. Gata.

— Înțeles, boss. Gata. Abe se întoarse spre șofer

— Frankie, te ții după ei. *Lincoln-ul* se puse în mișcare.

— De data asta Williams nu ne mai scapă, boss, se adresă Abe lui Mireea. Sheldon e aprig la bani. Pentru un pumn de dolari e în stare de orice.

După eîteva minute, aparatul prinse iarăși să emită.

— Hello, aici Harris. Sheldon a făcut la dreapta pe Broadway. Se îndreaptă spre nord. Gata. Abe dădu noi indicații. .

— Hello, Luke, preiei urmărirea. Gata. Răspunsul nu întîrzie.

— Aici Luke. Preiau urmărirea. Sheldon a'oprit în față la Wanamaker... Trec mai departe. Harris preia urmărirea.

Glasul lui Harris se auzi în curînd :

— Hello, boss. Sheldon a intrat într-o cabină telefonică. Mireea și Abe schimbă o privire întrebătoare.

— Poate cu Williams, zise Abe.

— Să dea Dumnezeu, replică Mireea.

Sheldon formă un număr de telefon, la celălalt capăt al firului se auzi un zbîrniit repetat, apoi un glas femeiesc cu inflexiuni molatice.

— Hello !

Sheldon aruncă o privire în stradă prin pereții de sticlă ai cabinei. Nu văzu nimic care să-i pară suspect. Rosti în receptor :

— Hello, Mike Sheldon la aparat. Vreau să vorbesc cu Charlie. Îi răspunse un rîset cristalin.

Glasul femeiesc gînguri alintat;

— Charlie e ocupat.

— Trebuie să-i vorbesc neapărat. Ceva urgent, stăruie Sheldon. Foarte urgent.

— Serious ? Și nu se poate amîna ?

Viersul cu inflexiuni molatice se adresează unei terțe persoane.

— Un tip, Mike Sheldon, are ceva să-ți spună, darling. Sheldon înjură printre dinți. Fiecare minut era prețios.

— Hello, Mike. Ce vrei ?

Sheldon recunoscuse graiul căutat al secretarului lui Landis.

— Trebuie să te văd în seara asta, Charlie.

— Nu poți lăsa pe mîine ? E o chestiune atît de importantă ?

— Foarte importantă, Charlie. A dracului de importantă.

— Atunci vino încoace.

— Imposibil. S-ar putea să fiu urmărit,

— În cazul ăsta ce e de făcut ?

— Să ne întîlnim undeva, fără a fi văzuți.

— O.K., Mike. *Rendez-vous* la *Rainbow*, pe 42 th Street. Are două intrări.

Tu intri prin față. Mă găsești în biroul directorului.

— În cît timp ești acolo ?

— În maximum un sfert de oră.

— O.K.

Sheldon lăsa receptorul în furcă. Părăsi cabina și se urcă în mașină.

Demară, îndreptîndu-se spre nord. Circulația nu era deosebit de intensă, așa că în mai puțin de douăzeci de minute ajunsese la destinație.

La *Rainbow-Dancing-Bar* primii clienți începuseră să sosească. Pe estrada orchestrei, instrumentiștii își luau locurile în primire. Sheldon traversă sala dancierului și intră în cabinetul directorului. La birou îl aștepta Charlie Yale. De o eleganță impecabilă, în smokingul său tăiat după ultimul jurnal, fuma o havană, *Corona — Coronas*,

— Ei ? întrebă Yale monosilabic.

Sheldon închise cu grijă ușa. Rămase în picioare :

— Vreau conducerea *Clubului 47*.

Yale încreți intrigat din sprîncene.

— Ce vrei ?

— Ai auzit foarte bine. Conducerea *Clubului 47*.

— Și pentru asta m-ai chemat ? Asta era *al dracului* de important ?

Sheldon zîmbi enigmatic :

— Dacă ai ști ce-ți ofer în schimb, nu te-ai mai mira ca un vițel.

— Și ce-ai putea să-mi oferi tu în schimb ? întrebă Yale cu aparent dispreț, deși tonul lui Sheldon îi trezise curiozitatea.

— Ascunzătoarea lui Williams.

Yale își contemplă unghiile perfect manichiurate.

— Nu mă mai interesează. Sheldon se scarpină în vârful nasului.

— Păcat. Dacă știam, aranjam treaba cu Genovese. Aș fi preferat să-ți vînd ție marfa. Dar dacă nu te interesează...

Yale își acoperi un căscat.

— Cred că nici pe el nu-l mai interesează în momentul de față. Sheldon clătină din cap.

— Eu te asigur că îl interesează.

— Mă rog, și de unde atîta siguranță ?

— Am discutat cu el acum o jumătate de oră, Yale îl privi atent.

— Acum o jumătate de oră ? Nu se poate. Genovese a trecut în lumea dreptilor.

— Te înșeli amarnic, bibicule. Și dacă vrei probe»

iată.

Scoase din portofel cele zece bancnote de câte o mie, tăiate pe jumătate.

— Țasta e acoutul, contiuă Sheldon.

— Nu e o probă, zise Yale. Bani potți să-i. ai și din altă parte.

— Vrei și alte probe ? Telefoueză la *Charlie's Bar*. întrebă de Abe Macchia.

Yale întinse mîinile pe birou.

— Nu știu ce mă face să te cred.

— Instinctul tău de șacal, zise Sheldon. Ei. încheiem' tîrgul ?

— Unde e Williams ? întrebă Yale.

— Ah, nu așa. Intfi să cădem la învoială. Negru pe alb. Îmi faci un înscris că îmi cedezi

Clubul 47.

— Nu depinde numai de mine, spuse Yale.

— Dacă vrei tu... or să vrea și alții. Și pe lingă Williams. ți-l aduc pe tavă și pe Genovese. Secretarul lui Landis îl privi lung pe sub sprîncene.

— Bine. Iți fac un înscris. Dar dacă încerci să mă tragi pe sfoară știi ce te așteaptă.

Sheldon replică liniștit :

— Dă înscrisul.

Yale scoase din mapa de pe birou o coală de hîrtie pe care așternu câteva rînduri. O întinse lui Sheldon.

— Poftim.

Sheldon o luă, o citi. apoi o strecură calm în portofel.

— Trimite două mașini la vechea mea locuință. Acolo se află Williams. Și tot acolo va veni după miezul nopții Genovese însoțit de Abe Macchia. Dar să nu faceți nici o mișcare pînă nu plec eu. Asta va fi semnalul. Restul le interesează.

Yale înclină din cap :

— De acord. însă te previn iarăși. Nu încerca să mă trișezi. Sheldon ridică mina :

— Nici o grijă. Ai să fii mulțumit.

* *

Abe își aprinse cu bricheta țigara egipteană. Așteptarea începuse să-l enerveze.

— Ce-o fi punînd la cale Sheldon ? rosti el iritat. Mircea bătea cu degetele în rama ferestrei ritmul unui cîntec la modă. Dincolo de geamul lăsat se zbenGUIAU orbitor reclamele luminoase ale localurilor de pe 42 th Street.

— A trecut mai bine de un sfert de oră, zise Abe. Cu cine s-o fi întîlnit ? Aproape în același timp se auzi apelul aparatului de emisie.

— Hello, vorbește Luke. Vorbește Luke. Mike Sheldon a ieșit de la *Rainbow*. Dick, care a intrat după el i n local, n-a putut să vadă cu cine s-a întrinit. Sheldon a stat tot timpul în biroul directorului... Acum demarează. Merge spre West... Cotește la stingă pe Tenth Avenue. Cala.

Frankie mina cu cea mai mare viteză pe care i-o permitea traficul intens de pe 42 th Street.

Comunicările lui Luke prinseră iarăși să se facă auzite.

— A luat-o acum la dreapta pe 29 th Street... A încetinit... Oprește în fața unei case cenușii, cu ferestrele cufundate în beznă. Nu pot desluși numărul... Eu mă plasez după colț... Harris a oprit ceva mai în urmă de casa cu pricina. Gata.

Lincoln-ul urmărea întocmai ruta indicată. Stopa pe 29 th Street în dreptul unei florării.

*

* *

Sheldon trase la trotuar în locul lăsat liber de un *Chevrolet Impala* care tocmai plecase. Coborî tot pe ușa din dreapta, aruncă — din instinct — o privire cercetătoare în jur și după ce înțuie portiera, se îndreptă spre scara de ciment a imobilului.

Deschise cu cheile ușa de la intrare și pătrunse într-un culoar strimt, pardosit cu scînduri,

acoperite parțial cu un linoleum tocit și decolorat. Lumina palidă a felinarului din stradă îi proiecta umbra pe pereții căptușiți cu un tapet de hârtie mov, scorojit pe alocuri.

Sheldon urcă o scară îngustă, ale cărei trepte de lemn scârțâiau la fiecare pas. Liniștea adâncă era întreruptă doar de zgomotele surde ale străzii.

Ajuns pe primul palier, Sheldon opri în dreptul unei uși. Ciocăni după un anumit cod.

Se scurseră câteva clipe. Ciocăni din nou.

Abia atunci se auzi o cheie răsucindu-se în broască. Ușa se deschise, lăsând să se strecoare pe culoar o rază de lumină.

Se auzi un glas morocănos :

— Ei ?

— Eu sînt, Mike.

— Intră, răspunse glasul. Sheldon se strecură în încăperea luminată zgîrcit de o lampă cu abajur verde.

Ralph Williams încuie ușa. Era în cămașă și cu minciunile suflecate.

Silueta lui masivă arunca umbre jucăușe pe zidurile tapetate cu o imitație de mătase vișinie. Mobilierul străvechi, bătrînesc se armoniza cu clădirea vetustă.

Lumina lămpii cădea din plin pe un pistol cu surdină, așezat la îndemînă, pe masă, alături de hamul său.

— Sper că n-ai fost urmărit, zise Williams.

— Nici o grijă. Atît de puțin mă cunoști ?

Williams se lăsă să cadă într-un fotoliu tapițat cu catifea roșie. Degetele lui lungi, puternice băteau darabana pe genunchii-i osoși.

— Am impresia că au început să mă lase nervii, zise el. Așteptarea asta plină de încordare mă scoate din sărite. Mă doare ceafa de parcă m-ar apăsa o sută de chile. Iar timpanele îmi plesnesc. De s-ar termina odată toată povestea asta !

— Important e să se termine cu bine, zise Sheldon, aprinzîndu-și o țigară. Ce zăpușeală ! adăugă el. Mă mir că nu te sufoci în etuva asta.

Își scoase haina și o așeză pe spătarul unui scaun. Se tolăni pe o canapea, cocoțîndu-și picioarele pe o măsuță alăturată.

— Tocmai vream să te rog să-mi aduci un ventilator, spuse Williams. Ar fi riscant să las geamurile deschise.

— Sînt frînt de oboseală, zise Sheldon, lăsînd fără răspuns dorința exprimată de Williams. Am alergat toată ziua. Și pentru mine... și pentru tine. Mai mult pentru tine Din cauza asta nici n-am putut să-mi aranjez anumite treburi,

— Și ? Ai aflat ceva interesant ? întrebă Williams.

— Din păcate, da.

Sheldon făcu o pauză studiată.

Chipul lui Williams se crispa. Expresia *din păcate* îl izbise dezagreabil.

— Dă-i drumul. De ce ai tăcut ?

— Nu mi-a plăcut niciodată să fiu mesagerul veștilor proaste.

— L-au lichidat și pe Flaschman ?

— Da. Ieri.

— Așa că...

— Ți-a venit acum ție rîndul.

Williams înghiți în sec. Perle de sudoare îi aeoperiră fruntea.

— Cum s-a întîmplat ?

— Amănuntele nu le cunosc.

— Cine l-a omorît ? Genovese ?

Sheldon îi privi cu nedeghizată compătimire.

— Nu fi copil. Ce interes avea Genovese să-l omoare ? El avea nevoie de mărturiile, nu de cadavrul lui Flaschman.

— Atunci cine i-a făcut de petrecanie ?

— Ești greu de cap, Ralph. Cine are interesul să dispari ? Cine a avut interesul să dispară Franckfurter, Mc Coe, Flaschman ?

Williams se ridică furios din fotoliu.

— E diabolic tot ce spui. Sheldon oftă adînc.

— Diabolic, dar adevărat.

Williams se uită instinctiv la pistolul său, așezat la îndemînă, pe masă. Răsufla greu, ca un taur întăritat de capa roșie a toreadorului.

— Înseamnă că...

— Înseamnă că te afli între două focuri, explică Sheldon.

— Dacă scap și astea două zile...

— Dacă scapi, sublinie Sheldon cu viclenie.

Williams își șterse cu batista sudoarea de pe frunte.

— Trebuie să scap. Și tu ai să mă ajuți.

— D-asta am și venit. Cred că am găsit, soluția salvatoare. Trebuie să stai de vorbă cu Genovese.

Williams se revoltă :

— Ești nebun. Să-i declar că am participat la asasinarea lui Lascalzo și la furtul celor șazeci de milioane ?

— Nu. Să inventezi o poveste plauzibilă. Că ai refuzat, de pildă în utimul moment să iei parte la această lovitură, dar că nu ai divulgat-o de teama represaliilor.

— Ridicul. Cine m-ar crede ?

— La urma urmei, povestea pe care ai să i-o spui nu contează prea mult. Pe el nu-l interesează decît în măsura în care i-ai putea dezvălui numele celui ce a dirijat întreaga afacere. În schimbul acestei informații ți-ai asigura salvarea. Altfel... știi ce te așteaptă...

Williams își vîrî adînc mîinile în buzunare.

— Prost mă mai crezi, Mike. Și după ce mă va folosi ca martor, mă va da pe mîna organizației.

Iritat, Williams începu să se plimbe în lungul și în latul încăperii.

— Poți să-i ceri anumite garanții, stăruie Sheldon.

— În seara asta îți plesnește capul de idei tîmpite ! Ce garanții ar putea să-mi ofere ? De vreme ce va afla că am participat la această acțiune, să vrea și n-ar mai fi în stare să mă scape din mina organizației.

Scoase mîinile din buzunar și le desfăcu larg, răsucindu-se brusc pe călcăie, în același timp izbi scaunul pe care se afla haina lui Sheldon,

răsturnîndu-l. În cădere, haina se desfăcu, lăsînd să iasă din buzunarul dinăuntru portofelul, care se deschise. Dintr-una din despărțituri apărură colțurile citorva bancnote...

Williams se aplecă să ridice haina și portofelul. Privirile lui se opriră asupra banilor.

— Oh, ai făcut rost de parale, Mike ? Trase hîrțiile afară din portofel.

O paloare bruscă se așternu pe obrajii lui Sheldon. În mîna lui Williams apărură jumătățile de cîte o mie. Williams se uită lung la prietenul său. Buzele-i schițară un zîmbet sarcastic.

— Abia acum îmi dau seama de unde vine abundența asta de *idei tîmpite*.

Aruncă în obrazul lui Sheldon jumătățile de hîrtii.

— Lichea ! Nici Genovese n-a avut încredere în tine. Apucă pistolul de pe masă. Ai fost prea hrăpăreț, Mike Sheldon.

Palid, Sheldon se ridică de pe canapea.

— Nu poți să faci una ca asta, bîigui el. Nu poți să tragi într-un om neînarmat.

Ochii i se bulbucaseră ca la broaște. Williams rosti gutural :

— Nu pot ? Ba pot foarte bine,

Pistolul scuipe cele șase focuri, rar, precis, fără zgomot, împodobind cu șase rozete purpurii pieptul scrobite, al cămășii lui Mike Sheldon. Sheldon se clătina, căutînd un sprijin. Vru să se cramponeze de marginea mesei, dar nu făcu decît să apuce cuvertura pe care o trase în cădere după el. Asupra corpului inert se rostogoliră și hamul revolverului, și o scrumieră de cristal, și lampa cu abajur verde, care se sfărîmă, lăsînd cîteva clipe încăperea în beznă.

Williams aprinse plafoniera cu franjuri de sticlă. Își încarcă din nou pistolul, luă hamul căzut peste cadavrul lui Sheldon, îl așeză pe după umăr, apoi își îmbracă haina sport. Se îndreptă spre ușă. Cînd să pună mîna pe clanță, își aduse aminte că îi scăpase ceva din vedere. Se îna-pole la cadavrul lui Sheldon, care căzuse cu fața în jos. Îl întoarse pe spate. Îi cercetă la repezeală conținutul buzunarelor. Nu se atinse de bani. Luă în schimb cheile mașinii. Va fugi cu

Oldsmobil-ul lui Sheldon. Dacă s-ar folosi de propriul său automobil ar risca să fie imediat reperat. Stinse lumina și ieși pe culoar. Coborî eu precauție scările. Se temea de oamenii lui Genovese. Poate că-l pîndeau, gata să-l extermine. Mînia oarbă care-l făcuse să-și descarce pistolul în corpul lui Sheldon lăsase locul unei spaima demențiale. Acum, datorită trădării lui Sheldon, toți dușmanii îi cunoșteau desigur ascunzătoarea. Trebuia să fugă. Să fugă cit mai departe. Să i se piardă urma. Avea destui bani asupra sa. Dacă va supraviețui celor treizeci și șase de ore, care încheiau termenul de grație acordat lui Vincenzo Genovese, era salvat.

Ajuns la parter, străbătu în fugă culoarul. Deschise ușa de la intrare. Cu afectat calm, coborî scările de piatră. Văzu *OîdsmobiZ-ul* roșu al lui Sheldon așteptînd la trotuar, îi descuie ușa și se urcă la volan. Vîrî cheia în contact și o răsuci. Papitînd de emoție, puse motorul în mișcare. Se mai uită o dată în jur, apoi demară...

*

**

— Hello, Luke ! Ia-te după Sheldon. Gata. Harris, Sheldon a părăsit casa și în momentul de față a pornit cu mașina spre West Side. Gata.

Abe ascultă raportul lui Harris, apoi aruncă o privire întrebătoare spre Mireea, care rosti scurt :

— Continuăm urmărirea.

Abe vorbi în aparatul de emisie-recepție :

— Hello, Luke ! Ia-te după Sheldon. Gata. Harris, rămîi pe loc și supraveghează casa. îmi raportezi orice mișcare. Gata.

Frankie învîrtea tocmai cheia în contact, cînd sosi o nouă comunicare a lui Harris.

— Aici Harris ! Aici Harris ! Ceva important. Chiar acum a trecut pe lîngă mine într-un *Buick* verde Pedro Alamos, fostul valet de la Elmsford.

Mircea făcu semn lui Frankie să nu pornească încă.

— Pedro a oprit în fața casei, continuă Harris. Din *Buik* au coborît doi oameni care se îndreaptă spre casă. Pedro a plecat mai departe.

De data aceasta îi răspunse Mireea :

— Rămîi pe loc. Fii cu ochii în patru. Gata. Se adresă apoi lui Frankie ; Dă-i drumul. Fii atent, poate observi un *Buick* verde.

Abe fluieră plăcut surprins.

— Hopa ! Au început să iasă șobolanii la lumină... Au simțit pesemne că le fuge pămîntul de sub picioare. Boss, înseamnă că sîntem pe drumul cel bun.

*

**

Din interiorul limuzinei sale, Charlie Yale aruncă o privire rapidă asupra străzii.

— Avem norocul că e întunecoasă. Sheldon a plecat. Putem trece la acțiune.

Bărbatul din stînga sa, un tip cu cap pătrat, fâlcos, lipit parcă de torsul masiv, cu musculatură bogată, reliefată impresionant sub lustrinul costumului de vară, rosti bănuitor :

— Să nu ne întindă vreo cursă, Charlie. Pare inofensiv, îl cred însă foarte viclean.

— Tom, îl supraestimezi, zise Chariie, care folosea de predilecție un limbaj pedant, foarte deosebit de argoul oamenilor din subordinea sa. Lui Sheldon îi e frică și de umbra lui. Știe că dacă ar încerca să mă tragă pe sfoară, și-ar semna propria-i sentință la moarte.

— Mai știe și altele ; chiar prea multe, opina Tom, trăgîndu-și pălăria neagră pe ochi.

— De acord. De asta l-am și trimis pe Alamos să-l curețe. Afectă o mutră burllesc funebră. Bietul Mike Sheldon. Nu va mai apuca ziua de mîine... Și acum la treabă. Williams nu trebuie să ne scape. Dacă apucă să vorbească, sîntem pierduți. Își pipăi pistolul fixat în hamul de sub haină. Și lui Genovese îi pregătesc un somn lung, lung, cît o eternitate. A început să devină supărător. Și acum, la treabă.

Coborî din automobil, urmat de Tom și de încă un ins, scurt și spătos, în haine închise la culoare, apoi se îndreptă spre casa cufundată în beznă...

*

* *

Lincoln-ul coti la dreapta pe Eleventh Avenue, potrivit indicațiilor lui Haris, care se ținea scai după *Oldsmobil*-ul roșu.

— Am impresia că Sheldon vrea să ne plimbe prin tot New York-ul, zise Abe.

— A observat, probabil, că e urmărit de Pedro și se străduiește să-i scape, spuse Mireea.

— Nu-i va fi ușor, replică Abe. Pedro nu e novice. Ai văzut cum i-a lichidat pe Capozzolo și pe Regan.

— Asta ne complică oarecum situația, zise Mireea. Trebuie să-l proteguim pe Sheldon. Numai prin el putem ajunge la Williams. Făcu o pauză. Iar captura lui Pedro, își continuă el raționamentul, n-ar putea decît să ne folosească. Prin el vom ajunge la cei care au pus la cale întreaga afacere. Un martor în plus. Pedro nu e decît o unealtă, zise Abe. Aș pune rămășag, o mie contra o sută, că nu cunoaște creierul care dirijează din umbră.

— De acord. Dar din aproape în aproape, vom ajunge la căpetenii.

— Așa ceva cere timp. Mult timp. Ei, dar ce-i asta ? Aparatul prinsese iarăși să emită :

— Vorbește Harris ! Vorbește Harris ! Aici se petrec lucruri senzaționale, boss. Chiar în clipa asta, Charrie Yale și oamenii săi — cinci la număr — au năvălit în casă. Gata.

Abe și Mireea se priviră iarăși.

— Ce părere ai, boss ? exclamă Abe.

— Rolul lui Yale începe să se contureze, răspunse Mireea cu satisfacție.

Aparatul de emisie-recepție intră iarăși în funcțiune.

— Aici Luke. Sheldon a ieșit pe Express Highway. Gonește spre nord, urmat îndeaproape de Pedro. Gata.

Abe se uită îngrijorat la Mireea.

— Mă tem că Pedro va încerca să-l suprime.

— Pe Express Highway, circulația e intensă și riscul de a fi văzuți, prea mare. Când Sheldon va traversa cartierele marginase ale orașului, n-ar fi exclus ca Pedro să treacă la acțiune. Atunci însă vom fi și noi pe aproape, zise Mireea.

În aparat se auzi iarăși glasul surescitat al lui Harris.

— Charlie Yale și oamenii săi au ieșit în fugă din casă. Dau semne de mare agitație. Acum se urcă într-o limuzină. Un *Imperial*. Pornesc ca din pușcă spre vest. Gata.

— Ia-te după ei, Harris, porunci Abe. Și raportează tot ce se întîmplă. Gata. Își frecă îneîntat mâinile. Pun rămășag că Yale aleargă pe urmele lui Sheldon. Strașnică vînătoare !

Mircea zîmbi.

— Acum e cam greu să știi cine e vînatul și cine e vînătorul. Își izbi genunchii cu palmele.

— În noaptea asta se vor lămuri toate.

*

* *

Imperial-ul se îndrepta cu mare viteză spre Riverside Drive.

Charlie Yale era furios. Mușchii fălcilor îi jucau aproape spasmodic. Își încleșta pumnii și îi descleșta, rostind cu înverșunare printre dinți :

— Ne-a jucat Williams. Ticălosul ! Ne scapă iarăși printre degete... Și

Sheldon a fost o canalie. L-a ascuns în casa lui. Își merită soarta. Cine joacă pe două tablouri pierde întotdeauna. Iar Sheldon a jucat pe trei tablouri. Pariez că a intrat în contact și cu Genovese. Cheamă-l pe Pedro, Tom !

Tom vorbi în aparatul de emisie.

— Hello, Pedro ! Hello, Pedro ! În *Oldsmobil*-ul roșu se află Williams. Ai înțeles ? Ralph Williams. Lichidează-! ! Dar fără martori. Te ajungem din urmă. Păstrează tot timpul legătura eu noi. Pe Williams să nu-î pierzi din ochi. E o chestie de viață și de moarte. Gata !

*

* *

Ralph Williams conducea cu mare viteză pe Henry Hudson Parkway. Din cînd în cînd arunca o privire asupra retrovizorului, încercînd să ghicească dacă printre mașinile care înaintau spre nord, odată cu el se afla și vreuna eu oameni ai lui Charlie Yale sau ai lui Vincenzo Genovese. Acum era sigur că Sheldon îl vînduse. N-ar fi putut însă preciza în favoarea cui. Știa că la ora asta pielea lui nu mai valora scump. Avea senzația că deasupra capului său plutea aripa morții. Era oare un presentiment ? Se spune că animalele simt apropierea morții. Poate că și el era o ființă primară, înzestrată cu instincte ce lucrau cu o acuitate extraordinară. Se uită iarăși în retrovizor, în urma lui gonia un *Cadillac Fleetwood*, argintiu, îi deslușea culoarea la lumina puternică a lămpilor cu neon. Pe culoarul din dreapta al autostradei, înainta paralel cu *Oldsmobil-ul* său un *Pontiac Star Chief*. În mașină se aflau trei bărbați. Le distingeau siluetele. Pe culoarul din stînga se apropia din urmă un *Mercedes 300 SE*. Cunoștea bine tipul acesta, fiindcă avusese și el unul asemănător, îl folosisese aproape un an de zile. Într-o seară tamponase un *Rambler* american, pe care-l dăduse peste cap. Fugise de la locul accidentului reușind să i se piardă urma. Abia a doua zi citise în jurnale că la bordul *Rambler*-ului se aflau trei femei și un copil, care pieriseră cu toții. Reparase atunci Mercedes-ul și îl vînduse fără mare pierdere. Portretul din jurnal al copilului i se întipărise în minte. Ciudat. Williams avea pe conștiință mulți oameni, în cursul carierei lui lichidase doi polițiști și trei camarazi din organizație, printre care și pe Reggie Lascalzo. Îi uitase pe toți, ca și cînd imaginile lor desenate cu creta pe o mare tablă neagră ar fi fost șterse cu buretele. Portretul copilului, însă, îl obseda. Îl urmăreau și noaptea, în vis, ochii lui rîzători, părul blond cu cîrlionți, gropițele din obraz... Și acum avea impresia că îi zărește chipul, dincolo de parbrizul *Oldsmobil*-ului. Își trecu rapid mîna peste frunte, încercînd să izgonească această viziune. Se uită iarăși în jur. Mercedes-ul îl depășise. Pe culoarul din stînga mergea acum un *Buick* verde. Dincolo de *Buick* se scurgeau în sens invers șirurile de automobile care coborau dinspre nord spre Down Town. Iar dincolo de ele se desfășurau apele întunecate ale lui Hudson River, în care se oglindea broderia luminoasă a docurilor și clădirilor din New Jersey,

Deodată simți că îi îngheață sîngele în vine. Lumina farurilor unei mașini care venea din sens invers căzuse din plin asupra omului de la volanul *Buick*-ului. Și Williams identifică profitul lui Pedro Alamos. Îl cunoștea pe Alamos, căci îl văzuse adeseori în preajma lui Charlie Yale. Chipul individului care conducea *Buick*-ul nu se mai vedea limpede. Pe Williams îl trecură sudori reci.

Dacă în mașina din stînga lui se afla Pedro Alamos, însemna că era pierdut. Oamenii lui Yale îi dăduseră de urmă. El era ultimul supraviețuitor care participase la uciderea lui Lascalzo și la furtul celor șaiszeci de mijloace. Voiau să-l lichideze, pentru a închide astfel gura ultimului martor care ar fi putut să-i dea în cap.

Îi reveni brusc în minte modul în care îl răpiseră pe Lascalzo. Era o perfectă similitudine de situații. Doar locul era diferit. Lascalzo circula pe

Boston Post Road și se îndrepta spre Norwalk. Simțise probabil că este ur- mărit și, într-o ultimă încercare de se salva, plănuiise să se refugieze undeva, afară din New York. Poate că voia să se ascundă pînă la înapoierea lui Genovese.

Williams împreună cu cei trei complici ai săi, folosindu-se de o mașină mult mai puternică decît a lui Lascalzo îl depășiseră, reușind să-i taie drumul și să-l oblige astfel să oprească. Sub amenințarea pistoalelor, îl siliseră să treacă în mașina lor. Restul fusese cît se poate de simplu. Îl însoțiseră la Bancă și ținîndu-l cu pistoalele — ascunse abil sub pulpanele hainelor — îl puseră să scoată cele șaiszeci de milioane din seiful lui Genovese. Apoi îl însoțiseră pînă la locuința lui, unde se afla depozitată o importantă cantitate de heroină în stare pură. Cînd socotiseră că nu mai aveau nimic de scos de la Lascalzo, îi aplicaseră o lovitură în cap, amenințîndu-l. După aceea îl încuiaseră în frigider. Totul fusese condus din culise de Charlie Yale. Lovitura încununată de succes nu părea să fi lăsat vreo urmă. După împărțirea prăzii, asasinii lui Lascalzo se culcaseră pe lauri. Fiecare se alesese cu cîte un milion de dolari. Restul banilor fuseseră ridicați de Charlie Yale, care pusese la cale lovitura și care își luase angajamentul să le asigure protecția.

Înapoierea lui Genovese stricase totul. În locul protecției făgăduite, asasinii lui Lascalzo

erau lichidați unul câte unul. Înnebuniți de spaimă, cu sabia lui Damocles deasupra capului, nu știau încotro să-și caute limanul. Primejdia, moartea îi pîndeau de pretutindeni. Și Charlie Yale și Vincenzo

Genovese și Mafia și poliția îi urmăreau cu egală tenacitate. Cei patru asasini ai lui Reggie Lascalzo erau condamnați să piară. Condamnați fără drept de recurs.

Williams își îndreptă iarăși privirile spre *Buick*-ul de pe culoarul din stînga. Tipul de la volan și însoțitorul său se decupau pe fondul fluviului de automobile care se scurgeau în direcție opusă, ca niște umbre chinezești pe un fundal de paiete scăpărătoare. Williams apăsă pe accelerator. Depăși mașina din față și se angaja pe culoarul central, care permitea cele mai ridicate viteze.

Trecu pe scub arcul luminat *a giorno* al podului George Washington, cu uluitoarea lui suprastructură de oțel, orînduită în linii verticale, asemenea tuburilor unei imense orgi, lăsă pe dreapta muzeului *The Cloisters*, cu zidurile lui întunecate, reconstituire a unor străvechi monumente religioase medievale, traversă parcul *Inwood Hill* și, după ce stăbătu podul Henry Hudson, se avîntă în plin Bronx.

Buick-ul verde rămăsese în urmă.

Temerile lui Williams începuseră să se risipească. Poate Că imaginația lui surescitată îi juca feste. Văzu prin retrovizor botul unui *Chevrolet* care părea să se țină de *Oldsmobil*. Încruntă din sprîncene. Un fior de frică prinse să-i frămînte iarăși măruntaiele. Un nod i se ridică în gîtlej. Nu cumva oamenii din *Chevrolet* voiau să-l curețe ?

Spori viteza. Distanța dintre *Oldsmobil* și *Chevrolet* se mări.

Williams respiră ușurat. Pericolul nu părea să vină de aici. Începu să facă iarăși planuri de viitor. Își va găsi o ascunzătoare într-un hotel din Bronx sau din Queen's și va aștepta zăvorit în cameră pînă se vor scurge cele trei- zeci și șase de ore fatidice. Greșea. Numai douăzeci și patru de ore. Douăzeci și patru de ore însă, înlăuntrul cărora trebuia să stea la pămînt.

Înainte însă de a căuta un hotel, trebuia să se încredințeze că nu e urmărit. Va părăsi autostrada, atît de frecventată, și va coti pe un drum lăturalnic. Își va putea da seama dacă este sau nu filat. În caz că terenul va fi liber, se va înapoia liniștit în Bronx. în caz contrar...

Ei bine, în caz contrar va vedea ce este de făcut. Era înarmat și nu-i lipsea îndrăzneala.

Parcurse circa douăzeci de kilometri și după ce se văzu ieșit din oraș, începu să caute din ochi un drum lateral, care să corespundă scopurilor sale. Circulația pe autostradă era încă intensă. Chiar dacă mașinile nu mai mergeau în șuvoi compact, portieră la portieră, lui Williams îi era totuși greu să stabilească dacă vreunul din automobilele care-l încadrau îl aveau în obiectiv.

Ieși la cîmp deschis. Traversă Terrytown și Scarborough. Se apropie de Ossining. Localitatea aceasta care adăpostea între zidurile ei închisoarea Sing-Sing îi era vădit antipatică. Prea îi amintea de scaunul electric, stația terminus a mai tuturor indivizilor de soiul lui.

Străbătu cu viteză regulamentară orașelul adormit. Nu avea poftă să stîrnească poliția rutieră. În situația lui, complicațiile de orice natură erau de nedorit. Își continuă drumul spre Harmon.

Își aduse aminte că dincoace de Harmon se deschidea spre stînga un drum care ducea în Parcul Croton Paint, amenajat pe o peninsulă ce-și înfîgea adînc pîntenul în brațul lat, cu ape adînci al lui Hudson River.

Renunță la acest proiect, fiindcă parcul era legat de mal printr-un singur drum — punct obligat de trecere și la dus și la întors, care, în eventualitatea unei urmări, i-ar fi fost fatal.

Trecu de Harmon și o luă la dreapta pe o șosea, care după cîte își amintea el, făcea un arc de cerc, ieșind după circa cinci mile iarăși în autostradă. Copacii de pe margine aruncau pe asfalt umbre catifelate, care alternau cu petele argintii așternute de razele lunii. *Oldsmobil*-ul le fugărea, dornic parcă să le calce sub roate, dar umbrele și petele de lumină învăluiau în unduieli rapide caroseria strălucitoare, refuzînd a se lăsa călcate.

Drumul făcu o curbă largă și pătrunse într-o pădurice cu pajiști încîntătoare.

Williams aspiră adînc aerul înviorător, impregnat cu parfum de fîn proaspăt cosit. Uită pentru o clipă că îl pîndeau primejdiile, că moartea îi dădea tîrcoale.

Instinctiv se uită în retrovizor.

Farurile unui automobil măturau asfaltul, dîndu-i un luciul de oțel.

Pacea sufletească abia coborâtă asupra lui Williams se spulberă ca un covor de frunze uscate, prinse brusc într-un vârtej...

*

* *

Pedro răsuci rapid volanul spre dreapta. *Buick*-ul derapă ușor și se angajă pe aleea pe care dispăruse Williams. Luminile roșii ale *Oldsmobil*-ului apărură iarăși, îndepărtându-se cu repeziciune. Pedro apăsă pe accelerator. *Buick*-ul țîșni nervos. Pedro și Bob simțiră cum se cufundă în spătarul moale al banchetei. Distanța pînă la luminile roșii ale mașinii lui Williams prinse să se micșoreze.

Pedro duse microfonul la gură.

— Îl am în mină, boss, raportă el triumfător. La ieșirea din Harmon, a luat-o la dreapta pe drumul care duce la cluburile de golf. Williams nu știe de bună seamă că la capăt drumul e în reparație căci altfel n-ar fi luat-o pe aici. De data asta nu-mi mai scapă.

Din reflex. Pedro se uită în retrovizor.

— Ei, drăcie, am o mașină în spate. Ce o mai fi și asta ? exclamă el intrigat.

Difuzorul minuscul îi dădu imediat replica.

— Nu cred să fii urmărit. Totuși fii prudent. Nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Pedro accelerează. Privi iarăși în retrovizor. Își strînse furios buzele. Vorbi în microfon :

— Nu mă slăbește, boss. Am impresia că vrea să mă depășească.

— În nici un caz să nu-l lași, ordonă glasul din difuzor.

— Se apropie, șuieră Pedro. Intră în depășire.

— Ulei ! rosti vocea lui Yale.

— Înțeleș, boss !

*

* *

Încercarea lui Luke de a depăși *Buick*-ul se încheie cu un prim insucces. Pedro viră la stînga, tăindu-i drumul și silindu-l să micșoreze viteza.

Luke vorbește în aparat :

— Boss, Pedro și-a dat seama că e urmărit. Nu mă lasă să-l depășesc.

— Fii atent, Luke ! Pedro e un vulpoi și jumătate. Riscurile nu ne sînt îngăduite. Trebuie să mergem la sigur. În curînd te ajungem din urmă.

Chevrolet-ul *Impala* se năpusti iarăși pe culoarul din stînga *Buick*-ului. Pedro repetă manevra tăindu-i drumul. Luke micșoră accelerația, renunțînd pentru un moment să-l depășească pe stînga. Rămase puțin în urmă, apoi viră spre dreapta, încercînd o depășire prin această parte.

În clipa în care ajunsese în spatele *Buick*-ului, apăru de *sub* pînțelele acestuia o pată neagră, lucioasă, de ulei, care se lăți în mijlocul asfaltului.

Chevrolet-ul, lansat cu peste optzeci de mile pe oră, derapa, se răsuci într- o piruetă infernală și țîșni ca din praștie afară din șosea. Luke făcu minuni de măiestrie spre a nu se răsturna. Din fericire pentru el, străbătu un luminiș și se opri într-un pîlc de arbuști.

Cîteva clipe nici unul din ocupanții mașinii nu scoase vreun cuvînt. Luke își reveni cel dintîi. Cu vocea tremurîndă, după spaima prin care trecuse, rosti într-un suflu :

— Mare noroc am avut, fraților ! Am scăpat ca prin urechile acului. Dacă șoseaua ar fi avut șanțuri, ne-ar fi luat dracul.

Făcu marșarier. După ce ajunsese pe șosea, se avîntă iarăși pe urmele lui Pedro.

*

* *

Williams mînuia volanul cu o frenezie vecină cu nebunia. Piciorul lui apăsa cu nervozitate pedala accelerației, sporind neconținut viteza. Nu o micșora decît în preajma cotiturilor mai pronunțate. De îndată ce mașina se angaja în curbă, împingea iarăși pînă la fund accelerația.

Privirea lui pendula de la panglica de asfalt ce se repezea năvalnic sub roțile *Oldmobil*-ului la retrovizorul care oglindea farurile puternice ale mașinii din urmă. Fălcile i se încleștaseră. Mîinile îi tremurau pe volan.

Deodată întrevăzu un licăr de speranță. Retrovizorul îl vesti că reușise să se distanțeze de dușmanii săi. Dar bucuria fu de scurtă durată.

Farurile prinseră a se apropia din nou, inexorabili Williams apăsă iarăși pedala accelerației pînă la fund. *Oldsmobil*-ul atinsese limita posibilităților sale. Williams simți sub palmele-i asudate vibrația volanului. Își dădu seama că motorul era solicitat peste măsură. Nu avea însă de ales. Era urmărit de o mașină mult mai puternică decît a lui. Abia aștepta să iasă în autostradă. Acolo, în mijlocul circulației mari, s-ar fi putut apăra mai ușor. Era expert în mînuirea volanului. Această măiestrie i-ar fi îngăduit să se strecoare printre mașini, făcîndu-i pe dușmanii lui să-i piadră urma.

Deodată îi apăru în față o barieră, cu un semnalizator, sub care se afla o placă indicatoare : „Șosea în reparație”.

Frînă.

Se uită în urmă.

Farurile se apropiau cu mare iuțeală.

Williams își dădu seama că nu mai putea face drumul înapoi. Deznădăjduit, aruncă o privire circulară, căutînd în noapte scăparea.

Spre stînga, se deschidea un drumeag frumos pietruit, marcat de o altă placă indicatoare, pe care scria cu litere gotice *Eden — Golf Club*.

Williams își zise că traversînd terenurile de golf va găsi poate o cale să-l scoată în autostradă. Era o ultimă și disperată încercare. Nu avea altă alternativă.

Demară brusc, virînd simultan la stînga.

Drumeagul, lung de vreo două sute de metri, ducea spre un' grup de pavilioane joase, cufundate în întuneric. Dincolo de pavilioane, se zăreau desfășurîndu-se în lumina lunii terenurile de golf.

Williams se mai uită o dată înapoi, spre farurile care se apropiau de drumeag, apoi se avîntă înainte cu maximum de viteză. Trecu printre pavilioane și ieși pe o pajiște ușor ondulată, presărată ici și colo cu peluze circulare, care indicau prezența găurilor. Terenul clubului era foarte vast, judecînd după lizierele îndepărtate ale păduricii care păreau să-l înconjoare. În zare, spre est, se zăreau niște luminițe albe care goneau și se încrucișau pe plan orizontal.

— Autostrada ! murmură Williams, într-un suflu. Porni de-a dreptul într- acolo.

Oldsmobil-ul urca și cobora pe terenul accidentat, ca pe un imens tobogan.

Farurile din urmă apăreau și dispăreau, după cum mașina ajungea pe culmi, ori se lăsa în intervalele dintre acestea.

Williams trecu printr-o adîncitură cu nisip, în care abia scăpă să nu se înfunde. Se strecură pe lîngă niște boschete de arbuști pitici, străbătu un soi de gard viu și ocoli în ultimul moment o văgăună în fundul căreia clipocea un pîrîiaș. Mai parcursese vreo sută de metri și pe neașteptate îi apăru în față un lac. Dincolo de lac se zărea autostrada. Distanța pînă acolo nu era mare. Dar pentru Williams acest ultim obstacol reprezenta imposibilul.

Cuprins de panică, viră la dreapta. Ocoli iarăși văgăuna. Farurile apărură lateral.

Și pe terenul accidentat al clubului de golf se încinse un carusel infernal.

În curînd, însă, un nou pion își făcu apariția pe această imensă tablă de șah. *Chevrolet*-ul lui Luke intră în competiție.

Cînd Williams văzu al doilea rînd de faruri, simți, că îl potopește disperarea. Adunîndu-și ultimele resurse de energie, descrise o voltă largă și, infiltrîndu-se printre cele două mașini care înaintau spre el, se îndreptă cu mare viteză spre pavilioanele clubului, care marcau ieșirea în-șosea.

Derutați, conducătorii celor două mașini pierdură cîteva clipe prețioase.

Williams, fericit de acest intermezzo neașteptat, ajunsese tocmai în dreptul pavilioanelor, cînd în fața ochilor săi apărură farurile unui al treilea automobil, un *Lincoln Continental*, care intra pe terenul clubului. În clipa în care se simți încadrat între proiectoarele celor trei mașini, Williams avu senzația că se sufocă. O gheară nevăzută i se înfîpse parcă în ceafă. O greutate ca de plumb i se lăsă pe creștet. Gura i se schimonosi într-un rictus oribil. Scăpînd stăpînirea

volanului, se repezi în veranda pavilionului din dreapta, mătură cu botul mașinii un rând de stâlpi de lemn de susținere, care se frânseseră ca niște bețe de chibrituri, făcu țândări niște uși de sticlă culisante și năvăli ca un tăvălug în barul clubului, oprindu-se abia în tețgheaua de zinc, pe care o împinse peste rafturile încărcate cu sticle de băuturi alcoolice. Rafturile și sticlele se năruiră cu zgomot asurzitor asupra *Oldsmobil*-ului. Williams încremeni cu capul pe volan. Parbrizul și geamurile portierelor se făcuseră praf. Cioburile unei sticle de whisky îi săpașeră o tăietură adâncă în obrazul stîng, care sîngera din bleșug.

Simultan o ploaie de gloanțe se abătu asupra carcasei *Oldsmobil-ului*. Pedro, care ajunsese între timp în dreptul pavilionului deteriorat, ordonase însoțitorului său să tragă pentru orice eventualitate o rafală de mitralieră asupra mașinii lui Williams. Acesta nu trebuia să scape cu viață. Pentru moment nu putea face mai mult.

Intervenția lui Luke, care îl atacase cu focuri de armă, în timpul caruselului de pe terenul de golf, îl împiedicase să lucreze mai eficient.

Cînd văzu farurile mașinii care venea dinspre șosea, Pedro se bucură. Crezu că Charlie Yale îi venea în ajutor. Abia cînd reuși să deslușească silueta *Lincoln*-ului, acoperită pînă atunci de umbrele copacilor, înțelese că era prins între două focuri. Nedumerit și apoi înfricoșat. Pedro își dădu seama că devenise din vînător vînat.

Acceleră brusc, sperînd că va putea trece pe lîngă *Lincoln* și că va reuși să iasă la șosea. O răpăială de gloanțe, urmată de apariția unor rozete în parbriz și de o durere fulgerătoare în umăr, îl făcu să calculeze greșit virajul. Se izbi de aripa *Lincoln-ului* și pierzînd direcția intră în peretele pavilionului din față.

Înarmat cu o mitralietă, însoțitorul lui sări din mașină. O rafală scurtă trasă din *Chevrolet* îl doborî la pămînt, mai înainte de a fi putut apăsa cu degetul pe trăgaci.

Cu mîna teafără, Pedro își făcu automat semnul crucii. Era un gest instinctiv, reminiscență din copilărie, pe care însă nu-l mai practicase de cînd îmbrățișase furtunoasa *carieră* de gangster. Era sigur că îi sunase ceasul din urmă. Știa că în cadrul organizației din care făcea parte, execuțiile erau sumare.

Deodată inima îi tresaltă de bucurie. În spatele *Lincoln-ului* apăruse *Imperialul* lui Yale. Asta însemna că era salvat. În sprijinul său intervenise providența. Semnul crucii nu fusese zadarnic.

— *Madona mia* ! rosti cu fervoare de neofit Pedro Alamos.

Auzi iarăși un răpăit de mitralieră și încă unul. Apoi șuierat de frîne, zgomot de portiere trîntite, înjurături și iarăși două rafale scurte.

O nouă pereche de faruri se iviră dinspre șosea.

Pedro simți că se pierde. O amețală puternică, urmată de o slăbiciune de neînvins, îl făcu să închidă ochii...

*

* *

Cînd își reveni în simțiri, Pedro se afla întins pe iarbă, lngă peretele unei clădiri. Alături de el stăteau în picioare, aliniați de-a lungul peretelui, Charlie

Yale și cei patru oameni ai săi. Toți țineau brațele în aer. Un tînăr înarmat cu o mitralieră îi ținea sub observație. Pe buzele tînărului juca un zîmbet bizar, care strecură un fior de teamă în sufletul lui Pedro. Pedro cunoștea acest zîmbet, fiindcă și el făcea aceeași schimă veselă cînd simțea nevoia să ucidă.

Abe se apropie de prizonieri și îi ușura de arme. Pistoletele cu hamurile lor cu tot descrieră cîte un arc de cerc și aterizară grămadă pe iarbă.

Din pavilionul în care intrase valvîrtej *Oldsmobil-ul* roșu, apăru Williams cu brațele ridicate. Obrazul și cămașa îi erau pline de sînge. Mergea împleticit, dar reușea totuși să se țină pe picioare. În urma lui Williams venea cu un pistol în rhînă Frankie. Frankie nu-și încăpea în piele de încântare. Făcuse o captură mai mult decît interesantă.

Pedro rotunji uluit ochii. Acest Williams avea de bună seamă șapte vieți, de vreme ce scăpase teafăr și din accidentul de automobil și din ploaia rafalelor mitralierei mînuite de Bob.

Unde era Bob ?

Pedro îl căută cu privirile, ținând pleoapele abia întredeschise. Făcea încă pe mortul. Era mai sigur. Simțea o arsură cumplită în umăr, dar nu se clintea.

În sfârșit, îl văzu și pe Bob. Bob, prietenul și camaradul său de expediție, zăcea pe burtă, cu nasul în iarbă și cu mâinile întinse cruce.

Pedro simți că i se face greața. Mațele i se întoarseră parcă pe dos. Se stăpîni să nu vomeze. În ciuda eforturilor lui conținutul stomacului se urcă în gîlgîit pe esofag în sus și răbufni cu violență afară. Ca să nu se înece, Pedro se întoarse pe burtă.

— S-a trezit portoricarul, strigă voios Abe. Pedro băiatule, avem ceva de discutat noi amîndoi.

Pedro își citi sentința în ochii lui Abe. Nu trebuia să se aștepte la milă. Își duse brațele la gură și își șterse buzele cu mîneca.

Abe îl apucă de umăr și-l smuci deodată, ridicîndu-l în picioare cu o forță de necrezut față de statura lui.

Pedro se strîmbă de durere. Abe îl rezemă de zid.

— Pentru cine ai lucrat, Pedro, dragule ?

Pedro îl privi cu o expresie de sfidare. Acum îi era totuna cum va sfîrși. Abe îl pocni peste gură cu dosul palmei.

Pedro scuipe doi dinți.

— M-a costat o mie de dolari proteza asta.

— Nu fi necăjit, replică Abe. Tot n-o să mai ai ce face cu ea. Ei, te-ai hotărît să vorbești, Pedro, băiatule ?

Portoricarul îl scuipe drept între ochi.

Abe își scoase fără grabă batista din buzunarul de la piept, se șterse pe obraz apoi exhibă un brici pe care-l desfăcu tacticos.

— Ei, tot mai ai venin în tine ? Am să-ți dau cep la burtă. Să vedem de unde atîta venin. Să-ți pornească mațele la plimbare.

Ridică încet briciul.

Pedro avu senzația că aude sunîndu-i ceasul din urmă.

— *Madona mia*, bolborosi el pentru sine.

În aceeași clipă văzu cu coada ochiului un spectacol care-i mai întări curajul.

Bob, pe care toți îl credeau mort, făcu o mișcare. Numai Pedro îl observase. Pistoalele aruncate de Abe nu căzuseră departe de Bob.

Lumea avea însă ochi numai pentru Pedro. La Pedro se uita și Abe și Mircea și Frankie și Charlie Yale și oamenii săi dezarmați și umiliți. De destăinuirile lui Pedro depindeau multe. Va ști Pedro să tacă ? se întreba Yale, Va aduce Pedro mărturii esențiale ? își zicea Mircea,

*

* *

Bob întinse mîna spre cel mai apropiat revolver. Mișcarea lui era înceată, aproape imperceptibilă. Pedro o urmărea cu coada ochiului.

Cu mîna stînga Abe desfăcu nasturele hainei lui Pedro. Pieptul portoricarului tresaltă în ritmul respirației repezi, sub țesătura albă, lucie, a cămășii de nylon.

— Nu vrei să vorbești ?

Mîna lui prelungă, cu degete subțiri, ținea cu delicatețe briciul deschis, la nivelul stomacului lui Pedro.

— Toată viața am regretat că nu m-am făcut chirurg, mai spuse Abe.

În aceeași clipă se auzi o detunătură. Pedro îl văzu pe Bob care trăsesese, căzînd iarăși cu fruntea în iarbă.

Frankie făcu o piruetă bruscă și instinctiv își descarcă pistolul asupra lui

Bob, care scăpă dintre degete arma, încremenind definitiv.

Toate privirile se îndreptară într-acolo. Numai Abe rămăsese nemișcat. Avusese doar o ușoară, o foarte ușoară tresărire. Glonțul îl lovise în spate. Nimeni nu observase acest lucru.

Deodată Abe se clătină. Căzu cu fața înainte. Mîna dreaptă care ținea cu delicatețe briciul, se

abătu în jos, despicînd abdomenul lui Pedro. Abe se prăbuși în iarba de la picioarele portoricianului. Picioarele lui făcură o ultimă mișcare convulsivă. În același timp, Pedro scăpă un urlet. Din abdomenul lui tăiat în două ca un pepene, prinseră să se scurgă intestinele albe, însîngerate, asemenea unor șerpi încolăciți într-o luptă pe viață pe moarte. Portoricianul le privea cu ochi dilatați de groază.

Abia atunci Frankie și ceilalți oameni se uitară înapoi la Abe și la Pedro.

Frankie scăpă o exclamație de furie necontrolată. Cu uluitoare iuțeală scoase de sub haină un al doilea pistol pe care-l aținti asupra lui Charlie Yale.

Cu aceeași iuțeală, Mircea îl lovi peste braț. Glontele destinate lui Yale se pierdu în aer.

Frankie se întoarse brusc spre Mircea :

— De ce nu mă lași să-i lichidez pe toti bandiții ăștia ? Mircea îl privi cu blîndețe :

— Avem nevoie de el viu, nu mort. Trebuie să vorbească.

Glasul i se înăsprise brusc. Ochii săi prinseră să arunce scînteii. Se uită la Pedro. Sleit de vlagă, acesta se lăsă să cadă într-o lentă mișcare de alunecare de-a lungul zidului. Se prăbuși asupra lui Abe.

Frankie izbucni într-uh plîns isteric, întretăiat de înjurături cumplite la adresa asasinului lui Abe.

Mircea se lăsă într-un genunchi, lîngă corpul lui Abe. Îi luă pulsul. Inima încetase să mai bată. Moartea lui Abe fusese instantanee. Murise un om, care-l sprijinise cu devotament în aceste zile atît de agitate. Mircea nu-și făcea iluzii. Abe nu-l servise pe Mircea Paltin, ci pe omul întruchipat de Mircea Paltin. Știa că îi va resimți lipsa. Este adevărat că lucrurile începuseră să se limpezească. Situația lui Mircea, alias Vincenzo Genovese, avea să se consolideze în curînd. Criza însă nu era definitiv lichidată. Prin capturarea lui Williams și a lui Yale, Mircea reușea să se disculpe. Rămîneau însă oamenii care lucrau în umbra lui Yale. Mircea simțea instinctiv că existau asemenea oameni. Era evident că Yale nu va vorbi. Mafioții știu să-și ducă secretele cu ei în groapă. De acum înainte Mircea va putea trece la cea de-a doua fază a luptei sale. Nimicirea rețelei de traficanți de stupefiante care lucra sub oblăduirea Mafiei. Va avea însă de înfruntat nu numai primejdia de a fi demascată de liderii cunoscuți ai Mafiei, ci mai ales de oamenii care lucraseră cu Yale și care de acum înainte îl vor urmări pas cu pas.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre Charlie Yale, care continua să stea cu mîinile în aer.

— Pentru cine ai lucrat, amice ?

Știa că întrebarea lui va rămîne fără răspuns. Făcuse totuși o încercare. Yale îl plivi de sus :

— Nu înțeleg întrebarea.

— Bine, am să-ți pun atunci alta. Mai ușoară. Sau mai pe înțelesul tău.

Ce cauți aici ?

Yale răspunse calm :

— Te-am urmărit, Am avut ordin să te țin sub supraveghere.

— Landis ? întrebă Mircea.

— Da.

— Și Pedro ? De ce l-a urmărit pe Williams ? Tot din ordinul lui Landis ? Yale ripostă cu afectată nevinovăție

— Pedro. Cine e Pedro ? Nu-l cunosc. Mircea zîmbi ironic.

— Dar pe Williams îl cunoști ?

— Nu.

— Păcat, Yale. Ai să *naști* în dureri. Ai văzut *cezariana* lui Pedro. N-a reușit. Bietul băiat a murit sub cuțit. Îmi pare rău că nu poate să-ți spună ce-a simțit. Dar tu ai să ne spui. O să aibă grijă de asta Frankie.

La auzul vorbelor lui Mircea, un zîmbet de anticipată satisfacție schimonosi gura lui Frankie.

— Las' pe mine boss. Îl fac eu să-și blesteme și ceasul în care s-a născut. Se plecă asupra lui Abe și îi, desprinse dintre degetele-! înțepenite briciul năclăit de sînge. Scoase de la piept batista albă și îl șterse cu multă atenție.

Se uită la Yale.

— Să-l sterilizez ? Nu cred că Pedro a avut sifilis.

Yale urmărea pregătirile cu prefăcută liniște. Îl încolțise frica. Încetineala eu care Frankie

continua să șteargă briciul, expresia sadică a ochilor săi, privirile bizare pe care i le arunca pe sub sprâncene îi sporeau neliniștea. La început încercase să-și deruteze adversarii printr-un bluff, care dăduse însă greș. Cunoștea reputația lui Genovese. Spera că în ultimul moment va interveni o forță providențială care să-l scoată din impas. Trebuia să câștige timp. Poate că va apare de undeva paznicul clubului, care să dea alarma. Poate că...

Mircea se întoarse spre Williams, care îl privea cu ochii rătăciți, măriți de spaimă.

— Dacă, vorbești, ai sorți să scapi cu viață. Altminteri... știi ce te așteaptă.

Williams se uită pe furiș la Yale. Omul acesta îi inspira o groază vecină cu nebunia. Yale încercase să-lucidă prin intermediul lui Pedro. Pentru un moment însă, locotenentul lui Landis era mai puțin primejdios decât Genovese. O durere lăuntrică ascuțită îl făcu să-și muște buzele. Poate că avea o leziune internă. Williams era îndrăgostit de viață. Când se trezise din leșin, la volanul automobilului priponit în tejgheaua barului, simțise o bucurie necuprinsă. Acum pentru el lucrurile se complicau iarăși.

Mircea îl privi în ochi :

— Nu fi prost, Williams. Tu le-ai adus șaiszeci de milioane și ei au încercat să teucidă. Dacă nu soseam la timp, împărțaseai soarta celor trei complici ai tăi.

Williams se uită la Mireea, apoi la Charrie Yale. Vorbele lui Genovese nu erau lipsite de sens. Yale făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-l lichida. Dar Yale avea protectori puternici. Și de acești protectori îi era frică lui Williams.

Mireea îl scutură de umăr :

— Vorbește, Williams ! M-ar îndurera să te dau pe mâna oamenilor mei. Williams aruncă o privire piezișă la briciul din mîna lui Frankie. Lama ștearsă conștiincios reflecta în sein teieri metalice razele lunii. Durerea ascuțită din pînă se repetă, de data aceasta mai puternică, mai fulgerătoare.

Williams avu senzația că un fier înroșit în foc se răsuțește în partea de jos a abdomenului. Poate că leziunea dinăuntru era mai gravă decât își închipuise el în primul moment. Trebuiau să-l ducă la spital. Orice clipă pierdută putea să-i fie fatală.

— Mr. Genovese, bolborosi el, terorizat de spectrul agoniei, am nevoie de un medic. Sînt rănit. Fie-ți milă !

— Dar ție ți-a fost milă de Reggie Lascalzo ? Moartea se plătește cu moarte.

Își dădea seama că descoperise punctul slab al lui Williams. Insistă :

— Păcat de tine. Dacă te-ai vedea cum arăți ! Mi-e teamă că n-ai să apuci răsăritul soarelui.

Williams își duse mîna la abdomenul care îl ardea din ce în ce mai îngrozitor.

— N-am fost decât un executant, se vaită el. L-am ucis pe Lascalzo, fiindcă nu aveam altă alternativă. Barracuda și Yale au pus totul la cale. Barracuda ne avea la mîna pe toți patru. Și pe Mc Coe și pe Flaschman și pe

Franckfurter și pe mine.

— Și Landis ? întrebă Mircea.

— Landis nu era decât un paravan. Eventualele bănuieli trebuiau să cadă asupra lui. Landis nu are nici un amestec.

— Dar Bolence ?

— Nici Bolence nu știe nimic. Totul a fost regizat de Barracuda și de Yale. Williams gemu iarăși :

— Mă doare foarte rău. Te implor, Mr. Genovese. Mircea se întoarse spre

Luke :

— Ia-l cu tine și du-l la doctorul Humphrey.

Își amintise că în dosarul Genovese, pe care-l studiasse în Palermo, figura și numele acestui medic, în strînsa legături cu Mafia.

Williams făcu un pas spre Luke :

— Încă un moment, zise Mircea, oprindu-l cu un semn. Unde sînt ascunși banii și heroina ?

— Grosul se află în seiful secret din vila lui Barracuda de la Long Island.

— Bine, Williams. Poți să pleci.

Luke și Williams se urcară în *Chevrolet-ul* care demară, pierzîndu-se pe aleea umbrită de copaci.

Mircea se înapoie la Yale. îl măsură cu privirea din cap pînă în picioare.

— Mă întreb ce va spune Landis când va afla în ce încurcătură ai vrut să-l bagi.

Scoase din buzunar un magnetofon minuscul.

— Declarațiile lui Williams sînt înregistrate pe bandă. Mîine banda asta îl va delecta pe marele boss. Să vedem ce ai să răspunzi. Ai putea să-mi satisfaci o curiozitate ? Care este rolul lui Benjy în afacerea asta ?

Charlie Yale își pierduse tot sîngele rece. Destăinuirile lui Williams îl doborîseră. Își dădea seama că sortii săi de a mai ieși cu fața curată se reduseseră la zero. Era pierdut. Definitiv pierdut. Trebuia să încerce a-și minimaliza responsabilitatea, aruncînd toată vina în spinarea lui Barracuda.

— Benjy a fost cumpărat de Barracuda, rosti el după o ultimă ezitare.

— Deci Bolence ?...

— E în afara acestei afaceri, declară el. Respira greu, ca și cînd o mare povară i-ar fi apăsât pieptul.

— Și eu am fost la mîna lui Barracuda, continuă Yale, care alunecase pe povîrnișul destăinuirilor. Aflase — ignorez sursa — că îmi însușisem, nu de mult, o sumă de bani din casa organizației. M-a șantajat, silindu-mă să intru în slujba sa. Așa am ajuns să lucrez pentru el.

Mircea îl privi îndelung.

— Te plîng, Charlie Yale.

Secretarul lui Landis plecase capul în pămînl.

— Dacă mă ajuți, Mr. Genovese, sînt gata să mai spun și altele despre

Barracuda.

Mircea încercă un simțămînt de intensă satisfacție. Cîștigase partida. Se întoarse spre oamenii săi,

—Luați-l, porunci el. Ne înapoiem la New York.

*

* *

Mircea își muie buzele în paharul cu vin alb, de un parfum și o savoare fără rival.

Maître d'hotel-ul eu înfățișare aristocratică de ambasador se înclină ceremonios.

— *Château la Tour Blanche 1946*, declară el cu solemnitate, ca și cînd ar fi rostit o incantație adresată zeilor.

— Excelent, recunosc Mircea cu tonul ferm al unui cunoscător rafinat. Privirile lui se plimbară cu splendidă nepăsare prin somptuoasa sală a restaurantului Empire-Roofs, amenajat la etajul șaptezeci al unui zgîrie-nori din Mid-Town.

În jurul meselor împrăștiate cu studiată neorânduială în jurul platoului de dans, chelnerii în frac evoluau cu tăcută eficiență, purtînd pe tăvi de argint preparate culinare de înaltă clasă. Smokingurile albe și negre, toaletele de seară, bijuteriile, decorația florală, sfeșnicele cu luminări creau o ambianță de lux și bună dispoziție.

Mircea gustă profiterolul de ciocolată. Se armoniza perfect cu vinul dulce.

— Ce șampanie ne-ai pregătit, Georges ? întrebă jovial Jack Bolence, după ce-și degustă vinul din pahar.

— *Veuve Cliquot 1912*, replică *maître d'hotel-ul* cu profesională gravitate. Cea mai prețioasă șampanie din pivnițele noastre.

Bolence se întoarse spre Mircea :

— Vom destupa cîteva sticle cu cea mai prețioasă șampanie, în cinstea celui mai prețuit prieten, Charlie Accardo.

— Bravo ! exclamă Antinous în culmea entuziasmului. Băuse cam mult și limba începuse să i se împleticească. Cîteva tinere dansatoare, care le țineau companie

— exemplare superbe alese dintr-o mie — bătură din palme, spre a ține isonul bărbaților.

Mircea era uluit de îndrăzneala lui Bolence, care oferea un dîneu pantagruelic în cel mai luxos și exclusivist restaurant din New York, pentru a sărbători succesul prietenului său Charlie Accardo — alias Vincenzo Genovese — care terminase prin a-și demasca dușmanii și a-și spăla reputația de acuzațiile ce i se aduseseră de către aceștia.

Maître d'hotel-ul, care cunoștea prea bine faima lui Bolence și a lui Antinous, se comporta față de ei cu același respect cu care ar fi servit un cap încoronat. Pînă și patronul restaurantului

venise la masa lor, spre a le ura slugarnic o seară plăcută.

Ședința secretă a consiliului Mafiei se încheiase cu un adevărat triumf pentru Vincenzo Genovese. Datorită lui, peste șaptezeci de inși, implicați în complotul lui Samy Barracuda, fuseseră capturați și așteptau să apară în fața tribunalului organizației. Dar aceste rezultate fuseseră obținute după lupte serioase între cele două tabere. Căzuseră morți și de o parte și de alta. Mircea era convins că poliția n-ar fi reușit să facă o curățenie atât de radicală. Chiar dacă acești mafioți ar fi ajuns în fața instanțelor judecătorești, ar fi reușit să scape, ea de obicei, cu pedepse minime, datorită manevrelor abile ale unor avocați aserviți Mafiei.

Doi chelneri aduseră șampania sub directa supraveghere a *maître d'hotel*-ului care umplu personal paharele.

În clipa în care Jack Bolence își încheia toastul, apărură primul său secretar, care-i aducea un ziar de seară cu o știre de ultimă oră la subsolul primei pagini.

„Grav accident de automobil la Long Island Sound. O limuzină *Chrysler Imperial*, la bordul căreia se aflau cunoscuții oameni de afaceri Samy Goldauer și fratele acestuia Larry, s-a prăbușit în East River în urma unei manevre greșite. Cei doi pasageri și-au pierdut viața.”

Bolence termină lectura articolului, apoi se plecă spre Mircea :

— Ce elegant lucrăm noi, îi vorbi el aproape în șoaptă, spre a nu fi auzit și de tinerele invitate. Justiția americană i-ar fi prăjit pe scaunul electric. Noi le-am asigurat o moarte onorabilă, cu articole la loc de cinste în marea presă. Să se mai spună că nu sîntem civilizați.

Mircea citi informația. Dar Antinous refuză să-și arunce ochii asupra ei. Declară că nu-l interesează.

Bolence vru să restituie ziarul secretarului, dar acesta îi indică discret o informație telefonică, publicată tot în pagina întâia, dar în extremitatea de sus.

„Capturarea unui mare grup de traficanți de stupefiante care distribuiau marijuana, opiu și heroină într-o serie de cluburi din Brooklyn frecventate de tineret. Pentru moment poliția păstrează discreție în legătură cu această senzațională captură.”

— Cine dracu o fi vorbit ? Inapoi ziarul. Ia-l de aici. Nu vreau să-mi stric seara.

— Ce s-a mai întîmplat ? întrebă Antinous.

— Mici necazuri. Ai tot timpul să le afli, zise Bolence.

— De acord, replică Antinous. Discutăm mâine despre ele.

Secretarul voi să se retragă, dar după o scurtă ezitare zăbovi în preajma lui Mircea.

— Ar mai fi ceva, care îl interesează mai mult pe Mr. Arcado.

— Spune-i lui, zise Bolence.

Mai înainte ca secretarul să fi apucat să dea urmare dispoziției șefului său, un bărbat între două vârste, plin la corp, cu ochi rîzători și obraz bucălat se apropie voios de Mircea.

— Paltin ! Mircea Paltin ! Ce e cu tine aici la Nev York ? Te știam la Roma ! Noul venit vorbise în cea mai curată românească. Mircea tresări. Își reciștigă însă imediat cumpătul Răspunse în englezește :

— Pardon ? Nu înțeleg.

Bărbatul făcu o mutră uluită. Replică tot în englezește.

— V-am confundat. Vă rog să mă ierțați. Salută stingherit și se retrase.

Bolence îl urmări cîteva clipe cu privirea.

— Întotdeauna m-au agasat tipii ăștia aiuriți... își goli cupa de șampanie. Hai să dansăm, Minnie ! se adresă el uneia dintre tinerele însoțitoare.

Clătîndu-se ușor, după libațiunile sale repetate pe altarul lui Bachus, o luă de braț și o conduse pe platoul de dans.

Secretarul lui Bolence se plecă la urechea lui Mircea :

— Acum o oră poliția a ridicat toate registrele ascunse de Abe.

— Imposibil ! exclamă Mircea, adoptînd un aer de profundă consternare. Numai el și cu mine cunoșteam tocul unde erau depozitate. Am să mă ocup personal de această chestiune.

Secretarul adăugă îngrijorat :

— Căderea acestor registre în mîna poliției duce la dezvăluirea unui întreg șir de operațiuni financiare nedeclarate la fisc.

— Lui Jack am să-i vorbesc eu despre treaba asta. Poți să pleci, zise

Mircea.

Secretarul se înclină și părăsi restaurantul. Mircea își aprinse gânditor o țigară. Trebuia să grăbească lucrurile.

*

**

Jack Bolence se trezi din somn. Soarele, disc de arama incandescentă, se ridicase deasupra orizontului, întrezărindu-se prin dantelăria zgîrie-norilor din Manhattan, profilați pe East-River. În dormitorul somptuos o lumină caldă aurea pereții tapetați cu mătase și mobilierul Louis-Philippe.

Jack Bolence își simțea gura amară. Inevitabilele consecințe ale festinurilor de cai'e nu se putea lipsi. Banchetul din ajun fusese foarte reușit. Cu excepția veștilor neplăcute din ziar, petrecerea satisfăcuse pe toți convivii.

Îi fugi gândul la Barracuda. Bietul Barracuda. Zăcea acum pe un catafalc, așteptându-și înmormîntarea. O înmormîntare care avea să se desfășoare cu o pompă destinată să arunce praf în ochii lumii.

Apoi îi reveni în minte grupul de fete frumoase care le ținuse compania. Frumoasă era viața. În seara din ajun Antinous și Vincenzo fuseseră de o exuberanță i n descriptibilă.

Deodată Bolencee își încreți sprîncenele. își aminti de tipul care se apropiase de Vincent rostind un nume ciudat : Pal... Palton... Paltin... Da, Paltin !

Bolencee se scarpină în creștet. Unde mai auzise el numele ăsta ?

Sări din pat. Își aruncă pe umeri un halat și se repezi în biroul de alături. Deschise un seif ascuns după un tablou de Chagal și scoase din el un teanc de ziare, pe care începu să le răsfoiască unul câte unul. Se opri la o gazetă italienească pe care o desfăcu la pagina doua. Acolo, în partea de sus, o informație era încadrată cu un creion roșu.

„În gara Monte San Viaggio, în urma unui accident de tren și-a găsit moartea romancierul Mircea Paltin, care se afla în trecere spre Palermo, venind de la Roma.”

Bolence confruntă datele. În aceeași zi și cu același tren, călătorise de la Roma la Palermo Vincenzo Genovese. Explicația era limpede. Rușinos de limpede. Înjură furios. Se repezi la telefon. Formă numărul noii reședințe de la Port Chester a lui Vincenzo Genovese, sau a aceluia care se ascundea sub acest nume. Și acest personaj nu putea fi decît Mircea Paltin.

Îi răspunse Frankie.

— Hello ! Jackie Bolencee la telefon. Vreau să vorbesc cu Chariie.

— Mr. Accardo doarme Nu pot să-l deranjez.

— Cheamă-l, te rog, trebuie să-i fac o comunicare urgentă.

— Bine. Un moment.

Bolencee aștepta plin de nervi, ronțâindu-și unghiile, îi răspunse tot vocea lui Frankie.

— Regret, Mr. Accardo nu se află în dormitorul său. Patul e neatins. Bolencee lăsa telefonul să cadă în furcă. Ridică receptorul și formă alt număr.

— Johnny ! Vorbește Bolence. Dă alarmă generală. Toate gările, porturile și aeroporturile de pe întreg teritoriul Statelor Unite să fie puse sub control. Charlie Accardo trebuie reținut cu orice preț. Terminat.

*

**

Mircea Paltin tolănit în fotoliul adînc al Jetului PANAM New York - Paris, asculta cu un aer de beatitudine acordurile pline, grave, ale simfoniei a V-a de Beethoven. Destinul îi fusese favorabil. Dincolo de ferestrele cabinei se zărea silueta Manhattanului învăluită în pîcla aurie a dimineții. Statuia Libertății își înălța spre cer facla cu flăcări de metal.

Sfîrșit